

แนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา
จากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา : พหุกรณีศึกษาโรงเรียนนานาชาติ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2562
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

GUIDELINES IN A TRANSITION FROM PRIMARY TO SECONDARY GRADES
: MULTI-CASE STUDIES IN INTERNATIONAL SCHOOL CONTEXTS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education in Elementary Education

Department of Curriculum and Instruction

FACULTY OF EDUCATION

Chulalongkorn University

Academic Year 2019

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	แนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา : พหุ กรณีศึกษาโรงเรียนนานาชาติ
โดย	น.ส.โชติกา กังสนันท์
สาขาวิชา	ประถมศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิริติ คุวานนท์

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณะบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุชีวะ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยศวีร์ สายฟ้า)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิริติ คุวานนท์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร.ภัทรพร แจ่มใส)

โชติกา กังสนันท์ : แนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา : พหุกรณีศึกษาโรงเรียนนานาชาติ. (GUIDELINES IN A TRANSITION FROM PRIMARY TO SECONDARY GRADES: MULTI-CASE STUDIES IN INTERNATIONAL SCHOOL CONTEXTS) อ.ที่ปรึกษาหลัก : ผศ. ดร.กิริติ คุวานนธ์

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาปัญหาทางการเรียนที่เกิดขึ้นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เป็นนักเรียนไทย ในโรงเรียนนานาชาติ (2) เพื่อนำเสนอแนวทางการส่งเสริมความพร้อมแก่นักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ (1) แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างคำถาม (2) แบบประเมินรับรองแนวทางการส่งเสริมความพร้อมสำหรับผู้เชี่ยวชาญ กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูที่สอนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ ประกอบด้วย โรงเรียนนานาชาติระบบอังกฤษ 2 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติระบบอเมริกัน 2 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติระบบสิงคโปร์ 2 โรงเรียน และโรงเรียนนานาชาติระบบ International Baccalaureate 1 โรงเรียน จำนวนทั้งหมด 7 โรงเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาทางการเรียนที่เกิดขึ้นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เป็นนักเรียนไทย ในโรงเรียนนานาชาติ มี 3 ด้าน ได้แก่ (1) พื้นฐานทางวิชาการ (2) สังคมและวัฒนธรรม และ (3) สภาพอารมณ์และจิตใจของนักเรียน และแนวทางการส่งเสริมความพร้อมได้ดังนี้ (1) แนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการ (2) แนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม และ (3) แนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ ซึ่งประกอบด้วยการจัดการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน และการสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง

สาขาวิชา ประถมศึกษา
ปีการศึกษา 2562

ลายมือชื่อนิสิต
ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

6083865927 : MAJOR ELEMENTARY EDUCATION

KEYWORD: Readiness Guidelines, Transition, International School

Chotika Kangsanon : GUIDELINES IN A TRANSITION FROM PRIMARY TO SECONDARY GRADES: MULTI-CASE STUDIES IN INTERNATIONAL SCHOOL CONTEXTS . Advisor: Asst. Prof. Kirati Khuvasanond, Ph.D.

The purposes of this qualitative research were 1) to study the problems and effects occurring among Grade 1 Thai students in international schools. 2) to present proposals in helping students to be prepared for the educational transition from primary levels to secondary levels in international schools. The research instruments were 1) a structured interview form 2) an evaluation form for experts. The representative samples were the teachers who are teaching in grade 7 in international schools, those are from 2 British International schools, 2 American international schools, 2 Singapore international schools, and 1 International Baccalaureate school. Analyze data by using content analysis.

The research results were found that the problems and effects of studying occurring among Grade 7 Thai students in international schools caused by 3 factors. Those are 1) The academic basis 2) Societies and Cultures 3) Students' Emotional and Mental state. The suggestive guidelines to help the student get prepared for studying are 1) a plan to improve students' academic basis 2) a plan to get students to get used to societies and cultures. 3) a plan to help students' emotional and mental state be sustained by using teaching management, teaching methods, classroom environment creating, and cooperating with their parents.

Field of Study: Elementary Education

Student's Signature

Academic Year: 2019

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิริติ คุวานนที ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่คอยให้คำปรึกษา ให้การสนับสนุน กรุณาตรวจสอบ ให้คำชี้แนะในการปรับแก้ไขเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ตลอดจนให้กำลังใจที่ดีเสมอมา จนให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ยศวีร์ สายฟ้า ที่กรุณาให้เกียรติเป็นประธานสอบ วิทยานิพนธ์ รวมถึงให้คำแนะนำในการทำโครงร่างวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.ภัทรพร แจ่มใส ที่กรุณา ให้เกียรติเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ อีกทั้งให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย ตลอดจน ตรวจสอบให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาช่วยตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ให้คำแนะนำ และ ปรับแก้ไขจนเครื่องมือวิจัยสมบูรณ์ และผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาตรวจสอบผลการวิจัย ให้ได้ ผลการวิจัยที่ถูกต้อง เหมาะสม และมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ และครูในโรงเรียนนานาชาติทุกโรงเรียนที่ให้ความอนุเคราะห์แก่ ผู้วิจัยในการเข้าไปสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลวิจัย โดยผู้วิจัยได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี และได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือในทุกด้าน ทั้งให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำในการทำงาน และให้กำลังใจที่ดีเสมอ ทำให้ผู้วิจัยสามารถทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้

สุดท้ายนี้ ขอขอบพระคุณเพื่อนร่วมเรียน สาขาวิชาประถมศึกษา ระดับมหาบัณฑิตทุกท่านที่ ให้กำลังใจและช่วยเหลือกันเสมอ และอีกหลายท่านที่ไม่ได้เอ่ยนามในที่นี้ ที่ได้สนับสนุน ช่วยเหลือ ให้ คำปรึกษา ติดต่อประสานงาน ให้กำลังใจ และให้คำแนะนำ จนส่งผลให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไป ได้ด้วยดี

โชติกา กังสนันท์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฎ
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามการวิจัย	6
วัตถุประสงค์	6
วิธีการศึกษา	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
ตัวแปรที่ศึกษา.....	8
คำจำกัดความในการวิจัย.....	8
ประโยชน์ที่จะได้รับ	9
บทที่ 2	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
ตอนที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา.....	13
1.1 ความหมายของรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา	13
1.2 รอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา	14
1.3 แนวทางการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา	15

1.4 บทบาทครูในการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา.....	22
ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมด้านการเรียน	34
2.1 ความหมายของความพร้อมด้านการเรียน	35
2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความพร้อมด้านการเรียน.....	36
2.3 องค์ประกอบของความพร้อมด้านการเรียน	37
2.4 ความพร้อมด้านการเรียนของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับ ประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา.....	38
ตอนที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับการประถมศึกษา และแนวคิดเกี่ยวกับมัธยมศึกษา	41
3.1 ความหมายของการประถมศึกษา.....	41
3.2 ความหมายของมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนนานาชาติ	42
3.3 ความแตกต่างของการเรียนระหว่างประถมศึกษา และมัธยมศึกษา.....	43
3.4 ความแตกต่างของหลักสูตรระหว่างชั้นประถมศึกษา โรงเรียนไทย และมัธยมศึกษา ตอนต้น โรงเรียนนานาชาติ	46
3.5 ผลกระทบต่อนักเรียนที่อยู่ในรอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ..	52
ตอนที่ 4 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการ.....	59
4.1 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กประถมศึกษา	59
4.2 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กมัธยมศึกษาตอนต้น	64
4.3 ความแตกต่างระหว่างพัฒนาการของเด็กในวัยประถมศึกษา และเด็กในวัยมัธยมศึกษา ตอนต้น	66
ตอนที่ 5 แนวคิดเกี่ยวกับโรงเรียนไทย และโรงเรียนนานาชาติ.....	68
5.1 โรงเรียนไทยตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ.....	68
5.2 โรงเรียนนานาชาติ	70
5.2.1 โรงเรียนนานาชาติหลักสูตรอังกฤษ.....	72
5.2.2 โรงเรียนนานาชาติหลักสูตรอเมริกัน	76
5.2.3 โรงเรียนนานาชาติหลักสูตร International Baccalaureate.....	77

5.2.4 โรงเรียนนานาชาติหลักสูตรสิงคโปร์.....	78
5.3 ความแตกต่าง ระหว่างโรงเรียนไทย และโรงเรียนนานาชาติ	79
ตอนที่ 6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	83
6.1 งานวิจัยในประเทศ	83
6.2 งานวิจัยต่างประเทศ	86
บทที่ 3	91
วิธีดำเนินการวิจัย	91
แบบแผนการวิจัย.....	91
ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูล	91
ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดประชากร และตัวอย่าง	92
ขั้นตอนที่ 3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	93
ขั้นตอนที่ 4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	94
ขั้นตอนที่ 5 การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการนำเสนอข้อมูล	94
บทที่ 4	96
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ใน โรงเรียนนานาชาติ.....	97
1.1 พื้นฐานทางวิชาการ	97
1.2 สังคมและวัฒนธรรม	103
1.3 สภาพอารมณ์และจิตใจ	109
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์และเสนอแนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อ ทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ.....	116
2.1 แนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการ	116
2.2 แนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม.....	125

2.3 แนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ	137
ผลการวิเคราะห์การตรวจสอบและประเมินรับรองแนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อ ทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ โดย ผู้ทรงคุณวุฒิ	147
ผลการวิเคราะห์การตรวจสอบและประเมินรับรองแนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อ ทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ โดยครูที่กำลัง สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ ผู้ให้สัมภาษณ์.....	148
บทที่ 5	149
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	149
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	149
ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	149
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	149
วิธีการดำเนินการวิจัย	150
สรุปผลการวิจัย.....	151
อภิปรายผล.....	162
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	169
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	170
ภาคผนวก.....	171
ภาคผนวก ก	172
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือวิจัย.....	172
ภาคผนวก ข	174
รายชื่อโรงเรียนนานาชาติที่มีถึงระดับมัธยมศึกษาทั่วประเทศ	174
ภาคผนวก ค	178
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินรับรองแนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอย เชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ...	178

ภาคผนวก ง.....	180
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	180
ภาคผนวก จ	184
ผลการประเมินรับรองแนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา จากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ	184
บรรณานุกรม.....	187
ประวัติผู้เขียน.....	195

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1	สรุปแนวทางการสร้างรอยเชื่อมต่อระหว่างระดับประถมศึกษา สู่มัธยมศึกษา	21
ตารางที่ 2	บทบาทของครูในการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา	23
ตารางที่ 3	องค์ประกอบของความพร้อมด้านการเรียน	40
ตารางที่ 4	สรุปความแตกต่างของการเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา.....	43
ตารางที่ 5	ความแตกต่างระหว่างประถมศึกษา มัธยมศึกษา โรงเรียนไทย และมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนนานาชาติ.....	46
ตารางที่ 6	ผลกระทบต่อนักเรียนในรอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา.....	58
ตารางที่ 7	ความแตกต่างระหว่างพัฒนาการของเด็กในวัยประถมศึกษา และเด็กในวัยมัธยมศึกษา ตอนต้น	66
ตารางที่ 8	การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนไทย	69
ตารางที่ 9	จำนวนโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทย.....	71
ตารางที่ 10	เกณฑ์อายุ ชั้นปี และ ช่วงชั้นการศึกษา	73
ตารางที่ 11	หลักสูตรโรงเรียนนานาชาติระบบอังกฤษ.....	75
ตารางที่ 12	ความแตกต่างระหว่างโรงเรียนไทย (รัฐบาล) และโรงเรียนนานาชาติ	79
ตารางที่ 13	ปัญหาและแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการ	153
ตารางที่ 14	ปัญหาและแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม	156
ตารางที่ 15	ปัญหาและแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ	159

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่ทุกคนจะต้องประสบ ตั้งแต่ในวัยที่เริ่มต้นเข้าสู่ระบบการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเปลี่ยนระดับการเรียน ซึ่งได้แก่ การเปลี่ยนแปลงจากบ้านสู่สถานรับเลี้ยงเด็ก หรือโรงเรียนอนุบาล เปลี่ยนแปลงจากระดับอนุบาลสู่ระดับประถมศึกษา และการเปลี่ยนแปลงจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้เรียกว่า “รอยเชื่อมต่อ (Transition)” เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่นักเรียนจะต้องประสบและปรับตัว ซึ่งการปรับตัวของนักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อนี้มีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน หากนักเรียนสามารถยอมรับการเปลี่ยนแปลงในช่วงรอยเชื่อมต่อ และเรียนรู้ที่จะปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้ นักเรียนจะสามารถเรียนรู้และได้รับการพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพ (ยศวีร์ สายฟ้า, 2557) ทั้งนี้เพราะรอยเชื่อมต่อด้านการศึกษาในระบบโรงเรียนนั้น ย่อมส่งผลกระทบต่อนักเรียนโดยตรงทั้งในด้านการเรียนรู้ การดำเนินชีวิตในโรงเรียน รวมทั้งสภาพจิตใจ

ปัญหาที่นักเรียนจะต้องเผชิญในช่วงรอยเชื่อมต่อระหว่างระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัศึกษานั้น แบ่งได้เป็นปัญหา 3 ด้าน ได้แก่ ปัญหาด้านการเรียนรู้ ปัญหาด้านการเข้าสังคม และปัญหาด้านสภาพจิตใจ นักการศึกษาที่มีความกังวลในเรื่องการเปลี่ยนแปลงนี้ ที่มักเกิดขึ้นเมื่อนักเรียนที่ต้องประสบกับความเปลี่ยนแปลง จากโรงเรียนประถมศึกษาไปยังมัธยมศึกษา เช่น การประเมินคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ที่สูญเสียไป ความสนใจในโรงเรียนที่ลดลง คະแนนสอบที่ตกต่ำ และการก่อปัญหาที่เพิ่มขึ้น เหตุผลของความยากในช่วงรอยต่อ คือ วัยรุ่น มักประสบกับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย (Physical) และจิตใจ (Psychological) ในเวลาเดียวกันกับที่ต้องเปลี่ยนโรงเรียน หรือเปลี่ยนระดับการเรียน นักวิจัยพบว่า สิ่งเหล่านี้ทำให้นักเรียนมีการประเมินคุณค่าในตนเองที่ต่ำลง (วิทยา มานะวาณิชเจริญ, 2558) การเตรียมความพร้อมจากชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนพร้อมรับมือกับช่วงเปลี่ยนผ่าน หรือรอยต่อนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความสุข

รอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา เป็นรอยเชื่อมต่อหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมาก และมีการเปลี่ยนแปลงที่นักเรียนจะต้องประสบ ด้วยการจัดการเรียนการสอนของระดับประถมศึกษา และมัศึกษามีความแตกต่างกัน ทั้งวิธีการในการจัดการเรียนการสอน จุดเน้น และเป้าหมาย สำหรับการจัดการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาในโรงเรียนไทย ตามหลักสูตร

กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งคือโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 นั้นระบุว่าระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) เป็นช่วงแรกของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ ทักษะการคิดพื้นฐาน การติดต่อสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ โดยเน้นการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ ส่วนการจัดการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ระบุว่า “มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สำรวจความถนัด และความสนใจของตนเอง ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตน มีทักษะในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดสร้างสรรค์ และคิดแก้ปัญหา มีทักษะในการดำเนินชีวิต มีทักษะการใช้เทคโนโลยีเพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ มีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ตลอดจนใช้เป็นพื้นฐานในการประกอบวิชาชีพ” (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษา และมัศึกษามีความแตกต่างกัน มีจุดเน้น และทักษะต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน ทำให้มีการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน เช่น ในระดับประถมศึกษา นักเรียนจะเรียนแบบบูรณาการ หรือเรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีความสนุกสนาน ตามความเหมาะสมของวัย แต่การจัดการเรียนการสอนในระดับมัศึกษามีความเข้มข้นของเนื้อหาด้านวิชาการมากขึ้น นักเรียนต้องใช้ทักษะการคิด และมุ่งสู่การประกอบอาชีพมากขึ้น ความแตกต่างนี้จึงส่งผลให้นักเรียนต้องประสบกับความเปลี่ยนแปลงในการเรียน และเกิดปัญหาขึ้นได้

พัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนเมื่อเปลี่ยนจากวัยประถมศึกษาเข้าสู่มัศึกษาก็เป็นอีกการเปลี่ยนแปลงหนึ่งที่นักเรียนจะต้องประสบ เนื่องจากนักเรียนสองวัยนี้มีพัฒนาการแต่ละด้านที่แตกต่างกัน เช่น พัฒนาการทางบุคลิกภาพ ที่ Erikson (1902) ได้อธิบายไว้ว่า นักเรียนในช่วงวัย 6-12 ปี หรือในวัยประถมศึกษานั้น จะเป็นวัยที่เริ่มเข้าเรียน และต้องการเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น มีพัฒนาการทางด้านความขยันขันแข็ง โดยพยายามคิดทำ คิดผลิสิ่งต่าง ๆ ให้เหมือนผู้ใหญ่ด้วยการทุ่มเททั้งกำลังกายและกำลังใจ ถ้าเขาได้รับคำชมเชยก็จะเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดกำลังใจ มีความพยายามมากขึ้น ส่วนในวัย 12-17 ปี หรือ วัยมัธยมศึกษา เป็นช่วงที่นักเรียนย่างเข้าสู่วัยรุ่น และเริ่มพัฒนาเอกลักษณ์ของตนเองว่าตนคือใคร ถ้าค้นหาตนเองได้ จะแสดงบทบาทของตนเองได้อย่างเหมาะสม แต่ถ้าค้นหาเอกลักษณ์ของตนเองไม่พบจะเกิดความสับสนและแสดงบทบาทที่ไม่เหมาะสมได้ (Erikson, 1902 อ้างถึงใน ญัฐชานา มณีพฤกษ์, 2560) จากพัฒนาการด้านบุคลิกภาพข้างต้นจึงเห็นได้ว่านอกจากการเปลี่ยนแปลงในการเปลี่ยนระดับชั้นเรียนที่นักเรียนจะต้องประสบแล้ว การเปลี่ยนจากประถมศึกษาสู่มัศึกษายังเป็นการเปลี่ยนช่วงวัยจากวัยเด็กเข้าสู่วัยรุ่นอีกด้วย ซึ่งถือเป็นการ

เปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญครั้งหนึ่งในชีวิต เพราะสองวัยนี้มีความแตกต่างกันค่อนข้างมาก ดังที่ ชัยฤทธิ์ (2544) กล่าวไว้ว่า วัยประถมศึกษาเป็นช่วงที่กำลังเจริญเติบโตทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจภายใต้การดูแลของผู้ปกครอง เริ่มต่อยอดจากความคิดรวบยอดต่าง ๆ ที่นักเรียนได้เรียนรู้ แต่ทางด้านจิตใจของนักเรียนนั้นบิดามารดายังมีอิทธิพลมาก ส่วนพัฒนาการของนักเรียนในวัยมัธยมศึกษา (12-18 ปี) มีการพัฒนาทั้งด้านร่างกายและอารมณ์จนถึงขั้นสูงสุด ความแตกต่างระหว่างเพศเห็นได้ชัดเจน สิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้มากที่สุดในช่วงวัยรุ่นนี้ คือทางด้านอารมณ์และสังคมไม่ใช่ทางสติปัญญา นักเรียนชายและนักเรียนหญิงต่างก็เรียนรู้วิธีที่จะดึงดูดความสนใจของเพื่อนต่างเพศ วัยรุ่นเป็นวัยที่จะเรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกับเพื่อนที่มีความสนใจแบบเดียวกัน ความสนใจในวิชาชีพนับว่าเป็นความสนใจที่มีมากเป็นพิเศษสำหรับนักเรียนวัยนี้ (ชัยฤทธิ์ ศิลาเดช, 2544) ด้วยพัฒนาการที่แตกต่างกันของสองวัยนี้ ทำให้การจัดการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา และมัศึกษาก็ย่อมต้องมีความแตกต่างกันด้วย นักเรียนในวัยประถมศึกษา เป็นช่วงวัยแห่งความขยันหมั่นเพียร พร้อมจะเรียนรู้มุ่งมั่น กระบวนการจัดการเรียนการสอนต้องเน้นให้นักเรียนสามารถแสวงหาความรู้ และพัฒนาความรู้ได้ตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพของตนเอง สอนให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่วนระดับมัธยมศึกษา เป็นช่วงวัยที่เริ่มเผชิญกับความซับซ้อนของสังคม ดังนั้น นักเรียนในช่วงวัยนี้ต้องมีความสามารถในการคิด วิเคราะห์ และสังเคราะห์ได้ ความสามารถในการค้นหาความรู้ บนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรม การเข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต รู้จักปรับตัว และความสามารถในการใช้เทคโนโลยี (ดารณี อุทัยรัตนกิจ, 2559) การเปลี่ยนแปลงจากวัยประถมศึกษาสู่วัยมัธยมศึกษาจึงเป็นรอยเชื่อมต่อกับสำคัญครั้งหนึ่งที่นักเรียนจะต้องประสบกับความเปลี่ยนแปลง และเผชิญกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากความแตกต่างระหว่างสองระดับชั้น ทั้งการเรียนการสอน บทบาทของตนเองในห้องเรียน บทบาทของครู รวมทั้งอารมณ์และจิตใจของตนเองอีกด้วย

ความแตกต่างอีกประการหนึ่งที่นักเรียนต้องประสบในการเปลี่ยนระดับชั้นเรียนจากระดับประถมศึกษา สู่อระดับมัธยมศึกษา คือการเข้าเรียนในโรงเรียนใหม่ ซึ่งถือเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ เพราะนักเรียนจะต้องพบกับสังคมและสภาพแวดล้อมใหม่ ซึ่งสิ่งนี้อาจทำให้เกิดปัญหาขึ้นได้ นั่นคือการ ไม่อยากไปโรงเรียนซึ่งจะเกิดในนักเรียนช่วงอายุใดก็ได้ แต่ส่วนใหญ่จะเกิดเมื่ออายุ 5 - 7 ปี และ 11 - 14 ปี ซึ่งเป็นช่วงเริ่มเข้าเรียนหรือเปลี่ยนโรงเรียน นักเรียนจะมีอาการทางร่างกาย เช่น บ่นปวดศีรษะ ปวดท้อง หรืออาการไม่สบายอื่น ๆ ซึ่งเป็นการยากที่จะบอกว่าอาการดังกล่าวเป็นอาการจากความวิตกกังวลหรือเกิดจากความไม่สบายจริง ๆ ของนักเรียน ที่น่าสังเกตคือ นักเรียนกลุ่ม

นี้มักมีอาการในตอนเช้าเวลาจะต้องไปโรงเรียน แต่อาการจะหายไปในช่วงวันหยุด ในกลุ่มวัยรุ่นมักจะไปไม่ทันรถทุกวัน ซึ่งในเด็กโตต้องแยกจากกลุ่มที่เป็นเด็กเกรออยากหนีโรงเรียน กลุ่มหลังจะออกจากบ้านไปโรงเรียนและหายไปจากโรงเรียน (อรุณี เจตศรีสุภาพ, 2559) จึงสังเกตได้ว่าการเปลี่ยนโรงเรียนส่งผลกระทบต่อจิตใจ และการดำเนินชีวิตของนักเรียน เพราะนักเรียนต้องเผชิญกับสิ่งแวดล้อม กลุ่มเพื่อน ครู ห้องเรียน รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างไปจากเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากโรงเรียนประถมศึกษา และโรงเรียนมัธยมศึกษาที่เข้าเรียนมีความแตกต่างกันมาก อย่างเช่นจากโรงเรียนไทย ที่เรียนกับครูที่เป็นคนไทย กลุ่มเพื่อนเป็นคนไทย หลักสูตรของประเทศไทย ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการจัดการเรียนการสอน และขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมต่าง ๆ ในโรงเรียนที่เป็นไทย มาสู่โรงเรียนนานาชาติ ที่เจอกับครู เพื่อน และสภาพแวดล้อมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม และใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร ซึ่งปัจจุบันโรงเรียนนานาชาติก็เป็นอีกหนึ่งทางเลือกที่ผู้ปกครองไทยให้ความสนใจ ด้วยแนวโน้มการให้ความสำคัญกับการปลูกฝังทักษะทางด้านภาษาอังกฤษตั้งแต่วัยเด็ก และค่านิยมในหลักสูตรการเรียนการสอนของต่างประเทศของผู้ปกครองไทย จึงมีโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยมากขึ้น

ในปัจจุบันมีโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทย จำนวน 216 โรงเรียน และมีนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนนานาชาติมากขึ้น (สมาคมโรงเรียนนานาชาติแห่งประเทศไทย, 2557) นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 เป็นต้นมา จำนวนนักเรียนในโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งในส่วนของนักเรียนไทยที่ผู้ปกครองเล็งเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษตั้งแต่วัยเด็ก และนักเรียนต่างชาติที่ผู้ปกครองเข้ามาทำงานหรือประกอบธุรกิจภายในประเทศไทย โดยพบว่า ปี พ.ศ. 2559 มีจำนวนนักเรียนในโรงเรียนนานาชาติรวม 50,958 คน แบ่งเป็นนักเรียนไทยประมาณร้อยละ 50 และนักเรียนต่างชาติประมาณร้อยละ 50 และจำนวนโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องตามจำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้นทั้งในส่วนของพื้นที่กรุงเทพฯ และต่างจังหวัด (โพสท์ทูเดย์, 2556) จึงกล่าวได้ว่าโรงเรียนนานาชาตินั้นได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย และกลายมาเป็นอีกหนึ่งทางเลือกหนึ่ง เนื่องจากผู้ปกครองหวังที่จะปลูกฝังวัฒนธรรมระดับสากลที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารให้กับบุตรหลาน ผู้ปกครองส่วนใหญ่ตระหนักถึงความสำคัญ และต้องการให้บุตรหลานของตนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นด้านการฟัง พูด อ่าน เขียนและมีสำเนียงเหมือนเจ้าของภาษา และยังสามารถอยู่ในความดูแลของผู้ปกครองได้ โดยไม่ต้องลงทุนด้วยการส่งบุตรหลานไปเรียนในต่างประเทศ ทั้งยังเปิดโอกาสให้บุตรหลานได้อยู่ในวัฒนธรรมที่ส่งเสริมให้กล้าคิดและกล้าแสดงออกได้ โดยมีค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่า และไม่

จำเป็นต้องส่งบุตรหลานไปเรียนต่างประเทศ ทำให้นักเรียนสามารถอยู่ร่วมกับครอบครัว มีความอบอุ่น และมีความผูกพันกับสังคม และวัฒนธรรมไทยอีกด้วย (พรกมล ลีภักดีปริธา, 2555)

โรงเรียนนานาชาติในประเทศไทย เป็นโรงเรียนที่จัดการศึกษาโดยใช้หลักสูตรที่มาจากต่างประเทศ อาจจะต้องดัดแปลงมา หรือสร้างขึ้นเอง แต่มีใช้หลักสูตรแห่งชาติของประเทศไทย และจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทยเป็นสื่อหลัก ได้รับการกำหนดประเภทโรงเรียนจากกระทรวงศึกษาธิการ ให้เป็นโรงเรียนในระบบประเภทนานาชาติ โดยสามารถจำแนกระบบได้เป็น 4 หมวดหลัก ได้แก่ หลักสูตรอเมริกัน หลักสูตรแห่งสหราชอาณาจักรหรืออังกฤษ หลักสูตรนานาชาติ International Baccalaureate (McGee C., 2004) และหลักสูตรนานาชาติประเทศอื่น ๆ เช่น แคนาดา ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น สิงคโปร์ ออสเตรเลีย เป็นต้น ซึ่งในประเทศไทยนั้น โรงเรียนนานาชาติที่ได้รับความนิยม และก่อตั้งมากที่สุดคือ โรงเรียนนานาชาติระบบอังกฤษ มีจำนวน 76 โรงเรียนทั่วประเทศ รองลงมาคือโรงเรียนนานาชาติระบบอเมริกัน มีจำนวน 45 โรงเรียน นอกจากนี้เป็นโรงเรียนนานาชาติระบบอื่น ๆ อีก 21 โรงเรียน ซึ่งแต่ละระบบนี้มีความแตกต่างกัน ทั้งแนวคิดการจัดการศึกษา การพัฒนาหลักสูตร ระบบการจัดการเรียนการสอน มาตรฐานการเรียนรู้ และบรรทัดฐานการจัดการศึกษา ดังนั้นนักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยต่อจากระดับประถมศึกษาในโรงเรียนไทย ที่เข้าสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ จึงต้องประสบกับการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ด้วยแนวคิด หลักสูตร วิชาเรียน การแบ่งช่วงชั้น การจัดการเรียนการสอนของครู บรรยากาศในชั้นเรียน สภาพแวดล้อมในโรงเรียน วัฒนธรรมที่หลากหลาย รวมทั้งสภาพสังคมเพื่อนก็ย่อมมีความแตกต่างกัน ในช่วงรอยต่อนี้ นักเรียนจึงจะต้องปรับตัวอย่างมาก เพื่อเริ่มชีวิต และการเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ ให้ได้อย่างมีความสุข

นักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยต่อจากระดับประถมศึกษาในโรงเรียนไทยสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ ต้องพบกับการเปลี่ยนแปลงในหลายประการ ทั้งการจัดการเรียนการสอน สภาพแวดล้อม และสังคมในโรงเรียน จากการเปลี่ยนแปลงนี้ หากนักเรียนขาดการส่งเสริมความพร้อมที่ดี อาจส่งผลให้นักเรียนประสบปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อ การเรียนและการดำเนินชีวิตในโรงเรียนได้ ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของนักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยต่อดังกล่าวนี้ จึงเห็นว่ามี ความจำเป็นที่จะต้องศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในช่วงรอยต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ จากครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ เพื่อนำมาพัฒนาแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมให้แก่ นักเรียนในช่วงรอยต่อนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการช่วยให้นักเรียนเกิดความพร้อมที่จะรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่จะต้องประสบเมื่อ

ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ เพราะหากนักเรียนได้รับการส่งเสริมความพร้อมที่ดี นักเรียนจะเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น มีความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนใหม่และครู และดำเนินชีวิตในโรงเรียนได้อย่างมีความสุข (Peters, 2010) ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการวิจัยเพื่อนำเสนอแนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาในโรงเรียนไทย สู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน ครู และผู้ปกครอง ที่จะสนับสนุนให้นักเรียนผ่านช่วงรอยต่อสู่ระดับมัธยมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำถามการวิจัย

แนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านการเรียนของนักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนไทย สู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ เป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัญหาด้านการเรียนที่เกิดขึ้นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เป็นนักเรียนไทย ในโรงเรียนนานาชาติ
2. เพื่อนำเสนอแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านการเรียนแก่นักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ

วิธีการศึกษา

1. ศึกษาเอกสาร บทความ และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา แนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมความพร้อม แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาระดับประถมศึกษา แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของนักเรียนในวัยประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนไทย และโรงเรียนนานาชาติ เพื่อวางแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนไทยสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ

2. กำหนดประชากร และตัวอย่างในการเก็บข้อมูล เพื่อให้ได้มาซึ่งปัญหาของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา และแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมแก่นักเรียน

3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กลุ่ม คือ แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างคำถาม

4. เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กลุ่มครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติทั้งหมด 10 โรงเรียน เพื่อให้ได้ซึ่งปัญหาด้านการเรียนของนักเรียน หรือปัญหาอื่น ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา รวมทั้งแนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่มัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ

5. วิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลดังกล่าวมาพัฒนาร่างแนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติให้สอดคล้องกับปัญหาที่ได้จากการเก็บข้อมูล

6. ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความถูกต้อง และเหมาะสมของแนวทางการเตรียมความพร้อม และให้ครูที่ให้สัมภาษณ์ตรวจสอบความเหมาะสมในเชิงปฏิบัติ จากนั้นผู้วิจัยปรับปรุงและนำเสนอแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งโรงเรียนนานาชาติ ที่เปิดรับนักเรียนถึงระดับมัธยมศึกษา ทั่วประเทศไทย มีจำนวนทั้งหมด 60 โรงเรียน แบ่งเป็น โรงเรียนนานาชาติระบบอังกฤษ 27 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติระบบอเมริกัน 20 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติระบบ IB 7 โรงเรียน และโรงเรียนนานาชาติระบบอื่น 6 โรงเรียน (สมาคมโรงเรียนนานาชาติแห่งประเทศไทย, 2557)

2. ตัวอย่าง ตัวอย่างที่เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กลุ่มเพื่อให้ได้ปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา คือ ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติ โดยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง ประกอบด้วยครูที่สอนในโรงเรียนนานาชาติระบบ

อังกฤษ 2 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติระบบอเมริกัน 2 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติระบบสิงคโปร์ 2 โรงเรียน และโรงเรียนนานาชาติระบบ IB 1 โรงเรียน โรงเรียนละ 4 คน

3. ประเด็นที่ต้องการศึกษา คือ แนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาของนักเรียนจากระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนไทย สู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งประกอบด้วยแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการ แนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม และแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ

ตัวแปรที่ศึกษา

แนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านการเรียนของนักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนไทย สู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ

คำจำกัดความในการวิจัย

1. แนวทางในการส่งเสริมความพร้อม คือ แนวทางการปฏิบัติของครูในการดำเนินการจัดการเรียนการสอน จัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน และสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมความพร้อมให้แก่นักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ ทั้งด้านพื้นฐานทางวิชาการ สังคมและวัฒนธรรม และสภาพจิตใจและอารมณ์ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความพร้อม และลดปัญหาด้านการเรียนที่เกิดขึ้นในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา ทำให้นักเรียนมีความพร้อมทางการเรียนมากขึ้น และรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. รอยเชื่อมต่อ คือ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นระหว่างสภาพการจัดการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของระดับการศึกษาหนึ่ง สู่ระดับการศึกษาอีกระดับหนึ่ง เป็นช่วงการเปลี่ยนผ่านของระดับการศึกษาที่มีรูปแบบ และธรรมชาติในการจัดการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ซึ่งถือเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของนักเรียน

3. โรงเรียนไทย คือ โรงเรียนรัฐและโรงเรียนเอกชน ที่ไม่ใช่โรงเรียนสองภาษา หรือโรงเรียนทางเลือก โดยโรงเรียนรัฐนั้นจะบริหารจัดการโดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานหรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่ไม่ได้สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ เช่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นต้น ส่วน

โรงเรียนเอกชนจะบริหารจัดการโดยกลุ่มบุคคลหรือมูลนิธิต่าง ๆ ที่มีใบอนุญาตจัดตั้ง สำหรับระบบการศึกษาในโรงเรียนของประเทศไทยนั้นจะแบ่งการศึกษาออกเป็น 4 ช่วงชั้น คือ ช่วงชั้นที่ 1 ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3 ช่วงชั้นที่ 2 ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 ช่วงชั้นที่ 3 คือชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3) และช่วงชั้นที่ 4 คือชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6)

4. โรงเรียนนานาชาติ คือ สถานศึกษาที่จัดการศึกษาในระบบโดยใช้หลักสูตรต่างประเทศหรือหลักสูตรต่างประเทศที่ปรับรายละเอียดเนื้อหาวิชาใหม่หรือหลักสูตรที่จัดทำขึ้นเองที่ไม่ใช่หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ และใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อในการเรียนการสอนให้แก่นักเรียน โดยไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และไม่ขัดต่อศีลธรรมความมั่นคงของประเทศ ได้รับการกำหนดประเภทโรงเรียนจากกระทรวงศึกษาธิการ ให้เป็นโรงเรียนในระบบประเภทนานาชาติ โดยในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกโรงเรียนนานาชาติที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาทุกระบบ จำนวน 7 โรงเรียน (สมาคมโรงเรียนนานาชาติแห่งประเทศไทย, 2557)

ประโยชน์ที่จะได้รับ

1. นักเรียนได้ศึกษาแนวทางการส่งเสริมความพร้อม เพื่อเตรียมความพร้อมตนเองในการเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ นอกจากนี้ยังได้เรียนรู้ถึงลักษณะทั่วไปของการเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ ช่วยให้สามารถทราบว่าจะมีปัญหาใดเกิดขึ้นบ้าง ซึ่งจะช่วยให้สามารถเตรียมความพร้อมได้อย่างรอบด้าน และพร้อมที่จะเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสบความสำเร็จในการเรียน

2. แนวทางสำหรับครูที่สอนในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ในการส่งเสริมความพร้อม ได้ทราบและเข้าใจว่านักเรียนจะต้องประสบกับปัญหาใดบ้างเมื่อเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ ครูในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จึงสามารถนำแนวทางการส่งเสริมความพร้อมมาเป็นแนวในการช่วยนักเรียนให้มีความพร้อมก่อนการเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ

3. ครูผู้สอนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติได้เข้าใจปัญหานักเรียนและทราบแนวทางการปฏิบัติที่เหมาะสม ทั้งการจัดการเรียนการสอน การจัดกิจกรรม หรือการให้การดูแล และช่วยเหลือนักเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อสามารถเรียนรู้ และดำเนินชีวิตในโรงเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสุข และประสบความสำเร็จ

4. ผู้อำนวยการ หรือกลุ่มผู้บริหารของโรงเรียนนานาชาติ ได้ทราบแนวทางในการกำหนดนโยบายสำหรับการกำหนด การกำกับติดตาม แนวทางปฏิบัติของครู และการส่งเสริมความพร้อมให้นักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อจากประถมศึกษาสู่มัธยมศึกษา เพื่อช่วยนักเรียนทุกคนในโรงเรียนสามารถเรียนรู้ร่วมกันได้อย่างมีคุณภาพ และลดปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นแก่นักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อจากประถมศึกษาสู่มัธยมศึกษา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง แนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับ ประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา: พหุกรณีศึกษาโรงเรียนนานาชาติ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า เอกสาร และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ตอนที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา

- 1.1 ความหมายของรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา
- 1.2 รอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา
- 1.3 แนวทางการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา
- 1.4 บทบาทครูในการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา

ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมด้านการเรียน

- 2.1 ความหมายของความพร้อมด้านการเรียน
- 2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความพร้อมด้านการเรียน
- 2.3 องค์ประกอบของความพร้อมด้านการเรียน
- 2.4 ความพร้อมทางการเรียนของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับ ประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา

ตอนที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับการประถมศึกษา และแนวคิดเกี่ยวกับมัธยมศึกษา

- 3.1 ความหมายของการประถมศึกษา
- 3.2 ความหมายของมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนนานาชาติ
- 3.3 ความแตกต่างของการเรียนระหว่างประถมศึกษา และมัธยมศึกษา
- 3.4 ความแตกต่างของหลักสูตรระหว่างชั้นประถมศึกษา โรงเรียนไทย และ มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนนานาชาติ

3.5 ผลกระทบต่อนักเรียนที่อยู่ในรอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา

ตอนที่ 4 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการ

- 4.1 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของ ประถมศึกษา
- 4.2 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กมัธยมศึกษาตอนต้น
- 4.3 ความแตกต่างระหว่างพัฒนาการของเด็กในวัยประถมศึกษา และเด็กในวัยมัธยมศึกษาตอนต้น

ตอนที่ 5 แนวคิดเกี่ยวกับโรงเรียนไทย และโรงเรียนนานาชาติ

- 5.1 โรงเรียนไทยตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ
- 5.2 โรงเรียนนานาชาติ
- 5.3 ความแตกต่างระหว่างโรงเรียนไทย และโรงเรียนนานาชาติ

ตอนที่ 6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 6.1 งานวิจัยในประเทศ
- 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ตอนที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา

การเปลี่ยนชั้นเรียนนั้นทำให้เกิดความยุ่งยาก และการเปลี่ยนแปลงกับนักเรียน ซึ่งนั่นคือรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา ซึ่งหากมีการส่งเสริมความร่วมมือในการเผชิญกับรอยเชื่อมต่ออย่างเหมาะสมก็จะช่วยลดช่องว่างลงได้ ดังนั้นในที่นี้จึงขอนำเสนอ ความหมายของรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา เพื่อให้เกิดความเข้าใจต่อนักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษามากขึ้น

1.1 ความหมายของรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา

การเปลี่ยนแปลงย่อมเป็นสิ่งที่ทุกคนจะต้องประสบเสมอ นับตั้งแต่ในวัยเด็กที่เริ่มต้นเข้าสู่ระบบการศึกษา นักเรียนจะต้องก้าวข้ามการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเปลี่ยนระดับชั้น ซึ่งได้แก่ การเปลี่ยนแปลงจากบ้านสู่สถานรับเลี้ยงเด็ก หรือโรงเรียนอนุบาล เปลี่ยนแปลงจากระดับอนุบาลสู่ระดับประถมศึกษา และการเปลี่ยนแปลงจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้เรียกว่า “รอยเชื่อมต่อ (Transition)” โดยมีผู้ให้ความหมายของรอยเชื่อมต่อไว้จำนวนมาก ดังที่ Dunlop and Fabian (2002) กล่าวว่า รอยเชื่อมต่อคือการส่งผ่านจากสถานที่หนึ่ง วัยหนึ่ง รั้วหนึ่ง รูปแบบหนึ่ง หรือหัวข้อเรื่องหนึ่ง ไปยังสถานการณ์ใหม่เมื่อเวลาผ่านไป ช่วงรอยเชื่อมต่อนี้ จึงเป็นช่วงการเปลี่ยนแปลงของนักเรียนและครอบครัวซึ่งมีความท้าทาย เป็นกระบวนการที่นักเรียน และครอบครัวจะมีการปรับตัวเข้ากับบริบท ความคาดหวัง การปฏิสัมพันธ์ และความสัมพันธ์ใหม่ ๆ กับโรงเรียน ตามที่ ยศวีร์ สายฟ้า (2557) ได้กล่าวไว้ว่าเป็นช่วงของการเปลี่ยนผ่านจากระดับชั้นเรียนหนึ่งไปยังระดับชั้นเรียนอีกระดับหนึ่ง รวมทั้งการประสานหรือเชื่อมต่อระหว่างระดับชั้นเรียนที่มีธรรมชาติในการจัดการเรียนรู้ และระบบการศึกษาที่แตกต่างกันออกไปเข้าด้วยกัน ถือเป็น การเปลี่ยนแปลงที่เป็นก้าวอย่างสำคัญของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับที่ Morrison (1998) ได้กล่าวไว้ว่า รอยเชื่อมต่อ เป็นการเปลี่ยนผ่านจากการเรียนรู้ในระดับชั้นหนึ่งไปสู่การเรียนรู้อีกระดับชั้นหนึ่ง หรือจากสถานการณ์หนึ่ง หรือประสบการณ์หนึ่งไปสู่อีกประสบการณ์หนึ่ง ดังนั้นรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา คือ ช่วงของการเปลี่ยนแปลงจากสิ่งหนึ่งไปยังอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งรวมถึงระบบการศึกษาแบบใหม่ การเลื่อนชั้นเรียนใหม่ การพบกับเพื่อนใหม่ ครูคนใหม่ ตลอดจนการจัดสภาพแวดล้อมแบบใหม่ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ อาจทำให้เกิดความไม่แน่ใจ หรือกังวลขึ้น การสร้างการดำเนินการในรอยเชื่อมต่อจะทำให้ลดความกังวลดังกล่าวให้มึนน้อยที่สุด (สุจิตพร สีพันธ์, 2550 อ้างถึงใน กมลทิพย์ นัมมธราวุธ, 2554) ซึ่งการที่นักเรียนปรับตัว และเข้าสู่สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ใหม่ การเรียนรู้ของครอบครัวในการทำงานกับระบบสังคมวัฒนธรรม เช่น การศึกษา และโรงเรียน เพื่อเตรียมการสำหรับเปิดรับนักเรียนใหม่เข้าสู่ระบบโรงเรียน แสดงให้เห็นถึง

ความหลากหลายของบุคคล และสังคม ในด้านความพร้อมของโรงเรียน ที่ต้องมีการทำงานที่เชื่อมโยงกันเพื่อสร้างสมรรถนะ ความพร้อมแก่นักเรียน โรงเรียน และครอบครัว (Unicef, 2012)

สรุปได้ว่า รอยเชื่อมต่อทางการศึกษา คือ การเปลี่ยนผ่านจากระดับการศึกษาหนึ่ง หรือ ชั้นเรียนหนึ่ง สู่มัธยมศึกษาหรือชั้นเรียนอีกชั้นหนึ่ง ที่มีความแตกต่างกันทั้งสภาพแวดล้อม ความสัมพันธ์ทางสังคม และการจัดการเรียนการสอน จึงเป็นช่วงการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญครั้งหนึ่งของนักเรียน ที่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อตัวนักเรียน รวมทั้งครอบครัว และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นความท้าทายในการปรับตัว เพื่อให้เข้ากับสภาพการณ์ใหม่ได้ ดังนั้นจึงต้องมีการวางแผนทางการส่งเสริมความพร้อมให้แก่เด็กนักเรียน เพื่อให้เด็กนักเรียนสามารถปรับตัว และรับมือกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้ ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ ดำเนินชีวิต และพัฒนาไปได้อย่างราบรื่น

1.2 รอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา

รอยเชื่อมต่อทางการศึกษาเป็นการเปลี่ยนแปลงที่นักเรียนทุกคนจะต้องเผชิญ ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ระยะ คือ รอยเชื่อมต่อระหว่างบ้านกับสถานรับเลี้ยงเด็กหรือโรงเรียนอนุบาล รอยเชื่อมต่อระหว่างระดับอนุบาลกับระดับประถมศึกษา และรอยเชื่อมต่อระหว่างระดับประถมศึกษากับระดับมัธยมศึกษา ซึ่งรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา เป็นการเปลี่ยนระดับการเรียนจากระดับหนึ่งสู่อีกระดับหนึ่ง นั่นคือระดับประถมศึกษาที่อยู่ในช่วงวัยระหว่าง 4 -11 ปี และระดับมัธยมศึกษาที่อยู่ในช่วงวัยระหว่าง 11-16/18 ปี (Tobbell, 2014) ดังที่ยศวีร์ สายฟ้า (2557) กล่าวว่า รอยเชื่อมต่อระหว่างชั้นเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา คือ ช่วงรอยเชื่อมต่อที่นักเรียนต้องปรับตัวจากการเรียนระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ส่วนมากเป็นช่วงรอยเชื่อมต่อที่เกิดขึ้นกับนักเรียนอายุ 10 - 12 ปีโดยประมาณ ซึ่งหากพิจารณาโดยทั่วไปแล้วรอยเชื่อมนี้อาจไม่มีความแตกต่างกันมาก เนื่องจากรูปแบบและลักษณะการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนทั้งสองระดับค่อนข้างเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่ในความเป็นจริงนั้นนักเรียนจำเป็นต้องปรับตัวมากพอสมควรในขณะที่อยู่ในรอยเชื่อมนี้ เนื่องจากความแตกต่างประการแรกที่นักเรียนต้องประสบ คือ ความเข้มข้นในเนื้อหาของสาระการเรียนที่มากขึ้นในระดับมัธยมศึกษา นักเรียนจำเป็นต้องเข้าใจเนื้อหาอย่างลึกซึ้ง นอกจากนี้ยังต้องเรียนรู้การบริหารจัดการการทำงานที่ได้รับมอบหมายซึ่งมีปริมาณมากขึ้นเมื่อเทียบกับระดับประถมศึกษา จึงสะท้อนให้เห็นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนที่ต้องอาศัยวุฒิภาวะ รวมทั้งการรักษาวินัยและความรับผิดชอบมากพอสมควร ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่นักเรียนต้องเรียนรู้และปรับตัวให้ได้ นอกจากนี้ยังมีความแตกต่างที่เกิดขึ้นในรอยเชื่อมนี้ นั่นคือ การ

เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากตัวนักเรียนซึ่งเป็นวัยที่กำลังก้าวเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นตอนต้น นักเรียนต้องพบกับความเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์และจิตใจ ซึ่งส่งผลต่อการเรียน และการใช้ชีวิตประจำวันของนักเรียนจึงถือเป็นความท้าทายที่เกิดขึ้นอย่างมากกับนักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา

รอยเชื่อมต่อนี้ถือเป็นช่วงเวลาแห่งความตื่นเต้น และวิตกกังวลสำหรับนักเรียนและผู้ปกครองที่จะต้องพบกับสภาพแวดล้อมใหม่ เพื่อนใหม่ ความท้าทายใหม่ และทางเลือกใหม่ ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่นักเรียนต้องประสบในรอยเชื่อมต่อสู่ระดับมัธยมศึกษา ดังนั้นการส่งเสริมความพร้อมที่ดีจะช่วยให้การเปลี่ยนแปลงนี้ง่ายขึ้นสำหรับผู้ปกครองและนักเรียน (Oxford University, 2018)

การศึกษา ค้นคว้าเกี่ยวกับรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่ารอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา คือ ช่วงการเปลี่ยนแปลงหนึ่งทางการศึกษาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนในช่วงอายุ 10 – 12 ปี โดยประมาณที่เปลี่ยนระดับจากประถมศึกษาสู่มัธยมศึกษาซึ่งเป็นระดับการเรียนรู้ที่มีความแตกต่างกันทั้งเนื้อหาในการเรียนที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ภาระงานที่มากขึ้น และความแตกต่างอื่น ๆ อีกมากมายที่นักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อนี้จะต้องเผชิญ นอกจากนี้นักเรียนยังต้องประสบกับความเปลี่ยนแปลงภายในตนเองที่เปลี่ยนจากวัยเด็กสู่วัยรุ่นตอนต้น ที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย ด้านอารมณ์-จิตใจ นักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อนี้จึงต้องพบกับความเปลี่ยนแปลงและความท้าทายในหลายประการ

1.3 แนวทางการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา

รอยเชื่อมต่อทางการศึกษาเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ นักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา จึงต้องประสบกับความยุ่งยาก และการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ นักเรียนสามารถปรับตัว เรียนรู้ และดำเนินชีวิตในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาได้อย่างราบรื่น โดย Newzealand Government (2014) ได้เสนอแนวทางในการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาที่มีประสิทธิภาพไว้ ดังต่อไปนี้

1.3.1 การสร้างความสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างนักเรียน ผู้ปกครอง และครู รอยเชื่อมต่อที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับการสร้าง และรักษาความสัมพันธ์ระหว่างทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างของครูกับนักเรียน ความสัมพันธ์ของครูกับผู้ปกครอง และความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน

1.3.2 การส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียนแต่ละด้านอย่างเต็มศักยภาพ

รอยเชื่อมต่อที่มีประสิทธิภาพ จะให้ความสำคัญกับการเจริญเติบโต พัฒนาการ และการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นก่อนที่นักเรียนจะเข้าเรียนในโรงเรียน รวมทั้งสภาพแวดล้อมของนักเรียนที่มีต่อรอยเชื่อมต่อด้วย นอกจากนี้ต้องให้ความสำคัญกับบทบาทของครอบครัว และนักการศึกษา และมุ่งที่จะสร้างความร่วมมืออันนำมาซึ่งประสบการณ์ที่ดีของนักเรียน

1.3.3 การแยกระหว่างแผนงานปฐมนิเทศ กับแผนงานรอยเชื่อมต่อ

แผนงานปฐมนิเทศ กับแผนงานรอยเชื่อมต่อมีความแตกต่างกันหลายด้าน แผนงานที่ผู้ปกครองกล่าวว่ามีประสิทธิภาพมากที่สุดสำหรับตนเอง และบุตรหลานนั้นต้องเป็นมากกว่าแค่เดินชมโรงเรียน และการบรรยายแนะนำโรงเรียน สิ่งที่มีคุณค่าคือ โอกาสที่จะถามคำถาม หรือหารือเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ซึ่งผู้ปกครองและนักเรียนกลุ่มเล็กมาเข้าร่วม

1.3.4 การใช้เงินทุน และทรัพยากรที่จัดสรรไว้โดยเฉพาะ

รอยเชื่อมต่อที่มีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องพึ่งพาทรัพยากรหลายด้าน ซึ่งรวมถึงบุคลากร เวลา วัสดุ อุปกรณ์ และพื้นที่สำหรับดำเนินงาน

1.3.5 การมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง

รอยเชื่อมต่อที่มีประสิทธิภาพ ต้องอาศัยทั้งผู้ปกครอง นักเรียน และครู นอกจากนี้ยังมีความสัมพันธ์ระหว่างบริบทของโรงเรียน การมีส่วนร่วมของคนหลายฝ่าย ช่วยทำให้ทุกฝ่ายรู้จักนักเรียนในเชิงลึกมากขึ้น

1.3.6 การวางแผนที่ดี และการประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพ

รอยเชื่อมต่อที่มีประสิทธิภาพต้องใช้การวางแผนที่ละเอียดและมีวัตถุประสงค์ชัดเจน โดยการระดมความคิดร่วมกัน ระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย ให้มีส่วนร่วมในการวางแผนการดำเนินงาน และประเมินผลทุกขั้นตอน รวมไปถึงต้องมีการรับฟังความคิดเห็นด้วย

1.3.7 ความยืดหยุ่น และการตอบสนองต่อกัน

รอยเชื่อมต่อที่วางแผนมาเป็นอย่างดี จะสามารถตอบสนองความต้องการ และความสนใจที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอของนักเรียน เมื่อผู้เข้าร่วมรอยเชื่อมต่อแต่ละคนได้รู้จักคนอื่น ๆ มากขึ้น ความต้องการก็จะเปลี่ยนไป นำมาซึ่งความสนใจ และความกังวลในเรื่องต่าง ๆ แผนงานรอยเชื่อมต่อที่มีประสิทธิภาพจะตระหนักดีว่าความยืดหยุ่นในการทำงานร่วมกับคนกลุ่มต่าง ๆ มีความจำเป็น

1.3.8 การตั้งอยู่บนพื้นฐานของความไว้วางใจ และความเคารพซึ่งกันและกัน

รอยเชื่อมต่อมีการพัฒนา และนำมาปฏิบัติใช้บนพื้นฐานของความไว้วางใจ และมีการเคารพความเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย ความไว้วางใจและความเคารพช่วยให้ทุกคนรู้สึกมีคุณค่า เช่นเดียวกับนักเรียนที่จะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ในสถานการณ์ที่รู้สึกปลอดภัย ทั้งในด้านจิตใจ และร่างกาย

1.3.9 การติดต่อสื่อสารระหว่างผู้มีส่วนร่วม

รอยเชื่อมต่อที่มีประสิทธิภาพ จะขึ้นอยู่กับ การติดต่อสื่อสารแบบสองทาง กล่าวคือ ต้องมากกว่าแค่โรงเรียนส่งจดหมายถึงทางบ้าน หรือครอบครัวพูดคุยกับเจ้าหน้าที่โรงเรียน แต่ทุกฝ่ายจะต้องมีส่วนร่วมในการดำเนินการต่าง ๆ

1.3.10 การคำนึงถึงบริบทของชุมชน และครอบครัวของนักเรียนแต่ละคน

สภาพสังคม เศรษฐกิจ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม ลักษณะงานของผู้ปกครอง ความรู้ด้านภาษา นักเรียนแต่ละคนย่อมมีปัจจัยต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน จึงมีความจำเป็นที่จะต้องให้ความสำคัญถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ความแตกต่างของครอบครัว

จากการศึกษาการสร้างรอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาของมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด (2018) ได้เสนอ 5 ปัจจัยสำคัญของรอยเชื่อมต่อที่ดีไว้ ได้แก่

- 1) นักเรียนสามารถสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนใหม่ และพัฒนาการนับถือตนเองและความมั่นใจในตนเอง
- 2) นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับการดำเนินชีวิตในโรงเรียนใหม่ได้ โดยปราศจากความกังวลของผู้ปกครอง
- 3) นักเรียนแสดงให้เห็นว่ามีความสนใจในโรงเรียนใหม่มากขึ้น
- 4) นักเรียนมีความคุ้นชินกับกฎระเบียบ และกิจวัตรของโรงเรียนใหม่
- 5) นักเรียนได้รับประสบการณ์ถึงความต่อเนื่องของหลักสูตร

การปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่นั้น เป็นสิ่งที่นักเรียนในช่วงรอยต่อต้องประสบ และพบกับความยากง่ายที่แตกต่างกัน ด้วยนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งด้านการเรียน ด้านอารมณ์ และด้านสังคม ซึ่งมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดได้เสนอวิธีการที่ช่วยให้รอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาเป็นไปอย่างราบรื่น โดยการศึกษาข้อมูลจากนักวิชาการ และผู้ปกครองดังต่อไปนี้

1) การเยี่ยมชมโรงเรียนล่วงหน้า หรือการเข้าร่วมกิจกรรมปฐมนิเทศ จะช่วยให้นักเรียนทราบว่าตนจะพบกับการเปลี่ยนแปลงที่โรงเรียนใหม่อย่างไรได้

2) การหาเพื่อนใหม่ ผู้ปกครองควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมเข้าร่วมสังคม เช่น ค่ายฤดูร้อน หรือชมรมต่าง ๆ เพื่อเป็นการฝึกการเข้าสังคม และการสร้างมิตรภาพใหม่

3) การบ้าน และการบริหารเวลา ต้องส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้การบริหารเวลา และวางแผนตารางการทำงานของตนเอง เพราะในระดับมัธยมศึกษา นักเรียนต้องเจอครูเยอะขึ้น ครูแต่ละคนก็มีกฎเกณฑ์การสั่งงาน และการส่งงานที่แตกต่างกัน

4) การกำหนดขอบเขต เพราะนักเรียนเข้าสู่วัยมัธยมศึกษา จะต้องการอิสระมากขึ้น ต้องการใช้เวลาอยู่กับเพื่อนมากขึ้น ดังนั้นผู้ปกครองควรใช้วิธีการพูดคุย กำหนดขอบเขต เช่น เวลาที่ควรกลับบ้าน การไปเที่ยวกับเพื่อน โดยให้นักเรียนได้มีส่วนในการแสดงความคิดเห็น และตกลงกัน โดยใช้เหตุผล

5) โทรศัพท์มือถือ ซึ่งถือเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน โดยควรศึกษานโยบายการใช้โทรศัพท์ของโรงเรียน และให้นักเรียนใช้โทรศัพท์อย่างเหมาะสม ในระยะแรกของการเข้าเรียน ผู้ปกครองควรพร้อมสำหรับการช่วยเหลือที่ปลายสายเสมอ

6) ข้อมูลและการสื่อสาร จะต้องมีการสื่อสารและแบ่งปันข้อมูลกันอย่างสม่ำเสมอทั้งครู ผู้ปกครอง นักเรียน และโรงเรียน

การศึกษาของมหาวิทยาลัยมิชิแกน สหรัฐอเมริกา (2016) อธิบายว่าเมื่อนักเรียนเข้าสู่ช่วงปีแรกของโรงเรียนมัธยม นักเรียนมีผลการเรียนโดยเฉลี่ยลดลงอย่างมาก สนใจเรียนน้อยลง และไม่ค่อยมั่นใจในความสามารถของตนเอง โดยได้เสนอแนวทางในการเตรียมพร้อมเมื่อเข้าสู่โรงเรียนมัธยมที่ได้จากการศึกษาข้อมูลเชิงลึกจากผู้ปกครอง และผู้เชี่ยวชาญ (Symonds, 2015) สรุปได้ดังนี้

1) การจัดการความเครียด: โดยนักเรียนและครอบครัวควรมีการสื่อสารกันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อลดความวิตกกังวล

2) เตรียมความพร้อมสำหรับการเรียนที่มากขึ้น: จัดระบบ และวางแผนการเรียน รวมทั้งการบริหารเวลาในการทำงานต่าง ๆ ก่อนเริ่มเรียน

3) การให้อิสระ แต่มีการสนับสนุน: ให้อิสระ และพ่อแม่ต้องเป็นเสมือนเพื่อนที่ดีที่สุด และพร้อมจะรับฟังปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียน

4) การจัดการตนเองของนักเรียน: นักเรียนจะต้องเข้าใจด้วยตนเองว่าการเปลี่ยนแปลงคือความท้าทายในชีวิต ที่ทำให้เติบโตขึ้น จะทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในตนเอง

5) การดูแลของผู้ปกครอง: ผู้ปกครองอาจมีความเครียดเช่นกันในช่วงการเปลี่ยนแปลงนี้ เพราะต้องให้อิสระมากขึ้น จึงต้องใช้การทำความเข้าใจมากขึ้น

ในสหรัฐอเมริกาการเข้าเรียนในระดับมัธยม เป็นเสมือนการเข้าสู่โลกที่นำกลัวสำหรับนักเรียน เพราะนักเรียนจะต้องพบกับความเปลี่ยนแปลงในหลายด้าน คาราลี อัดัมส์ (2008) ผู้เขียนหนังสือเรื่อง *The Scary World of Middle School: How to Be Sure Your Kids Are Ready* ได้เสนอแนวทางในการสร้างรอยเชื่อมต่อระหว่าง ประถมศึกษาสู่มัธยมศึกษาให้เกิดความราบรื่น โดยเสนอนักเรียนควรมีหลักสำคัญ 4 ประการ (Adams, 2008) ดังต่อไปนี้

1) การจัดการ: การวางแผน และบริหารเวลากับการเรียนที่มากขึ้น และการบ้านที่ยากและมากขึ้น เพราะในระดับมัศึกษานักเรียนต้องมีความรับผิดชอบมากขึ้น

2) พื้นฐานด้านวิชาการ: นักเรียนมีพื้นฐานด้านคณิตศาสตร์ และการอ่าน การเขียน หากยังขาดทักษะเหล่านี้จะทำให้เกิด ความยุ่งยากในการเรียนระดับมัธยมศึกษา เพราะระดับนี้ครูจะไม่สอนทักษะพื้นฐานเหล่านั้น

3) ทักษะการสื่อสาร: นักเรียนจะต้องสื่อสารถึงปัญหา และความกังวลของตนเอง รวมทั้งจะต้องกล้าสื่อสารกับครูเมื่อเกิดความไม่เข้าใจ

4) ความตระหนักรู้ทางอารมณ์: นักเรียนจะได้รับความคิดเห็นจากเพื่อนมากขึ้น ต้องการเป็นที่ยอมรับจากเพื่อน จึงเข้าใจอารมณ์ของตนเอง และรับมือกับอารมณ์ของคนรอบตัวได้

หลักสูตรระหว่างระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษาที่ขาดความต่อเนื่อง และมีความแตกต่างกัน ย่อมส่งผลต่อนักเรียน ดังนั้น International Institute for Educational Planning (1997) จึงได้เสนอมาตรการที่สำคัญในการลดช่องว่างในรอยเชื่อมต่อระหว่างระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาไว้ดังต่อไปนี้ (Wiseman, 2013)

- 1) แต่งตั้งครูที่ทำหน้าที่ประสานงานระหว่างระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา
- 2) โรงเรียนประถมศึกษาแต่ละโรงเรียนควรแต่งตั้งครูเพื่อทำงานร่วมกับครูประสานงาน
- 3) ครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาแต่ละแผนกควรแต่งตั้งครูที่ทำหน้าที่ร่วมกับครูประสานงาน เพื่อส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์กับครูประถมศึกษา
- 4) ควรมีการแลกเปลี่ยนครูระหว่างประถมศึกษา และมัธยมศึกษา
- 5) เปิดโอกาสให้ครูระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาได้ประชุมร่วมกัน

- 6) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หรือนักเรียนปีสุดท้ายของโรงเรียนประถมศึกษาควรมีโอกาสได้เข้าไปทัศนศึกษาในโรงเรียนมัธยมของตนเองที่กำลังจะเข้าไปศึกษาในอนาคต
- 7) ควรแลกเปลี่ยนการตรวจสอบเอกสารระหว่างกันของครูประถมศึกษา และมัธยมศึกษา
- 8) ครูที่อยู่ในระดับชั้นสุดท้ายของประถมศึกษาควรเตรียมความพร้อมนักเรียนสู่โรงเรียนใหม่
- 9) ครูที่อยู่ในระดับชั้นปีแรกของระดับมัธยมศึกษาควรปรับวิธีการสอน ให้เหมาะสมกับนักเรียนใหม่ โดยแสดงถึงความเข้าใจนักเรียน และความเป็นมิตร
- 10) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ควรมีเวลากับครูมากขึ้น

จากแนวทางการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษา สู่ระดับมัธยมศึกษา ข้างต้น สรุปได้ว่า การสร้างรอยเชื่อมต่อให้เป็นไปได้ด้วยความราบรื่น และมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องมีการวางแผนการดำเนินงาน และการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน โดยต้องมีการทำงานร่วมกันระหว่างนักเรียน ครู ผู้ปกครอง และโรงเรียน ซึ่งทุกฝ่ายจะต้องมีการสื่อสาร แลกเปลี่ยน และส่งเสริมซึ่งกันและกัน โดยจะต้องมีการดำเนินการ อย่างต่อเนื่อง และติดตามการทำงานอย่างเป็นระบบ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เพื่อให้การดำเนินงานบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ จากการศึกษาแนวทางการเตรียมความพร้อมจากรัฐบาลนิวซีแลนด์ (2014), มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด, มหาลัษมิชิแกน สหรัฐอเมริกา (2016), คาราลี อดัมส์ (2008), International Institute for Educational Planning (1997) ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปแนวทางการสร้างรอยเชื่อมต่อระหว่างระดับประถมศึกษา สู่มัธยมศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ พื้นฐานทางวิชาการ สังคมและวัฒนธรรม และสภาพอารมณ์และจิตใจของนักเรียน โดยผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่ช่วยสร้างรอยเชื่อมต่อที่เหมาะสมให้แก่ นักเรียน ได้แก่ โรงเรียน ครู และผู้ปกครอง ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 สรุปแนวทางการสร้างรอยเชื่อมต่อระหว่างระดับประถมศึกษา สู่มัธยมศึกษา

ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการสร้างรอยเชื่อมต่อ	พื้นฐานทางวิชาการ	สังคมและวัฒนธรรม	สภาพอารมณ์และจิตใจ
โรงเรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. การจัดกิจกรรมปรับพื้นฐานการเรียนรู้ 2. การมอบหมายงานครูเพื่อสร้างรอยเชื่อมต่อที่มีประสิทธิภาพ 3. การสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและผู้ปกครอง 4. การกำกับและติดตามผลว่าเป็นไปตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การจัดกิจกรรมเพื่อแนะแนวการดำเนินชีวิตในโรงเรียนสำหรับนักเรียนใหม่ 2. การเปิดโอกาสให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีสุดท้าย เข้าชมโรงเรียน 3. การจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรในการสร้างรอยเชื่อมต่อ 4. การสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและผู้ปกครอง 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การจัดกิจกรรมที่พัฒนาด้านอารมณ์และจิตใจสำหรับนักเรียนใหม่ 2. การจัดสรรงบประมาณ และทรัพยากร 3. การสร้างความร่วมมือระหว่างโรงเรียนและผู้ปกครองเพื่อร่วมกันดูแลนักเรียน 4. การกำกับ และติดตามผลการสร้างรอยเชื่อมต่อ
ครู	<ol style="list-style-type: none"> 1. การทำงานร่วมกับครูประถมศึกษา 2. ปรับการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียน 3. ให้ข้อมูลและสื่อสารกับผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ 4. สร้างสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนที่เป็นมิตร 5. ประสานงาน และแลกเปลี่ยนข้อมูลกับ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การให้คำปรึกษาและช่วยเหลือนักเรียน 2. การให้เวลากับนักเรียนมากขึ้น 3. การให้ข้อมูล และสื่อสารกับผู้ปกครอง 4. การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำความรู้จักเพื่อนใหม่ 5. การสร้างความเป็นมิตรกับนักเรียน ให้เกิด 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การให้คำปรึกษาและช่วยเหลือนักเรียน 2. การพูดคุยสื่อสารกับนักเรียนด้วยความเข้าใจ โดยรับฟังปัญหา และความต้องการของนักเรียน 3. การให้เวลากับนักเรียนมากขึ้น

ผู้มีบทบาทในการสร้างรอยเชื่อมต่อ	พื้นฐานทางวิชาการ	สังคมและวัฒนธรรม	สภาพอารมณ์และจิตใจ
	ผู้ปกครอง	มิตรภาพที่ดีระหว่างครูและนักเรียน	
ผู้ปกครอง	1. ฝึกการบริหารจัดการเวลา และวางแผนการเรียนให้แก่บุตรหลาน 2. ผู้ปกครองสื่อสารกับครูอย่างสม่ำเสมอถึงการเรียนของนักเรียน 3. เตรียมความพร้อมด้านทักษะวิชาการให้แก่ นักเรียน	1. ผู้ปกครองกำหนดขอบเขตพฤติกรรมของนักเรียน 2. ฝึกทักษะการสื่อสารให้บุตรหลาน 3. ฝึกทักษะการเข้าสังคม ทั้งการสร้างเพื่อนใหม่ และการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับครูให้แก่บุตรหลาน 4. ผู้ปกครองส่งเสริมให้ฝึกทักษะความกล้าแสดงออก 5. ผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน	1. การให้คำปรึกษาจากผู้ปกครอง 2. ผู้ปกครองพูดคุยกับนักเรียนโดยใช้เหตุผล 3. ผู้ปกครองให้นักเรียนรับรู้ถึงความพร้อมที่จะได้รับความช่วยเหลือ และสนับสนุนจากผู้ปกครอง 4. ผู้ปกครองให้อิสระแก่นักเรียน 5. ฝึกทักษะการจัดการกับความเครียด และอารมณ์ของตนเองให้แก่ นักเรียน

1.4 บทบาทครูในการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา

บทบาทหน้าที่ของครูที่มีต่อนักเรียนนั้น ไม่ได้เฉพาะทำหน้าที่สอนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ต้องปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีในด้านต่าง ๆ ให้กับนักเรียน ต้องค้นคว้าหาความรู้ วิจัย และนำผลที่ได้มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนมีความรู้คู่คุณธรรม และครูยังเป็นผู้ที่ต้องมีการวางแผนจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อก่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้แก่นักเรียน (สุทัศน์ สุวรรณโน, 2549 อ้างถึงใน อำนาง นาคแก้ว, 2557) ครูจึงมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้ และการ

เจริญงอกงามในทุก ๆ ด้านของนักเรียน ดังนั้น การพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีครูที่สามารถเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน ทั้งในด้านความรู้ความสามารถ จิตวิญญาณของความเป็นครู และความตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ในฐานะครูผู้สอนด้วยความจริงใจ ยึดหลักการพัฒนานักเรียนเป็นสำคัญ ที่จะช่วยส่งผลให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น (อำนาจ นาคแก้ว, 2557) ครูจึงเป็นบุคคลหนึ่งที่มีความใกล้ชิดกับนักเรียนในขณะที่นักเรียนอยู่ในโรงเรียน หรืออยู่ในระบบการศึกษา ครูจึงมีส่วนช่วยนักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อ และมีบทบาทสำคัญในการสร้างรอยเชื่อมต่อที่มีประสิทธิภาพให้แก่ นักเรียน ซึ่งบทบาทครูในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา หมายถึง การปฏิบัติงานในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่และความรับผิดชอบ ตามสภาพความเป็นจริงของครูในการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาสำหรับนักเรียน (กมลทิพย์ นุ่มคราวิช, 2560) โดยบทบาทของครูในการสร้างรอยเชื่อมต่อให้แก่ นักเรียน จากการศึกษาแนวทางการเตรียมความพร้อมจากรัฐบาลนิวซีแลนด์ (2014), มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด, มหาลัษมิชิแกน สหรัฐอเมริกา (2016), คาราลี อัดัมส์ (2008), International Institute for Educational Planning (1997) สามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 บทบาทของครูในการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา

บทบาทของครู	ประเด็นการสร้างรอยเชื่อมต่อ		
	พื้นฐานทางวิชาการ	สังคมและวัฒนธรรม	สภาพอารมณ์ และจิตใจ
การจัดการเรียนการสอน	1. การทำงานร่วมกับครูประถมศึกษา 2. ปรับการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียน 3. ประสานงาน และแลกเปลี่ยนข้อมูลกับครูประถมศึกษา	1. การให้คำปรึกษาและช่วยเหลือนักเรียน 2. การให้เวลากับนักเรียนมากขึ้น 3. การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำความรู้จักเพื่อนใหม่	1. การให้คำปรึกษาและช่วยเหลือนักเรียน 2. การให้เวลากับนักเรียนมากขึ้น
การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน	1. สร้างสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนที่เป็นมิตร	1. การสร้างความเป็นมิตรกับนักเรียน ให้เกิดมิตรภาพที่ดี	1. การพูดคุยสื่อสารกับนักเรียนด้วยความเข้าใจ โดยรับฟัง

บทบาทของครู	ประเด็นการสร้างรอยเชื่อมต่อ		
	พื้นฐานทางวิชาการ	สังคมและวัฒนธรรม	สภาพอารมณ์ และ จิตใจ
		ระหว่างครู และ นักเรียน	ปัญหา และความ ต้องการของนักเรียน
การสร้างความร่วมมือ กับผู้ปกครอง	1.ให้ข้อมูลและสื่อสาร กับผู้ปกครองอย่าง สม่ำเสมอ	1. การให้ข้อมูล และ สื่อสารกับผู้ปกครอง	1.ให้ข้อมูลและสื่อสาร กับผู้ปกครองอย่าง สม่ำเสมอ

จากตารางสรุปได้ว่าบทบาทของครูในการส่งเสริมความพร้อมให้แก่เด็กนักเรียนนั้นจะต้องปฏิบัติ ควบคู่กันทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ การจัดการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน และการสร้าง ความร่วมมือกับผู้ปกครอง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอน คือ วิธีการใดก็ตามที่ครูนำมาใช้เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ตามที่ ฮูและตันแคน (Hough, 1907) ได้อธิบายความหมายของการจัดการเรียนการสอนไว้ว่า หมายถึง กิจกรรมของบุคคลซึ่งมีหลักและเหตุผล เป็นกิจกรรมที่บุคคลได้ใช้ความรู้ของตนเองอย่าง สร้างสรรค์ เพื่อสนับสนุนให้ผู้อื่นเกิดการเรียนรู้และมีความสุข ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนจึง เป็นกิจกรรมในแง่มุมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์การเรียนรู้ นอกจากนี้ กู๊ด (Good, 1975 อ้าง ถึงใน กมลทิพย์ นิมมิตราวุธ, 2560) ได้อธิบายความหมายของการจัดการเรียนการสอนว่า คือ การ กระทำอันเป็นการอบรมสั่งสอนนักเรียนในสถาบันการศึกษา สอดคล้องกับที่ ฮิลล์ (Hills, 1982) ให้ คำจำกัดความของการจัดการเรียนการสอนไว้ว่าการจัดการเรียนการสอนคือ กระบวนการให้ การศึกษาแก่นักเรียน ซึ่งต้องอาศัยปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน นอกจากนั้นยังมีผู้ให้ความหมาย ของการจัดการเรียนการสอนไว้อีกหลายทัศนะ เช่น การจัดการเรียนการสอน คือ การจัดสถานการณ์ สภาพการณ์ หรือกิจกรรมการเรียนรู้ ให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ อันก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่าย ซึ่ง จะส่งผลให้นักเรียนมีความเจริญงอกงาม และพัฒนาการทั้งทางกาย สมอง อารมณ์และสังคม

ผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายของการจัดการเรียนการสอนได้ว่า การจัดการเรียนการสอน คือ กระบวนการจัดกิจกรรม อบรมสั่งสอน ให้การศึกษา หรือการจัดประสบการณ์ โดยอาศัย

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเพื่อที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และได้รับการพัฒนาทางกาย สติปัญญา สังคม และจิตใจตามวัตถุประสงค์

ครูสามารถใช้รูปแบบกระบวนการและกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลายเพื่อให้ได้การจัดการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ซึ่งมีหลากหลายวิธี เช่น

1. การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ (Cooperative Learning) การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ นับว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กระบวนการกลุ่มให้นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเพื่อผลประโยชน์และเกิดความสำเร็จร่วมกันของกลุ่ม ซึ่งการเรียนแบบร่วมมือมิใช่เป็นเพียงจัดให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม เช่น ทำรายงาน ทำกิจกรรมประดิษฐ์หรือสร้างชิ้นงาน อภิปราย ตลอดจนปฏิบัติการทดลองแล้ว ครูทำหน้าที่สรุปความรู้ด้วยตนเองเท่านั้น แต่ครูจะต้องพยายามใช้กลยุทธ์วิธีให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการประมวลสิ่งที่มาจากการทำกิจกรรมต่างๆ จัดระบบความรู้สรุปเป็นองค์ความรู้ด้วยตนเองเป็นหลักที่สำคัญ (พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์, 2545) ดังนั้น การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือครูจะต้องเลือกเทคนิคการจัดการเรียนที่เหมาะสมกับนักเรียน และนักเรียนจะต้องมีความพร้อมที่จะร่วมกันทำกิจกรรม รับผิดชอบงานของกลุ่มร่วมกัน โดยที่กลุ่มจะประสบความสำเร็จได้ เมื่อสมาชิกทุกคนได้เรียนรู้บรรลุตามจุดมุ่งหมายเดียวกัน นั่นคือ การเรียนเป็นกลุ่มหรือเป็นทีมอย่างมีประสิทธิภาพ เทคนิคที่นำมาใช้ในการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีหลายวิธี เช่น

1.1 เทคนิคเติมเต็ม (Jigsaw) เป็นเทคนิคที่สมาชิกในกลุ่มแยกย้ายกันไปศึกษาหาความรู้ในหัวข้อเนื้อหาที่แตกต่างกัน แล้วกลับเข้ากลุ่มมาถ่ายทอดความรู้ที่ได้มาให้สมาชิกกลุ่มฟัง วิธีนี้คล้ายกับการต่อภาพจิ๊กซอร์ จึงเรียกรวมกันว่า Jigsaw ลักษณะการจัดกิจกรรมนักเรียนที่มีความสามารถต่างกันเข้ากลุ่มร่วมกันเรียกว่า กลุ่มบ้าน (Home Group) สมาชิกในกลุ่มบ้านจะรับผิดชอบศึกษาหัวข้อที่แตกต่างกัน แล้วแยกย้ายไปเข้ากลุ่มใหม่ในหัวข้อเดียวกัน กลุ่มใหม่นี้เรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert Group) เมื่อกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทำงานร่วมกันเสร็จ ก็จะย้ายกลับไปกลุ่มเดิมคือ กลุ่มบ้านของตน นำความรู้ที่ได้จากการอภิปรายจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญมาสรุปให้กลุ่มบ้านฟัง ครูทดสอบและให้คะแนน

1.2 กลุ่มร่วมมือแข่งขัน (Teams – Games – Tournaments: TGT) เทคนิคกลุ่มร่วมมือแข่งขัน เป็นกิจกรรมที่สมาชิกในกลุ่มเรียนรู้เนื้อหาสาระจากครูด้วยกัน แล้วแต่ละคนแยกย้ายไปแข่งขันทดสอบความรู้ คะแนนที่ได้ของแต่ละคนจะนำมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนรวมสูงสุดได้รับรางวัล สมาชิกกลุ่มจะช่วยเหลือกันเตรียมตัวเข้าแข่งขัน โดยผลัดกันถามตอบให้เกิด

ความแม่นยำในความรู้ที่ผู้สอนจะทดสอบ เมื่อได้เวลาแข่งขัน แต่ละทีมจะเข้าประจำโต๊ะแข่งขัน แล้วเริ่มเล่นเกมพร้อมกันด้วยชุดคำถามที่เหมือนกัน เมื่อการแข่งขันจบลง ผู้เข้าร่วมแข่งขันจะกลับไปเข้าทีมเดิมของตนพร้อมคะแนนที่ได้รับ ทีมที่ได้คะแนนรวมสูงสุดถือว่าเป็นทีมชนะเลิศ

1.3 กลุ่มร่วมมือช่วยเหลือ (Team Assisted Individualization: TAT) เทคนิคการเรียนรู้วิธีนี้ เป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้สมาชิกแต่ละคนได้แสดงความสามารถเฉพาะตนก่อน แล้วจึงจับคู่ตรวจสอบกันและกัน ช่วยเหลือกันทำใบงานจนสามารถผ่านได้ ต่อจากนั้นจึงนำคะแนนของแต่ละคนมารวมเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะเป็นฝ่ายได้รับรางวัล กลุ่มจะมีสมาชิก 2 – 4 คน จับคู่กันทำงานตามใบงานที่ได้รับมอบหมาย แล้วแลกเปลี่ยนกันตรวจผลงาน ถ้าผลงานยังไม่ถูกต้องสมบูรณ์ ต้องแก้ไขจนกว่าจะผ่าน ต่อจากนั้นทุกคนจะทำข้อทดสอบ คะแนนของทุกคนจะมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รับรางวัล

1.4 กลุ่มสืบค้น (Group Investigation: GI) เป็นเทคนิคการจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง นักเรียนแต่ละกลุ่มได้รับมอบหมายให้ค้นคว้าหาความรู้มานำเสนอ ประกอบเนื้อหาที่เรียน อาจเป็นการทำงานตามใบงานที่กำหนด โดยที่ทุกคนในกลุ่มรับรู้และช่วยกันทำงาน สมาชิกกลุ่มจะช่วยกันศึกษาค้นคว้าหาคำตอบ หรือความรู้มาเสนอต่อชั้นเรียน โดยครูแบ่งเนื้อหาเป็นหัวข้อย่อย แต่ละกลุ่มศึกษากลุ่มละ 1 หัวข้อ เมื่อพร้อม นักเรียนจะนำเสนอผลงานที่ละกลุ่ม แล้วร่วมกันประเมินผลงาน

1.5 กลุ่มเรียนรู้ร่วมกัน (Learning Together: LT) เป็นเทคนิคการจัดกิจกรรมที่ให้สมาชิกในกลุ่มได้รับผิดชอบ มีบทบาทหน้าที่ทุกคน เช่น เป็นผู้อ่าน เป็นผู้จดบันทึก เป็นผู้รายงาน นำเสนอ เป็นต้น ทุกคนช่วยกันทำงาน จนได้ผลงานสำเร็จ ส่งและนำเสนอครู

1.6 กลุ่มร่วมกันคิด (Numbered Heads Together : NHT) กิจกรรมนี้เหมาะสำหรับการทบทวนหรือตรวจสอบความเข้าใจ สมาชิกกลุ่มจะประกอบด้วยผู้เรียนที่มีความสามารถเก่ง ปานกลาง และอ่อนคละกัน จะช่วยกันค้นคว้าเตรียมตัวตอบคำถามที่ครูจะทดสอบ ครูจะเรียกถามทีละคน กลุ่มที่สมาชิกสามารถตอบคำถามได้มากแสดงว่าได้ช่วยเหลือกันดี สมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกัน จะร่วมกันอภิปรายปัญหาที่ได้รับเพื่อให้เกิดความพร้อมและความมั่นใจที่จะตอบคำถาม ครูจะเรียกสมาชิกกลุ่มให้ตอบทีละคน แล้วนำคะแนนของแต่ละคนมารวมเป็นคะแนนของกลุ่ม

1.7 กลุ่มร่วมมือ (Co – op Co - op) เป็นเทคนิคการทำงานกลุ่มวิธีหนึ่ง โดยสมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถและความถนัดแตกต่างกันได้ แสดงบทบาทตามหน้าที่ที่ตนถนัดอย่างเต็มที่

ทำให้งานประสบผลสำเร็จ วิธีนี้ทำให้นักเรียนได้ฝึกความรับผิดชอบการทำงานกลุ่มร่วมกัน และสนองต่อหลักการของการเรียนรู้ และร่วมมือที่ว่า “ความสำเร็จแต่ละคน คือ ความสำเร็จของกลุ่ม ความสำเร็จของกลุ่ม คือ ความสำเร็จของทุกคน” สมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันจะแบ่งหน้าที่รับผิดชอบไปศึกษาหัวข้อย่อยที่ได้รับมอบหมาย แล้วนำงานจากการศึกษาค้นคว้ามารวมกันเป็นงานกลุ่มปรับปรุงให้ต่อเนื่องเชื่อมโยง มีความสละสลวย เสร็จแล้วจึงนำเสนอต่อชั้นเรียน ทุกกลุ่มจะช่วยกันประเมินผลงาน

สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการที่นักเรียนได้ฝึกทักษะการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอย่างแท้จริง ได้ฝึกความรับผิดชอบ ฝึกเป็นผู้นำ ผู้ตาม ฝึกการทำงานให้ประสบผลสำเร็จ และฝึกทักษะทางสังคม ครูควรเลือกใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ ดังกล่าวมาให้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ และจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2. การจัดการเรียนการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ (Learning Center) คือกระบวนการในการสอนให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยผู้สอนให้ผู้เรียนศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองจากศูนย์การเรียนรู้หรือมุมความรู้ ซึ่งผู้สอนได้จัดเตรียมเนื้อหาสาระและกิจกรรมที่ใช้สื่อการสอนหลายๆ อย่าง ประสมกันเอาไว้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ปกติศูนย์การเรียนรู้จะมีหลายศูนย์จะมีเนื้อหาสาระเบ็ดเสร็จในตัวเอง ผู้เรียนจะหมุนเวียนกันเข้าศูนย์ต่างๆ จนครบทุกศูนย์โดยมีศูนย์สำรองไว้สำหรับผู้เรียนที่เรียนที่เรียนรู้ได้เร็วและทำกิจกรรมเสร็จก่อนคนอื่นๆ ผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้จัดเตรียมศูนย์การเรียนรู้ ให้คำแนะนำ ช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้แก่ผู้เรียน และประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน (ทิตนา แชมมณี, 2545)

3. การจัดการเรียนการสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ (Inquiry Based) เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดเวลา ให้ออกสแกนนักเรียนได้ฝึกคิด ฝึกสังเกต ฝึกนำเสนอ ฝึกวิเคราะห์วิจารณ์ ฝึกสร้างองค์ความรู้ เน้นการพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาด้วยวิธีการฝึกให้นักเรียนรู้จักศึกษาค้นคว้าหาความรู้ โดยครูตั้งคำถาม กระตุ้นให้นักเรียนใช้กระบวนการทางความคิด หาเหตุผลจนค้นพบความรู้หรือแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่ถูกต้องด้วยตนเอง สรุปเป็นหลักการ เถลถ้อยหรือวิธีการในการแก้ปัญหาและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ในการควบคุม ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือสร้างสิ่งแวดล้อมในสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง โดยมีครูเป็นผู้กำกับควบคุมดำเนินการให้คำปรึกษาชี้แนะ ช่วยเหลือ ให้กำลังใจ เป็นผู้กระตุ้น ส่งเสริมให้นักเรียนคิด รวมทั้งร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (ชัยฤทธิ์ ศิลาเดช, 2544)

4. การจัดการเรียนการสอนแบบถามตอบ (Ask and Question Model) เป็นการสอนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักคิด และรู้จักหาคำตอบด้วยตนเอง ซึ่งในการตั้งคำถามผู้ตั้งคำถามจะต้องใช้ความคิดในการตั้งคำถาม ขณะเดียวกันผู้ตั้งคำถามจะต้องมีคำตอบอยู่ในใจ การสอนแบบถามตอบเป็นการสอนส่งเสริมให้นักเรียนคิด วิเคราะห์ วิจารณ์ และนักเรียนจะเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ ภาษาในการสื่อสาร และเป็นการส่งเสริมกระบวนการคิดการสอนแบบถามตอบ สามารถนำมาใช้ในการสอนได้ทุกวิชา โดยครูจะต้องเตรียมแหล่งข้อมูล ได้แก่ สื่อการสอน เอกสารความรู้ ใบความรู้ หนังสือเรียน หนังสือค้นคว้า สื่อโสตทัศนศึกษา เช่น วิทยุทัศน์ เทปต่าง ๆ ซีดีรอมแหล่งความรู้ เพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้า

5. การจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบชิปปา (CIPPA Model) หลักการของโมเดลชิปปา ได้ยึดหลักการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ในตัวหลักการคือการช่วยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ ช่วยให้นักเรียนมีบทบาทและมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ให้มากที่สุด มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและได้เรียนรู้จากกันและกัน มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้ ความคิดเห็นและประสบการณ์ นักเรียนได้เรียนรู้กระบวนการต่าง ๆ ร่วมกับการผลิตผลงานซึ่งมีความคิดสร้างสรรค์ที่หลากหลายและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ให้นักเรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองตามแนวคิด Constructivism (ทีศนา เขมมณี, 2542)

6. การจัดการเรียนการสอนแบบโครงการ (Project Work) โครงการนี้นักป็นการจัดการเรียนรู้รูปแบบหนึ่ง ที่ทำให้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง จากการลงมือปฏิบัติจริง ในลักษณะของการศึกษาสำรวจ ค้นคว้า ทดลอง ประดิษฐ์คิดค้น โดยมีครูเป็นผู้คอยกระตุ้น แนะนำ และให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด โครงการ เป็นเป็นการบูรณาการระหว่างห้องเรียนกับโลกภายนอก ซึ่งเป็นชีวิตจริงของนักเรียน เพื่อนำไปสู่ความรู้ใหม่ๆด้วยการสร้างความหมาย การแก้ปัญหาและการค้นพบด้วยตนเอง ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนความรู้ให้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งใหม่

การเรียนรู้จากโครงการสามารถทำได้ทั้งในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา จนกระทั่งถึงระดับอุดมศึกษา และจัดทำได้กับทุกกลุ่มวิชา โดยสามารถบูรณาการภายในกลุ่มวิชาหรือเป็นโครงการที่เป็นการบูรณาการข้ามกลุ่มวิชาก็ได้ และสามารถทำได้ในลักษณะเป็นบุคคลหรือรายกลุ่ม ทั้งนี้ตามความเหมาะสม ความสนใจของนักเรียนแต่ละคน แต่ละกลุ่ม และแต่ละระดับชั้นปี

7. การจัดการเรียนการสอนด้วยรูปแบบการเรียนรู้เป็นคู่ (Learning Cell) คือปฏิสัมพันธ์เกี่ยวกับสิ่งที่เรียนระหว่างนักเรียน 2 คน นั่นคือการที่นักเรียน 2 คนกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน

กิจกรรมดังกล่าวอาจอยู่ในรูปของ การถาม-ตอบปัญหา อภิปราย หรือแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกันเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน หรือ อาจอยู่ในรูปอื่น การเรียนเป็นคู่ นับว่าเป็นหน่วยเล็กที่สุดของปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เทคนิคของการเรียนเป็นคู่สอดคล้องกับหลักการเรียนรู้ที่ว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เมื่อนักเรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนอย่างจริงจัง (Active) โดยตลอด ได้ รับข้อมูลสะท้อนกลับ (Feedback) และได้แก้ไขในส่วนที่ผิดพลาดเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนนั้น มีวิธีสอน ที่นิยมใช้กันหลายวิธีที่ไม่อาจบรรลุหลักการดังกล่าว เช่น วิธีสอนแบบบรรยาย ในขณะที่ครูกำลังบรรยาย นักเรียนอาจไม่สนใจฟัง หรือสนใจฟังแต่ไม่เข้าใจ หรือถึงแม้จะเข้าใจแต่คุณภาพของการเรียน รู้ก็จะมีระดับความเข้มข้นต่ำกว่าการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลนั้น ได้ศึกษาและดำเนินบทบาทเป็นผู้สอน คนอื่น วิธีสอนแบบอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) และวิธีสอนแบบสัมมนา (Seminar) ที่มุ่งให้นักเรียนได้กระทำกิจกรรมการเรียนอย่างจริงจัง แต่ก็พบปัญหาหลายประการ เช่น นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษาเรื่องที่อภิปรายมาก่อน และจะพบอยู่เสมอว่ามีนักเรียนจำนวนมากไม่ได้แสดงความคิดเห็น แต่จะมีคนที่พูดเก่ง ขอบอวดตัว หรือก้าวร้าว ผูกขาดการอภิปราย เวลาที่แต่ละคนจะได้พูด ก็มีน้อยมาก เป็นต้น เทคนิคของการเรียนเป็นคู่จะแก้ปัญหากล่าวมาเหล่านี้ เพราะนักเรียนแต่ละคนจะต้องกระทำกิจกรรมการเรียนอย่างจริงจัง มีโอกาสได้รับข้อมูลสะท้อนกลับและแก้ไขส่วนที่ผิดพลาด ในเรื่องที่เรียน

8. การจัดการเรียนการสอนแบบโครงการ (Project Method) เป็นกระบวนการแสวงหาความรู้ หรือการค้นคว้าหาคำตอบในสิ่งที่นักเรียนอยากรู้หรือสงสัยด้วยวิธีการต่าง ๆ เป็นวิธีการเรียนรู้ที่นักเรียนได้เลือกศึกษาตามความสนใจของตนเองหรือของกลุ่ม เป็นการตัดสินใจร่วมกัน จนได้ชิ้นงานที่สามารถนำผลการศึกษาไปใช้ในชีวิตจริงได้ การเรียนรู้แบบโครงการ เป็นการเรียนรู้ที่ใช้เทคนิคหลากหลายรูปแบบนำมาผสมผสานกัน ได้แก่ กระบวนการกลุ่ม การฝึกคิด การแก้ปัญหา การเน้นกระบวนการ การสอนแบบปริศนาความคิด และการสอนแบบร่วมกันคิด ทั้งนี้มุ่งหวังให้นักเรียนเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งจากความสนใจอยากรู้ อยากเรียนของนักเรียนเอง โดยใช้กระบวนการและวิธีทางวิทยาศาสตร์ นักเรียนจะเป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อค้นหาคำตอบด้วยตนเอง เป็นการเรียนรู้ที่นักเรียนได้มาไม่จำเป็นต้องตรงกับตำรา แต่ครูจะสนับสนุนให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากแหล่งการเรียนรู้และปรับปรุงความรู้ที่ได้ให้สมบูรณ์

9. การจัดการเรียนการสอนแบบแบ่งกลุ่มทำงาน (Committee Work Method) วิธีสอนแบบแบ่งกลุ่มทำกิจกรรม คือ การที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ ช่วยกัน

ค้นคว้าแก้ปัญหา หรือปฏิบัติกิจกรรมตามความสามารถ ตามความถนัด หรือตามความสนใจ เป็นการฝึกให้นักเรียนทำงานร่วมกันตามวิธีแบบประชาธิปไตย ทุกคนจะต้องดำเนินการตามที่มอบหมายให้เป็นวิธีที่ช่วยฝึกฝนให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรง ได้เรียนรู้เพื่อนร่วมงาน แต่ต้องดำเนินการอย่างมีหลักเกณฑ์ ครูจะต้องวางแผนให้นักเรียนทุกคนในแต่ละกลุ่มปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

10. การจัดการเรียนการสอนแบบอภิปราย (Discussion Group) คือ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันมุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีโอกาสในการสนทนาเพื่อช่วยในการแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง ระหว่างครูกับนักเรียน หรือระหว่างนักเรียนกับนักเรียนโดยมีครูเป็นผู้ประสานงาน แทนที่ครูจะเป็นฝ่ายตั้งปัญหาคอยถามนักเรียน ครูต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามบ้างและให้นักเรียนมีส่วนช่วยตอบ คือ ได้คิด ได้ทำ ได้แก้ปัญหา วิธีการสอนนี้จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนคิดเป็น พุดเป็น และยังเป็น การส่งเสริมให้มีการอยู่ร่วมกันแบบประชาธิปไตย เป็นการพัฒนานักเรียนทางด้านความรู้ และการทำงานเป็นกลุ่ม

11. การจัดการเรียนการสอนแบบพัฒนาความสามารถเฉพาะ (Talents Unlimited) เป็นรูปแบบการสอนที่มุ่งเน้นพัฒนาความสามารถเฉพาะของผู้เรียนแต่ละคนซึ่งมีความสามารถที่แตกต่างกันเฉพาะบุคคล เป็นวิธีสอนที่ช่วยดึงความสามารถเฉพาะของบุคคลนั้น ๆ ออกมาใช้ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน มุ่งให้นักเรียนประสบความสำเร็จในทักษะที่ตนเองมีความถนัดและมีความสามารถ โดยมุ่งพัฒนาทักษะ 5 ประการ คือ

11.1 การคิดอย่างมีผล (Productive Thinking) ทักษะการคิดเพื่อให้ได้ผลออกมานั้นเป็นการฝึกให้นักเรียนเกิดความคิดที่หลากหลาย ใช้ความสามารถในการคิดอย่างเต็มที่ โดยไม่มีขีดจำกัด เช่น คิดหาคำมาให้มากที่สุด คิดหาสิ่งแปลก หรือผิดปกติตามแนวคิดของตนเอง คิดหาวิธีแก้ปัญหา

11.2 การสื่อสาร (Communication) ทักษะการสื่อสารนี้ ต้องการให้นักเรียนใช้ทักษะการฟัง การพูด แสดงความรู้สึก กิริยาท่าทาง เพื่อสื่อความหมายให้เกิดความเข้าใจได้ นอกเหนือจากสื่ออื่นๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ มุ่งให้นักเรียนสามารถอธิบายหรือแสดงความรู้สึก เปรียบเทียบ บ่งบอกค่านิยมที่บุคคลต่างๆมีตามลักษณะบุคลิกเฉพาะคนๆนั้น

11.3 การเดาเหตุการณ์หรือการพยากรณ์ (Forecasting) เป็นกระบวนการที่พัฒนานักเรียนในการหาเหตุและผลที่ควรจะเกิดขึ้น ทำให้นักเรียนเกิดความคิดหลากหลาย และฝึกการใช้เหตุผลตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

11.4 การวางแผน (Planning) เป็นการพัฒนานักเรียน ให้นักเรียนพิจารณาถึงรายละเอียด ความจำเป็นต่าง ๆ ในการจัดทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ประสบผลสำเร็จ ฝึกการทำงานอย่างมีระบบ มีแบบแผนที่ดีก่อนจะมีการปฏิบัติจริง

11.5 การตัดสินใจ (Decision Making) เป็นอีกทักษะหนึ่งที่มุ่งพัฒนานักเรียนทางด้านการตัดสินใจโดยใช้เหตุผล ให้นักเรียนสามารถลำดับความสำคัญ ความจำเป็นของสิ่งต่างๆที่นำมาประกอบการตัดสินใจเพื่อทำให้การตัดสินใจนั้นดีที่สุด

12. การจัดการเรียนการสอนแบบหน่วย (Unit Teaching Method) วิธีสอนแบบหน่วยเป็นวิธีการสอนที่นำเนื้อหาวิชาหลายวิชามาสัมพันธ์กัน โดยไม่กำหนดขอบเขตของวิชา แต่ยึดความมุ่งหมายของบทเรียนที่เรียกว่า “หน่วย” นักเรียนอาจเรียนหลายวิชาพร้อมกันไปตามความต้องการและความสามารถของนักเรียน

13. การจัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem - Based Learning) การจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยเริ่มต้นจากปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งต้องเป็นปัญหาที่ใกล้ตัวและพบเจอในชีวิตประจำวัน เพราะนักเรียนจะรับทราบและเข้าถึงนักเรียนได้ง่าย และสร้างองค์ความรู้ให้เกิดขึ้นโดยใช้กระบวนการทำงานแบบกลุ่ม เพื่อให้เกิดการแก้ปัญหา ดังกล่าว ทำให้ตัวของปัญหานั้นคือจุดสำคัญของการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้

นอกจากนี้ยังมีรูปแบบ วิธีการหรือเทคนิคการจัดการเรียนอีกมากมาย ขึ้นอยู่กับครูจะเลือกนำไปใช้ให้สอดคล้อง เหมาะสมกับนักเรียน หรือบริบทของโรงเรียน เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่นักเรียนตามจุดประสงค์ทางการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน

สภาพแวดล้อมในชั้นเรียน คือ สภาพที่บุคลากรในโรงเรียนมีส่วนร่วมในการจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและสามารถใช้เป็นแหล่งการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู, 2543) ซึ่งสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนนั้นรวมถึงทั้งสภาพแวดล้อมทางกายภาพ และระดับอารมณ์และความรู้สึกด้วย ซึ่งเป็นสภาวะที่อยู่รอบตัวครูและนักเรียน ซึ่งเกื้อหนุนให้ครูและนักเรียนทำงานด้วยกันอย่างมีประสิทธิภาพที่ติดต่อกัน สื่อสารกันจนเกิดบรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี นอกจากนี้ พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์ (2545) ยังได้ให้ความหมายของ

สภาพแวดล้อมไว้ว่า สภาพที่เอื้อต่อการเรียนรู้ซึ่งเป็นตัวแปรสำคัญที่ช่วยส่งเสริม สนับสนุนให้การเรียนมีประสิทธิภาพอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับที่ อรพันธ์ ประสิทธิ์รัตน์ (2545) ได้ให้ความหมายของสภาพแวดล้อมไว้ว่า สภาพสภาวะ หรือสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ที่มีอยู่ตามธรรมชาติ หรืออาจเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น อาจเป็นสิ่งที่มีชีวิตหรือไม่มีชีวิต เป็นรูปธรรมที่มองเห็นได้หรือเป็นนามธรรมที่ไม่สามารถมองเห็นได้ อยู่ในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียน ซึ่งมีผลกระทบต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการเรียนรู้ของนักเรียน และได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่าพฤติกรรมของนักเรียนจะเป็นอย่างไรนั้นเกี่ยวข้องหรือได้รับอิทธิพลจากสภาพแวดล้อมเป็นส่วนใหญ่ การจัดสภาพแวดล้อมที่ดี ที่เหมาะสมกับวัยและระดับของนักเรียนจะเป็นสิ่งที่เป็ประโยชน์ต่อการเรียนทำให้เกิดสมาธิและปัญญา จึงสามารถสรุปได้ว่าสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนคือ สภาพที่อยู่รอบตัวครูและนักเรียน ทั้งสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม ซึ่งเอื้อต่อการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลของผู้เรียน

การจัดสภาพแวดล้อมการเรียนการสอนประกอบด้วย สภาพแวดล้อมเชิงกายภาพ และสภาพแวดล้อมเชิงปฏิสัมพันธ์ โดยการจัดสภาพแวดล้อมเชิงกายภาพ หมายถึง ลักษณะของห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนการสอน โดยปกติผู้เรียนจะใช้เวลาอยู่ในห้องเรียนหลายชั่วโมง ลักษณะของห้องเรียนจึงควรอยู่ในสภาพที่ดีที่ผู้เรียนอยากเข้ามาอยู่และอยู่ด้วยความสบายทั้งทางกายและทางใจ ส่วนการจัดสภาพแวดล้อมเชิงปฏิสัมพันธ์ หมายถึง สภาพหรือบรรยากาศของห้องเรียนที่เน้นความสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน รวมทั้งนักเรียนกับนักเรียน โดยความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนอาจเป็นความสัมพันธ์เชิงบวก เช่น บรรยากาศของห้องเรียนอบอุ่น เป็นมิตร คุ้นเคย เป็นกันเอง หรืออาจเป็นความสัมพันธ์เชิงลบ เช่น มีความเย็นชา ขาดการสื่อสารที่ดี บรรยากาศเป็นเผด็จการ หรือปล่อยเสรี ซึ่งในการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาการด้านจิตใจและสังคมของผู้เรียน อำนวยความสะดวกหรือสนับสนุนให้วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนบรรลุผล ส่งเสริมเสริมสภาพทางวิชาการของผู้เรียน พัฒนาทักษะในการกำกับการเรียนด้วยตนเอง ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันในบรรยากาศที่อบอุ่นและเน้นความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน สุมน อมรวิวัฒน์ (2530) ได้สรุปไว้ว่าบรรยากาศในชั้นเรียนต้องมีลักษณะทางกายภาพที่อำนวยความสะดวกต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู สร้างความสนใจใฝ่รู้และศรัทธา ต่อการเรียนนอกจากนี้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มนักเรียนและระหว่างครูกับนักเรียน ความรักและศรัทธาที่ครูและนักเรียนมีต่อกันการเรียนที่มีความสุขปราศจากความกลัวและวิตกกังวลสิ่งเหล่านี้จะช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนได้ดี

การสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง

การมีส่วนร่วมของครอบครัว พ่อแม่ ผู้ปกครองมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยสนับสนุนให้นักเรียนได้มีการพัฒนาให้เป็นผู้ใหญ่ที่ดี ซึ่งผู้ปกครองยังสามารถสนับสนุนได้ตลอดเวลา เนื่องจากพ่อแม่ ผู้ปกครองเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุด การร่วมมือกับโรงเรียนและครูจะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนานักเรียนที่เหมาะสมและสอดคล้อง เป็นไปในทิศทางเดียวกัน อันจะส่งผลให้นักเรียนมีความมั่นคงทางจิตใจ แสดงออกทางพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ธรรมรัตน์ พงษ์ทอง, 2559) ดังนั้นการสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมความพร้อมให้แก่นักเรียนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง โดย New Zealand Government (2014) ได้ให้แนวปฏิบัติในการสร้างรอยเชื่อมต่อให้ประสบความสำเร็จ ดังนี้

- 1) การวางแผนล่วงหน้า ซึ่งหมายถึง การพูดคุยกับผู้ปกครองอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วม และสำรวจความกังวลที่เป็นจุดสำคัญในรอยเชื่อมต่อ และเพื่อให้แน่ใจว่าผู้ปกครอง และนักเรียนมีความต้องการอะไรบ้าง ที่ต้องการให้สนับสนุน ต้องการให้เข้าถึงได้
- 2) การกำหนดระยะเวลาที่ชัดเจน ระยะเวลาที่มีความสำคัญสำหรับการสร้างรอยเชื่อมต่อที่ราบรื่น และช่วยให้กิจกรรมนั้นประสบความสำเร็จตามระยะเวลาที่กำหนด ด้วยจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างของผู้ปกครองและนักเรียนด้วย
- 3) การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง การทำงานร่วมกับผู้ปกครองควรมีการสะท้อนความคิดที่เกี่ยวข้องกับสภาพเชื่อมต่อจริง ๆ และกำหนดผู้นำ และบทบาทของผู้ปกครองอย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้ปกครองได้มีความมั่นใจที่จะให้ข้อมูล และเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการของรอยเชื่อมต่อ และควรมีการสนทนากับผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ
- 4) การสร้างความสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพ จะนำมาซึ่งความเคารพซึ่งกันและกัน และการสื่อสารที่ดีเป็นพื้นฐานของการสร้างรอยเชื่อมต่อที่ประสบความสำเร็จ
- 5) การมีบทบาทที่ชัดเจน บทบาท และความรับผิดชอบต่าง ๆ ควรพูดคุยตกลงกันในผู้ที่เกี่ยวข้อง สามเดือนก่อนวันเริ่มต้นของการเปิดเรียน และควรมีการชี้แจงบทบาทที่ชัดเจน เพื่อให้แน่ใจว่าการทำงานเป็นทีมจะนำมาสู่การสร้างรอยเชื่อมต่อที่ดี

6) ยืดหยุ่นให้เหมาะสมกับความเฉพาะของครอบครัวและนักเรียน ความยืดหยุ่น และการทำให้เป็นรายบุคคลในระหว่างรอยเชื่อมต่อ

7) การสื่อสาร สมาชิกทุกคนในทีมต้องทราบข้อมูลข่าวสาร ซึ่งช่วยให้การสื่อสารนั้นประสบความสำเร็จ โดยมีระยะเวลาให้การสื่อสาร ผ่านรูปแบบการสื่อสาร เช่น การประชุมต่าง ๆ หรือบางสถานการณ์ เช่น การพูดแบบต่อหน้าตามความเหมาะสมกับผู้ปกครอง

8) การแลกเปลี่ยน ความรู้ความเข้าใจร่วมกัน เป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับพัฒนาการ และการเรียนรู้ของนักเรียนร่วมกัน ระหว่างครู และผู้ปกครอง ทั้งในขณะที่นักเรียนอยู่ในโรงเรียน และอยู่ที่บ้าน

9) การส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง การจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนควรได้รับการจัดการอย่างรอบคอบ มีการแบ่งปันข้อมูลซึ่งกันและกัน จัดทำข้อมูลเพื่อแจ้งผู้ปกครอง ให้มีความเข้าใจที่ต่อเนื่องกัน ต้องศึกษา และค้นพบแนวทางร่วมกัน

10) การกำกับติดตาม โรงเรียนควรมีการตรวจสอบการดำเนินการในช่วงรอยเชื่อมต่อว่าเป็นไปตามแผนที่วางไว้หรือไม่ นักเรียน ครู และผู้ปกครองอาจต้องการการสนับสนุนเป็นพิเศษในช่วงแรกของการเปิดเรียน ในช่วงรอยเชื่อมต่ออาจมีการหารือ และตกลงกัน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมาย

การติดต่อสื่อสารและการทำงานร่วมกับผู้ปกครองสามารถจะช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์เชิงบวกในการร่วมกันช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งผู้ปกครองจะมีส่วนช่วยในการสนับสนุนการเรียน การเข้าสังคม และสภาพจิตใจของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น หากมีการทำงานร่วมกับครู ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้รับผลกระทบที่ต้องประสบในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาน้อยลง (พัชรรัตน์ ลออ ปักษา, 2560)

ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมด้านการเรียน

ความพร้อมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของการเรียนรู้ หากบุคคลมีความพร้อมในการเรียน หรือการทำสิ่งต่าง ๆ ย่อมมีโอกาสนั้นที่จะประสบความสำเร็จ ดังนั้นการจะทำสิ่งใด ๆ จึงควรมีการเตรียมความพร้อม ที่เหมาะสม โดยผู้วิจัยได้ศึกษาความหมาย ทฤษฎี องค์ประกอบของความพร้อม และความพร้อมทางการเรียนไว้ ดังต่อไปนี้

2.1 ความหมายของความพร้อมด้านการเรียน

การที่จะประสบความสำเร็จในการทำสิ่งต่าง ๆ ได้นั้น บุคคลย่อมต้องมีองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่ง นั่นคือ ความพร้อม ซึ่ง Mckechine (1966) ได้ให้ความหมายของความพร้อมไว้ว่า ความพร้อม หมายถึง ลักษณะที่ผู้กระทำมีความคล่องตัว กระตือรือร้น ความตั้งใจในการทำพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อให้กิจกรรมที่ทำนั้นบรรลุผลสำเร็จและนักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับท่านหนึ่ง นั่นคือ Skinner (1965) ได้กล่าวว่าความพร้อมเป็นรากฐาน และแนวโน้มของบุคคลที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวขึ้นอยู่กับความพร้อมและความไม่พร้อม บุคคลที่มีความพร้อมอย่างดีจะทำงานด้วยความราบรื่น และประสบความสำเร็จอย่างน่าพอใจ ส่วนบุคคลที่ไม่พร้อมย่อมเปรียบเสมือนถูกบังคับให้ทำงาน การทำงานจึงไม่ประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับที่ Good (1973) ให้นิยามว่าความพร้อมเป็นความสามารถตกลงใจ ความปรารถนา และความสามารถที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ความพร้อมจึงเป็นการพัฒนา ให้มีความสามารถที่จะเรียนหรือทำกิจกรรม นอกจากนี้ ความพร้อมยังขึ้นอยู่กับระดับบุคลิกภาพทางกาย ใจ และสติปัญญาอีกด้วย

ในประเทศไทยมีผู้ที่ให้ความสำคัญของความพร้อม ในการทำสิ่งต่าง ๆ และให้ความหมายของความพร้อมไว้มากมาย เช่น ขนิษฐา จันทรแต่งผล (2559) สรุปว่า ความพร้อม หมายถึง คุณสมบัติหรือสภาวะของบุคคลที่พร้อมจะทำงาน หรือทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง มีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งขึ้นอยู่กับ การเตรียมตัวสำหรับการทำกิจกรรมนั้น ๆ อย่างพร้อมมูล ทั้งความสมบูรณ์ทางร่างกาย และจิตใจ ความสนใจ หรือแรงจูงใจ ประสบการณ์ และการได้รับการฝึกอบรม ซึ่งสอดคล้องกับการให้ความหมายของท่านอื่น ๆ ดังที่ นิตยา ปินดาวงค์ (2559) กล่าวไว้ว่า ความพร้อม หมายถึง สภาพของบุคคลที่พร้อมหรือมีความกระตือรือร้น มีความตั้งใจที่จะปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นผลมาจากการเตรียมตัวทั้งด้านร่างกาย และจิตใจ ดังนั้นการที่บุคคลมีความพร้อมในการกระทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งด้วยความพอใจ เต็มใจ สนใจ กระตือรือร้น จะขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ และด้านสังคม เพื่อให้กิจกรรมนั้น ๆ ได้ดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพหรือสำเร็จผลตามความมุ่งหวัง (เบญจมาศ วัชรโรภาส, 2545)

จากการศึกษาความหมายของความพร้อมข้างต้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ความพร้อม คือ การที่บุคคล มีสภาพ คุณสมบัติ หรือสภาวะ ที่มีความคล่องตัว ความกระตือรือร้น ความสามารถ ความปรารถนา และความตั้งใจ ในการทำพฤติกรรม กิจกรรม หรือการทำงานต่าง ๆ รวมทั้งมีความสมบูรณ์

ทั้งร่างกาย สังคม อารมณ์ และจิตใจ ที่ทำให้การทำงานต่าง ๆ สำเร็จลุล่วงได้อย่างมีประสิทธิภาพตามความมุ่งหวัง

2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความพร้อมด้านการเรียน

ความพร้อมเป็นสถานะของบุคคล ในการทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จ และบรรลุเป้าหมายตามความตั้งใจได้ ดังนั้นความพร้อมจึงเป็นสิ่งสำคัญในการทำทุก ๆ กิจกรรมในชีวิตประจำวัน การศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพร้อมจึงเป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญ เพราะจะช่วยให้เข้าใจธรรมชาติของความพร้อมมากขึ้น และมีความพร้อมในการทำสิ่งต่าง ๆ ซึ่งสำหรับเด็กที่มีหน้าที่เป็นนักเรียน การจะประสบความสำเร็จในหน้าที่ของตนได้นั้น ก็ย่อมต้องมีความพร้อมในการเรียน ดังที่ (Lindgren, 1962 อ้างถึงใน เบญจมาศ วัชโรภาส, 2545) ได้เสนอแนวทฤษฎีของความพร้อมในการเข้าไปศึกษาในโรงเรียน ว่านักเรียนต้องมีความพร้อมที่จะเรียนวิชาต่าง ๆ เช่น นักเรียนที่จะเรียนวิชาเรขาคณิตต้องเรียนวิชาพีชคณิตมาก่อน หรือถ้าจะเรียนวิชาประวัติศาสตร์ตอนกลางต้องเรียนวิชาประวัติศาสตร์โบราณก่อน นักจิตวิทยามีความเห็นว่าคุณสมบัติความพร้อมเป็นเรื่องของประสบการณ์ที่ซับซ้อนมาก ไม่เพียงแต่ความพร้อมเป็นเรื่องของประสบการณ์ที่มีอยู่ในเฉพาะโรงเรียนนั้น แต่ความพร้อมยังรวมถึงเรื่องของการมีเจตคติ มีศีลธรรม มีความชอบธรรม และความรับผิดชอบ ตลอดจนสติปัญญา ความสามารถ และมีสุขภาพจิตที่ดีด้วย ซึ่งองค์ประกอบของความพร้อมดังกล่าวเป็นปัจจัยสำคัญ of นักเรียนในการเรียนรู้ในสิ่งใหม่ ๆ โดย (Rousseau, 1728 อ้างถึงใน เบญจมาศ วัชโรภาส, 2545) ได้เสนอไว้ว่าในการศึกษาควรจัดให้เหมาะสมกับธรรมชาติของนักเรียน ควรให้โอกาสกับนักเรียนได้เติบโตอย่างเต็มที่ และมีความพร้อมในการเรียนเสียก่อน จึงจะเริ่มจัดการศึกษาให้เขาปล่อยให้ธรรมชาติช่วยขัดเกลา ก่อนที่ผู้ปกครองจะทำหน้าที่อบรมให้การศึกษา ซึ่ง (Thorndike, 1913 อ้างถึงใน เบญจมาศ วัชโรภาส, 2545) ได้กล่าวถึงกฎเกี่ยวกับความพร้อม (The Law of Readiness) โดยหลักการสำคัญ 3 ประเด็น คือ

- 1) เมื่อหน่วยของการกระทำพร้อมที่จะแสดงออกมา ถ้าผู้กระทำทำด้วยความสบายใจหรือพอใจไม่มีอะไรจะเปลี่ยนแปลงการกระทำนี้ได้
- 2) ถ้าหน่วยของการกระทำพร้อมที่จะแสดงออกแต่ไม่ได้แสดง จะทำให้เกิดความไม่สบายใจ
- 3) ถ้าหน่วยของการกระทำยังไม่พร้อมที่จะแสดงออกแต่จำเป็นต้องแสดงออก การแสดงออกนั้น ๆ กระทำไปด้วยความไม่สบายใจ ไม่พอใจเช่นกัน

จากทฤษฎีเกี่ยวกับความพร้อมข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ความพร้อมเป็นสิ่งที่ทุก ๆ คนควรมี ไม่ว่าจะอยู่ในบทบาทหน้าที่หรือความรับผิดชอบใด ผู้นั้นก็ย่อมต้องมีความพร้อมเพื่อให้สิ่งที่ตนกระทำนั้นประสบความสำเร็จได้ เช่น หากผู้ที่มีบทบาทเป็นนักเรียน ก็ย่อมต้องมีความพร้อมในการเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 องค์ประกอบของความพร้อมด้านการเรียน

ความพร้อมประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย ๆ หลายองค์ประกอบ การที่เราจะมีความพร้อมในการทำสิ่งต่าง ๆ ได้นั้น ก็ต้องเข้าใจองค์ประกอบต่าง ๆ ของความพร้อมด้วย โดย Downing and Thackray (1971) (อ้างถึงใน ศศิวิวัฒน์ เดชอดุลย์สัตยา, 2556) ได้แบ่งองค์ประกอบของความพร้อมไว้ 4 ด้าน คือ

- 1) องค์ประกอบทางกายภาพ (Physical Factors) ได้แก่ ความพร้อมทางด้านร่างกายทั่วไป
- 2) องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา (Intellectual Factors) ได้แก่ ความพร้อมทางสติปัญญา โดยทั่วไป ความสามารถในการรับรู้ (Perception) และความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล
- 3) องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Factors) ได้แก่ ประสบการณ์ด้านสังคม
- 4) องค์ประกอบด้านอารมณ์ แรงจูงใจ และบุคลิกภาพ (Emotion Motivation and Personality Factors) ได้แก่ ความมั่นคงทางด้านอารมณ์ และความต้องการที่จะเรียนรู้

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความพร้อม และองค์ประกอบของความพร้อม ผู้วิจัยจึงได้ตระหนักถึงความสำคัญของความพร้อม ที่เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องเกิดขึ้นกับบุคคลที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จ โดยผู้วิจัยสนใจศึกษาเกี่ยวกับความพร้อมของบุคคลที่มีบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบในการเรียน ที่อยู่ในช่วงการเปลี่ยนระดับชั้นเรียน นั่นคือความพร้อมทางการเรียนของนักเรียนในรอยต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ซึ่งการที่นักเรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนได้นั้น ก็ย่อมต้องมีความพร้อมทางการเรียน

2.4 ความพร้อมด้านการเรียนของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับ ประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา

การเข้าเรียนในโรงเรียนใหม่ หรือระดับชั้นเรียนใหม่ เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ ของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนต้องเผชิญกับสภาพที่ไม่คุ้นเคย และการเปลี่ยนแปลงนี้ยังส่งผลต่อการ เรียนรู้ การดำเนินชีวิต และสภาพจิตใจของนักเรียน ซึ่งหากนักเรียนมีความพร้อมก็จะสามารถปรับตัว เข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ ได้ง่าย และสามารถผ่านช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษานี้ไปได้โดยไม่มี ประสิทธิภาพ ดังนั้น ความพร้อมทางการเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อนักเรียนที่อยู่ในช่วงรอย เชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ซึ่งความพร้อมทางการเรียน โดยทั่วไปนั้นหมายถึง ความสามารถของนักเรียนที่พร้อมก้าวเข้าสู่สังคม โดยมีพื้นฐานทางด้าน การศึกษา ครอบคลุมพัฒนาการ และทักษะด้านต่าง ๆ ได้แก่ สติปัญญา สังคม อารมณ์ และร่างกาย นักเรียนสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างสมบูรณ์แข็งแรง มีจิตใจที่ดี อารมณ์มั่นคง มีความสามารถในการ เข้าสังคม และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ (Rafoth, 2004) ซึ่งความพร้อมทางการเรียนไม่ใช่การมองเพียง นักเรียน หากยังรวมถึงครอบครัว สภาพแวดล้อมพื้นฐานของโรงเรียน และชุมชน อีกด้วย (Clifford, 2004) ดังนั้นนักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับ มัธยมศึกษาจึงต้องได้รับการสนับสนุนให้มีความพร้อมในการเรียน โดยผู้ที่เกี่ยวข้องจะต้องมีการ ส่งเสริมความพร้อมทางการเรียนให้แก่เด็กนักเรียน

ความพร้อมด้านการเรียนของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับ ประถมศึกษาสู่มัธยมศึกษา คือ การมีทักษะการแก้ปัญหาในการเรียน มีการวางแผนและเขียนคำตอบ ของคำถามต่าง ๆ ได้อย่างเป็นระบบ และสามารถเขียนและอ่านแผนภูมิต่าง ๆ ทางคณิตศาสตร์ได้ ซึ่ง การเตรียมความพร้อมสู่ระดับมัศึกษานั้น นอกจากจะต้องให้นักเรียนสามารถจัดการกับการ เปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนในร่างกาย หรือการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่มีความซับซ้อนขึ้นแล้ว ยัง หมายถึง การเตรียมพร้อมกับการจัดการความท้าทายทางการเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งมุ่งหวังให้ นักเรียนเป็นนักคิด และนักเรียนที่มีอิสระมากขึ้น โดยส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับทักษะการแก้ปัญหา และการค้นพบวิธีการแก้ปัญหาที่มีหลากหลายวิธี (Morin, 2018) นอกจากนี้การศึกษางานวิจัยระดับ มัธยมศึกษาของ Kearney (2019) พบว่านักเรียนที่มีความพร้อมทางการเรียน คือ นักเรียนที่มี ความรู้สึกลดลงทั้งจากที่บ้าน ชุมชน โรงเรียน และห้องเรียน รวมทั้งความสัมพันธ์และวิธีการที่ ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียนก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนของนักเรียน หาก นักเรียนได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวอย่างเต็มที่ก็จะสามารถปรับตัวได้ดี ดังนั้นความมั่นคงทาง

ครอบครัวจึงเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่ส่งผลต่อความสำเร็จทางการเรียน นอกจากนี้ความรู้สึกถึงการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม หรือกลุ่มเพื่อนก็สามารถส่งผลกระทบต่อทั้งทางบวกและทางลบต่อความพร้อมทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งจากผลวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการยอมรับ หรือมีความรู้สึกมั่นคงด้านสังคมจะมีระดับคุณภาพของงานที่สูงกว่านักเรียนที่ถูกรังแก หรือไม่เป็นที่ยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ดังนั้นความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนจึงมีผลต่อความสำเร็จทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งถือเป็นความพร้อมอย่างหนึ่งของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา

ความพร้อมด้านการเรียนเป็นสิ่งสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนของนักเรียน ซึ่งหากนักเรียนขาดการวางแผนหรือการเตรียมความพร้อมที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ใหม่ อาจทำให้นักเรียนเกิดความสับสนในสิ่งที่เรียน และเกิดความรู้สึกทางลบต่อการเรียนและโรงเรียนได้ (Jeanette, 2019) โดยจากการศึกษาของประเทศนิวซีแลนด์ โดย Peters (2010), Kearney (2019) ระบุว่าการศึกษาที่นักเรียนมีความพร้อมในช่วงรอยเชื่อมต่อสู่ระดับมัธยมศึกษา คือ การที่นักเรียนมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

1. เป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียนใหม่ ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน
2. มีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน และครู
3. เป็นที่รู้จักของครู รวมถึงการที่ครูรู้จักจุดเด่น ความสนใจ ความถนัดของนักเรียน และแสดงออกให้นักเรียนรู้ว่าตนเองอยู่ในความสนใจของครู
4. เข้าใจ และเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมของแต่ละบุคคล
5. มีความรู้สึกต้องการมาโรงเรียน
6. เข้าใจและยอมรับรูปแบบการเรียนรู้ หรือแนวทางการเรียนรู้แบบใหม่
7. ผลการเรียนมีการพัฒนา
8. ความรู้ที่ได้รับในปัจจุบันสอดคล้องกับความรู้เดิมของตนเอง คือหลักสูตรมีความต่อเนื่องกัน
9. รู้สึกว่าการเรียนรู้เป็นสิ่งที่น่าสนใจ และสนุก
10. ครอบครัวมีส่วนร่วมในการตัดสินใจต่าง ๆ
11. รู้สึกปลอดภัยทางร่างกาย และจิตใจ
12. รับรู้ถึงโอกาสในการลองทำสิ่งใหม่ สิ่งที่น่าตื่นเต้นท้าทาย หรือได้พัฒนาและต่อยอดทักษะ หรือความสนใจของตนเอง

การศึกษา ค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับความพร้อมด้านการเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาจาก Rafoth (2004), Maxwell and Clifford (2000),

Morin (2014), Sean Kearney (2019), Jeanette (2019), Peters (2010) และ Kennedy and Cox (2008) ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ความพร้อมด้านการเรียนในรอยเชื่อมต่อกับระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา คือ ความสามารถของนักเรียนที่พรอมก้าวเข้าสู่สังคมใหม่ โดยมีพื้นฐานทางวิชาการที่เหมาะสม มีทักษะการแก้ปัญหาในการเรียน รวมถึงมีความรู้สึกปลอดภัย มีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคม มีพื้นฐานทางครอบครัวที่มั่นคง มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนและครู เป็นที่ยอมรับ มีจิตใจที่ดี และอารมณ์ที่มั่นคง ดังนั้นผู้วิจัยจึงสังเคราะห์องค์ประกอบของความพร้อมด้านการเรียนออกเป็น 3 ประเด็นได้แก่ พื้นฐานทางวิชาการ สังคมและวัฒนธรรม และสภาพอารมณ์และจิตใจ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 องค์ประกอบของความพร้อมด้านการเรียน

พื้นฐานทางวิชาการ	สังคมและวัฒนธรรม	สภาพอารมณ์และจิตใจ
1. มีพัฒนาการ และทักษะด้านต่าง ๆ ที่เหมาะสม	1. มีทักษะการเข้าสังคม	1. มีจิตใจที่ดี และอารมณ์ที่มั่นคง
2. มีความสามารถในการเรียนรู้	2. มีสภาพแวดล้อมที่ดี	2. มีครอบครัวที่อบอุ่น มั่นคง
3. มีทักษะการแก้ปัญหา	3. มีทักษะการแก้ปัญหา	3. จัดการกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกายได้
4. มีทักษะการอ่าน เขียน คิด คำนวณ	4. มีความรู้สึกปลอดภัยจากบ้าน ห้องเรียน โรงเรียน และชุมชน	4. มีความรู้สึกปลอดภัยทางร่างกาย และจิตใจ
5. มีการวางแผนที่เป็นระบบ	5. มีความสัมพันธ์ที่ดีกับครอบครัว	5. มีความรู้สึกเป็นที่รู้จัก และเป็นที่ยอมรับของครู
6. มีความเป็นนักคิด	6. รู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคม	6. มีความรู้สึกต้องการมาโรงเรียน
7. มีความคิดที่เป็นอิสระ	7. เป็นที่ยอมรับ	
8. สนุกกับการเรียนรู้	8. ไม่ถูกรังแก	
9. เข้าใจและยอมรับรูปแบบการเรียนรู้แบบใหม่	9. มีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนและครู	
10. ผลการเรียนรู้มีการพัฒนา	10. เข้าใจและเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมของแต่ละบุคคล	
11. ความรู้ที่ได้รับสอดคล้องกับความรู้เดิมของตนเอง		

ตอนที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับการประถมศึกษา และแนวคิดเกี่ยวกับมัธยมศึกษา

การศึกษาระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) เป็นช่วงแรกของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้น ทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ ทักษะการคิดพื้นฐาน การติดต่อสื่อสาร กระบวนการ เรียนรู้ทางสังคม และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ การพัฒนาชีวิตอย่างสมบูรณ์และสมดุลทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และวัฒนธรรม โดยเน้นจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

3.1 ความหมายของการประถมศึกษา

การศึกษา และทำความเข้าใจแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยให้เข้าใจการเปลี่ยนแปลงในรอยต่อของนักเรียนจากระดับประถมศึกษาไปสู่ระดับมัธยมศึกษาได้ดียิ่งขึ้น โดยการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความหมายของคำว่าประถมศึกษา ผู้วิจัยพบว่า ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 ได้กล่าวถึงการประถมศึกษาไว้ว่า การประถมศึกษา คือ การศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐาน และสามารถคงสภาพการอ่านออก เขียนได้ และคิดคำนวณได้ มีความสามารถประกอบอาชีพตามควรแก่วัย และสามารถดำรงตนเป็นพลเมืองดี ในระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย ที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ซึ่งสอดคล้องกับที่ สมพร สุทัศนีย์ (2525) ได้กล่าวถึงการประถมศึกษาไว้ว่า ประถมศึกษา เป็นการให้การศึกษาเบื้องต้นแก่นักเรียน เช่น ให้อ่านออก เขียนได้ คิดเลขเป็น และมีความหมายรวมถึงการฝึกอบรม ชัดเกล้าให้นักเรียนพัฒนาในด้านต่าง ๆ ครบทุกด้าน เพื่อให้มีความรู้ในการประกอบอาชีพ รู้จักปรับตัว และอยู่ในสังคมประชาธิปไตยอย่างมีความสุข จากการให้ความหมายข้างต้น จึงสังเกตได้ว่า การศึกษาในระดับประถมศึกษานั้นเป็นการศึกษาที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีความรู้ และความสามารถขั้นพื้นฐาน เพื่อสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นต่อไปได้ ดังเช่นที่ ยศวีร์ สายฟ้า (2555) ได้ให้ความหมายของการประถมศึกษาไว้ว่า การประถมศึกษา หมายถึง การศึกษาช่วงแรกของการศึกษาภาคบังคับซึ่งครอบคลุมการจัดการศึกษาใน 6 ปีแรก ของการศึกษาในระบบโรงเรียน (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) โดยมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อพัฒนาพื้นฐานทางวิชาการด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะการอ่านออกเขียนได้ และคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ ให้กับผู้เรียน มุ่งเน้นการพัฒนานักเรียนเพื่อวางรากฐานการเรียนรู้ และทักษะของศาสตร์สาขาต่าง ๆ ที่ตอบสนองความต้องการ และการเปลี่ยนแปลงของสังคมปัจจุบัน รวมถึงมุ่งเน้นการพัฒนาตัวตนที่เหมาะสม เพื่อเป็นรากฐานในการใช้ชีวิตเมื่อโตขึ้นต่อไป

การศึกษาความหมายของการประถมศึกษา ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การประถมศึกษา คือ การศึกษาขั้นพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โดยเป็นการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดทักษะ ความรู้ ความสามารถขั้นพื้นฐาน นั่นคือ การอ่านออก เขียนได้ และคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ได้ รวมทั้งเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เพื่อเป็นรากฐานในการดำเนินชีวิตในสังคมต่อไป

การจัดการเรียนการสอนชั้นประถมศึกษานั้น เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งวางรากฐานเพื่อให้ให้นักเรียนได้พัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ทั้งในด้านความรู้ ความสามารถขั้นพื้นฐาน ให้สามารถอ่านออก เขียนได้ และคำนวณได้ มีคุณธรรมทั้งเพื่อชีวิตที่มีคุณภาพ และเพื่อการศึกษาต่อ

3.2 ความหมายของมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนนานาชาติ

เมื่อนักเรียนสำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษา ก็ต้องเข้ารับการศึกษาระดับที่สูงขึ้น นั่นคือระดับ มัธยมศึกษา การศึกษาปัญหาของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อระหว่างระดับประถมศึกษาจากโรงเรียนไทยสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ ดังต่อไปนี้

3.2.1 มัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนนานาชาติ ระบบอังกฤษ

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนนานาชาติระบบอังกฤษ จะเรียกว่า Key Stage 3 (ช่วงอายุ 11-14 ปี, Year 7-9) นักเรียนใน Key Stage นี้ อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 11-14 ปี โดยจะมีครูผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ทำหน้าที่สอนหนังสือและให้ความรู้แก่นักเรียนในวิชานั้น ๆ นอกจากนั้นยังมีการติดตามผลการเรียนของนักเรียนแต่ละคนอีกด้วย รายวิชาที่เรียน ได้แก่ ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ภาษาต่างประเทศ สารสนเทศและเทคโนโลยี ศิลปะและการออกแบบ ดนตรี พลศึกษา ประชากรศาสตร์ และคอมพิวเตอร์ โดยเป้าหมายใน Key Stage นี้คือ นักเรียนมีความกล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น มีความสามารถในการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล และนักเรียนสามารถค้นหาตัวเองได้ ว่าชอบเรียนอะไร มีความถนัดทางด้านใด

3.2.2 มัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนนานาชาติ ระบบอเมริกัน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาของสหรัฐอเมริกาให้ความสำคัญกับเนื้อหาวิชาการทั้งในด้านวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และสังคมศึกษา เพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีความรู้

ความสามารถที่จำเป็นสำหรับการเรียนระดับมหาวิทยาลัยและการประกอบอาชีพ โรงเรียนในรัฐต่าง ๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในระดับนี้นักเรียนจะเรียน 3 ปีก่อนเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย วิชาเรียนระดับนี้มีความละเอียดมากขึ้น ครูผู้สอนต้องมีความเชี่ยวชาญเฉพาะวิชา ส่วนครูประจำชั้นทำหน้าที่เพิ่มขึ้นคือ คอยชี้แนะให้นักเรียนสามารถผ่านระดับนี้ และพร้อมเรียนในระดับสูงขึ้น

3.3 ความแตกต่างของการเรียนระหว่างประถมศึกษา และมัธยมศึกษา

ระดับประถมศึกษาเป็นเสมือนรากเหง้าของการศึกษา ในขณะที่ระดับมัธยมศึกษาเป็นขั้นตอนการพัฒนาสำหรับนักเรียนที่ช่วยในการตัดสินใจเลือกแนวทางปฏิบัติในอนาคต ในการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับอาชีพ ดังนั้นระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาจึงเป็นรอยเชื่อมต่อกันที่สำคัญ เพราะนอกจากที่นักเรียนจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วัยรุ่น ต้องประสบกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์-จิตใจ ซึ่งส่งผลต่อการใช้ชีวิตประจำวันของนักเรียนแล้ว นักเรียนยังต้องประสบกับความแตกต่างด้านอื่น ๆ ในการเรียน ดังที่ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูล และสรุปความแตกต่างของการเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาไว้ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 สรุปความแตกต่างของการเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

ประเด็น	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา
หลักการสำคัญ	การพัฒนาให้นักเรียนแบบองค์รวม เน้นให้นักเรียนสามารถอ่านออก เขียนได้ และคิดคำนวณได้	เสริมสร้างความรู้และทักษะ กระบวนการเฉพาะด้าน เพื่อนำไปใช้ในการศึกษาระดับสูงต่อไป
หลักสูตร	หลักสูตรแบบตายตัว มีมาตรฐาน และตัวชี้วัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ชัดเจน	หลักสูตรแบบตายตัว มีมาตรฐาน และตัวชี้วัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ชัดเจน
ครู	1.ครูช่วยให้นักเรียนเติบโตเป็นคนที่สมบูรณ์ จึงไม่เพียงอบรมสั่งสอนความรู้เท่านั้น แต่ยังพัฒนาความเป็นมนุษย์ทั้งในด้านสังคม อารมณ์ ร่างกาย และสติปัญญา ครูประถมจะคอยสังเกตนักเรียนแต่ละคนในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะ	ครูมัธยมศึกษาจะเรียนเฉพาะเจาะจงเป็นรายวิชา นักเรียนจึงจะเจอครูที่แตกต่างกันในทุกรายวิชา และครูจะเน้นสอนเนื้อหาที่มีความเข้มข้นทางวิชาการมากขึ้น

ประเด็น	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา
	<p>เป็นบุคลิกภาพ อุปนิสัย พฤติกรรม ความถนัด เป็นต้น เพื่อให้คำแนะนำและพัฒนา นักเรียนได้อย่างเหมาะสม</p> <p>2.ครูประถมศึกษา จะเรียนมาเพื่อให้สามารถสอนได้ในทุกรายวิชา บางโรงเรียนในระดับประถมศึกษาครูประจำชั้น 1 คนจึงอาจสอนทุกรายวิชา</p>	
ตารางเรียน	แบ่งเป็นคาบเรียนที่ชัดเจน จักแยกกันไปตามรายวิชา ส่วนใหญ่มีประมาณ 5-6 คาบต่อวัน	แบ่งเป็นคาบเรียนที่ชัดเจน จักแยกกันไปตามรายวิชา ส่วนใหญ่มีประมาณ 7-9 คาบต่อวัน
ระยะเวลาเรียน	ระยะเวลาเรียนขึ้นอยู่กับคาบเรียนแต่ละวิชา ใช้เวลาคาบเรียนละ 45-60 นาที	ระยะเวลาเรียนขึ้นอยู่กับคาบเรียนแต่ละวิชา ใช้เวลาคาบเรียนละ 50-90 นาที
เนื้อหาการจัดการเรียนการสอน และแนวทางการจัดกิจกรรม	<p>1.ให้นักเรียนได้รับความรู้พื้นฐานทั่วไป เสริมสร้างทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิต และมุ่งเน้นให้อ่านออก เขียนได้ คิดคำนวณได้</p> <p>2.การจัดกิจกรรมจะเน้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง</p>	<p>1.เจาะลึกลงไปเนื้อหาแต่ละสาขาวิชามากขึ้น เนื้อหามีความเข้มข้นทางวิชาการมากขึ้น</p> <p>2. การจัดการเรียนการสอนเน้นการสอนแบบบรรยายมากขึ้น</p>
การบ้าน และภาระงานของนักเรียน	ระดับประถมศึกษาจะคาดหวังความรับผิดชอบ และการบ้านที่น้อยกว่าระดับมัธยมศึกษา โดยเฉลี่ยให้นักเรียนควรใช้เวลาในการทำบ้าน 10-30 นาทีต่อวัน และการบ้านมักจะมีการฝึกทักษะการใช้ความคิดสร้างสรรค์ประกอบด้วย เช่น การ	นักเรียนจะต้องรับมือกับภาระงานที่มากขึ้น ยากขึ้น และหลากหลายมากขึ้น โดยเฉลี่ยนักเรียนควรใช้เวลาในการทำบ้านประมาณ 80 นาทีต่อวัน

ประเด็น	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา
	วัดภาพ	
การวัดและการประเมินผล	เน้นการประเมินตามมาตรฐาน และตัวชี้วัดในหลักสูตร โดยใช้แบบทดสอบในการประเมิน	เน้นการประเมินตามมาตรฐาน และตัวชี้วัดในหลักสูตร โดยใช้แบบทดสอบในการประเมิน

จากตารางเปรียบเทียบความแตกต่างของประถมศึกษาและมัธยมศึกษาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าระดับประถมศึกษา และมัศึกษามีทั้งความเหมือน และความแตกต่างกัน นั่นคือในระดับมัธยมศึกษาเมื่อเทียบกับประถมศึกษาแล้วจะมีความเข้มข้นของเนื้อหาที่เรียนมากกว่า และมีภาระงานที่ได้รับมอบหมายที่มากกว่า โดยครูจะให้ความช่วยเหลือและดูแลน้อยลง ดังที่ ยศวิทย์ สายฟ้า (2557) ได้สรุปไว้ว่า รอยเชื่อมต่อระหว่างชั้นเรียนประถมศึกษา และมัธยมศึกษา คือ ช่วงรอยเชื่อมต่อที่นักเรียนต้องปรับตัวจากการเรียนในระดับประถมศึกษาไปสู่ระดับมัธยมศึกษา ส่วนมากเป็นช่วงรอยเชื่อมต่อที่เกิดขึ้นกับนักเรียนอายุ 10-12 ปีโดยประมาณ หากพิจารณาเพียงผิวเผินแล้วอาจดูเหมือนว่ารอยเชื่อมต่อระหว่างชั้นเรียนประถมศึกษา และมัธยมศึกษาไม่มีความแตกต่างกันมากนัก เนื่องจากรูปแบบและลักษณะการจัดการ เรียนรู้ในชั้นเรียนทั้งสองระดับค่อนข้างเป็นไปในทิศทางเดียวกันแต่ในความเป็นจริงแล้ว นักเรียนจำเป็นต้องปรับตัวมากพอสมควรในขณะที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อระหว่างชั้นเรียนประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ถึงแม้ว่าการจัดการเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษาจะใกล้เคียงกับระดับประถมศึกษาตอนปลาย คือการเรียนรู้เชิงวิชาการแต่รอยเชื่อมในช่วงนี้ยังมีความแตกต่างเกิดขึ้น ความแตกต่างประการแรกคือความเข้มข้นใน เนื้อหาสาระของการเรียนที่มีมากขึ้นในระดับมัธยมศึกษา นักเรียนจำเป็นต้องทำ ความเข้าใจเนื้อหา ที่เรียนอย่างลึกซึ้งนอกจากนี้ นักเรียนยังต้องเรียนรู้การบริหารจัดการภาระงานที่ได้รับมอบหมายซึ่งมีปริมาณมากขึ้นเมื่อเทียบกับการบ้านหรือชิ้นงาน ที่ได้รับในระดับประถมศึกษา ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนที่ต้องอาศัยวุฒิภาวะรวมถึงการรักษาวินัยและความรับผิดชอบจากนักเรียนมากพอสมควร ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่นักเรียนต้องเรียนรู้และปรับตัวให้ได้

3.4 ความแตกต่างของหลักสูตรระหว่างชั้นประถมศึกษา โรงเรียนไทย และมัธยมศึกษา ตอนต้น โรงเรียนนานาชาติ

ผู้วิจัยศึกษาความแตกต่างระหว่างประถมศึกษา โรงเรียนไทยตามหลักสูตร
กระทรวงศึกษาธิการ จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 และมัธยมศึกษา
ตอนต้นโรงเรียนนานาชาติ ระบบอังกฤษ (Shrewsbury International School, 2019) และ
โรงเรียนนานาชาติ ระบบอเมริกา (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2560) สามารถ
สรุปได้ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 ความแตกต่างระหว่างประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โรงเรียนไทย และมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนนานาชาติ

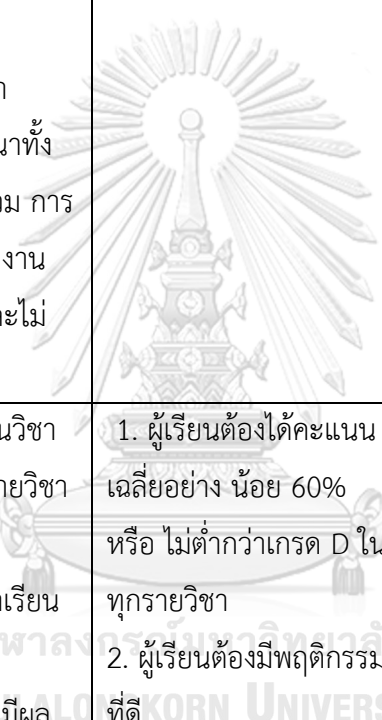
ประเด็น	ระดับประถมศึกษา (ประถมศึกษาปีที่ 1- 6) โรงเรียนไทย ตาม หลักสูตร กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) โรงเรียนนานาชาติระบบ อังกฤษ	ระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) โรงเรียนนานาชาติ ระบบ อเมริกัน
จุดมุ่งหมาย	หลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้ เป็นคนดี มีปัญญา มี ความสุข มีศักยภาพ ในการศึกษาต่อ และ ประกอบอาชีพ จึง กำหนดจุดมุ่งหมาย เพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้น พื้นฐาน ดังนี้ 1.มี คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึง	มุ่งส่งเสริมพหุปัญญา ความคิดสร้างสรรค์และ ทักษะพื้นฐานของผู้เรียน ตามมาตรฐานสากล มุ่ง พัฒนาให้ผู้เรียนมีความ สมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ และสามารถอยู่ ร่วมกับผู้อื่นภายใต้ความ หลากหลายทางวัฒนธรรม และการเปลี่ยนแปลงของ สังคมโลก ดังนี้ 1. ผู้เรียน มีความรู้ ความสามารถในการ	1. ให้นักเรียนสร้างอัตลักษณ์ของ แต่ละบุคคล 2. ส่งเสริมความสามารถของ นักเรียนเพื่อนำกระบวนการ เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน 3. ให้นักเรียนมีระเบียบวินัย มี กฎระเบียบ มีความอดทน 3. นักเรียนมีความภาคภูมิใจใน ตนเอง และมีทักษะการเรียนรู้ที่ดี 4. ส่งเสริมให้นักเรียนมีหลัก จริยธรรม มีความกระตือรือร้น สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ประเด็น	ระดับประถมศึกษา (ประถมศึกษาปีที่ 1-6) โรงเรียนไทย ตาม หลักสูตร กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) โรงเรียนนานาชาติระบบ อังกฤษ	ระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) โรงเรียนนานาชาติ ระบบ อเมริกัน
	<p>ประสงค์ เห็นคุณค่า ของตนเอง มีวินัย และปฏิบัติตนตาม หลักธรรมของ พระพุทธศาสนา หรือ ศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง</p> <p>2.มีความรู้อันเป็น สากล และมี ความสามารถในการ สื่อสาร การคิด การ แก้ปัญหา การใช้ เทคโนโลยี และมี ทักษะชีวิต</p> <p>3.มีสุขภาพกาย และ สุขภาพจิตที่ดี มีสุข นิสัย และรักการออก กำลังกาย</p> <p>4.มีความรักชาติ มี จิตสำนึกในความเป็น พลเมืองไทยและ พลเมืองโลก ยึดมั่น ในวิถีชีวิต และการ ปกครองตามระบอบ</p>	<p>สื่อสารภาษาหลักเป็น ภาษาอังกฤษ</p> <p>2. ผู้เรียนมีความรู้อันเป็น สากลและมีความสามารถ ในการสื่อสาร การคิด การ แก้ปัญหา การใช้ เทคโนโลยีและมีทักษะ ชีวิต</p> <p>3. ผู้เรียนมีความรู้ความ เข้าใจพื้นฐานด้านภาษา สังคมและวัฒนธรรมไทย</p> <p>4. ผู้เรียนมีสุขภาพกาย และสุขภาพจิตที่ดี และรัก การออกกำลังกาย</p> <p>5.ผู้เรียนสามารถค้นหา ความชอบ และความถนัด ของตนเองได้</p>	

ประเด็น	ระดับประถมศึกษา (ประถมศึกษาปีที่ 1-6) โรงเรียนไทย ตาม หลักสูตร กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) โรงเรียนนานาชาติระบบ อังกฤษ	ระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) โรงเรียนนานาชาติ ระบบ อเมริกัน
	<p>ประชาธิปไตยอันมี พระมหากษัตริย์ทรง เป็นประมุข 5.มีจิตสำนึกในการ อนุรักษ์วัฒนธรรม และภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์ และ พัฒนาสิ่งแวดล้อม มี จิตสาธารณะที่มุ่งทำ ประโยชน์และสร้าง สิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันใน สังคมอย่างมีความสุข</p>		
กลุ่มสาระ การเรียนรู้	<p>8 กลุ่มสาระการ เรียนรู้ ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคม ศึกษา ศาสนา และ วัฒนธรรม สุขศึกษา และ พลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพ และเทคโนโลยี และ ภาษาต่างประเทศ</p>	<p>วิชาที่มุ่งเน้นการสร้าง ความสามารถของนักเรียน ในการทำงานอย่างอิสระ และคิดอย่างมี วิจารณญาณ เน้นการเปิด โอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนใน วิชาที่หลากหลายเพื่อที่ ผู้เรียนจะสามารถเริ่มคิด ในสิ่งที่สนใจ ซึ่งวิชาที่ เรียน 12 วิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษคณิตศาสตร์</p>	<p>วิชาที่เรียนได้แก่ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี สังคมศาสตร์ ภาษาไทย วิชาเลือก(ภาษาจีน คอมพิวเตอร์ ภาษา และการ แสดง) กิจกรรมทางกายภาพ(ว่ายน้ำ ฟุตบอล เป็นต้น)</p>

ประเด็น	ระดับประถมศึกษา (ประถมศึกษาปีที่ 1-6) โรงเรียนไทย ตาม หลักสูตร กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) โรงเรียนนานาชาติระบบ อังกฤษ	ระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) โรงเรียนนานาชาติ ระบบ อเมริกัน
		วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ภาษาต่างประเทศ การ ออกแบบและเทคโนโลยี ศิลปะและการออกแบบ ดนตรี พลศึกษา พลเมือง และคอมพิวเตอร์	
การจัด เวลาเรียน	จัดเวลาเรียนเป็นราย ปี โดยมีเวลาเรียนวัน ละไม่เกิน 8 ชั่วโมง	เวลาเรียนวันละ 6 คาบ คาบละ 55 นาที	เวลาเรียนวันละ 6 คาบ คาบละไม่เกิน 1 ชั่วโมง 15 นาที
โครงสร้าง เวลาเรียน	สามารถปรับเวลา เรียนพื้นฐานของแต่ละ กลุ่มสาระการ เรียนรู้ได้ตามความ เหมาะสม	แบ่งการเรียนเป็น 3 ภาค เรียน	แบ่งเป็น 3 ภาคเรียน (38 สัปดาห์ หรือ 190 วัน หรือ 1,140 ชั่วโมง)
การตัดสิน ผลการ เรียน	1) ผู้เรียนต้องมีเวลา เรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียน ทั้งหมด 2) ผู้เรียนต้องได้รับการประเมินทุก ตัวชี้วัด 3) ผู้เรียนต้องได้รับ	แต่ละวิชาจะมีการ ประเมินผลการเรียนที่ แตกต่างกัน	1. ประเมินผลระหว่างเรียนเป็น การประเมินผลในชั่วโมงเรียน เช่น การถามตอบ การสังเกต พฤติกรรม บทบาทสมมติ การทำ แบบฝึกหัด 2. ประเมินผลหลังเรียน คือ การ ประเมินผลปลายภาคเรียน เป็น การทดสอบเพื่อประเมินผล โดย

ประเด็น	ระดับประถมศึกษา (ประถมศึกษาปีที่ 1-6) โรงเรียนไทย ตาม หลักสูตร กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) โรงเรียนนานาชาติระบบ อังกฤษ	ระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) โรงเรียนนานาชาติ ระบบ อเมริกัน
	การตัดสินผลการเรียนในทุกรายวิชา 4) ผู้เรียนต้องได้รับการประเมินและผลการประเมินผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนด ในการอ่าน คติวิเคราะห์ และเขียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน		จัดแบบทดสอบที่ครอบคลุมทุกเนื้อหาสาระของการเรียนการสอน
การให้ระดับผล การเรียน	สถานศึกษาให้ระดับผลการเรียนเป็นระบบตัวเลขระบบตัวอักษร ระบบร้อยละ หรือระบบที่ใช้คำสำคัญสะท้อนมาตรฐาน การประเมินการอ่าน คติวิเคราะห์ และเขียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ให้รับผลการประเมินเป็น ดี	มีการใช้มาตรการประเมินและการรายงานอย่างสม่ำเสมอร่วมกับนักเรียนและผู้ปกครองผ่านระบบออนไลน์ หนังสือสื่อสาร การประชุมแบบตัวต่อตัวและรายงานอย่างเป็นทางการทั่วทั้งโรงเรียน โดยมีการให้ผลการเรียนเป็นระบบตัวอักษร มี 5 ระดับ ได้แก่ A* A B C D	การให้คะแนนเพื่อปกป้องผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน จะให้ผลการเรียนตั้งแต่ A-D คือ ผ่าน และ F คือ ไม่ผ่าน โดยให้เป็นระบบตัวอักษร 12 ระดับ ดังนี้ A- B+ B B- C+ C C- D+ D D- F นักเรียนที่สอบผ่าน โรงเรียนกำหนดว่าจะต้องสอบได้ผลการเรียน ระดับ D เป็นอย่างน้อย หรือ 60% ขึ้นไป นักเรียนที่สอบไม่ผ่าน อาจจะได้รับพิจารณาให้ได้รับการสอนเสริม เพื่อประเมินผลใหม่ได้

ประเด็น	ระดับประถมศึกษา (ประถมศึกษาปีที่ 1-6) โรงเรียนไทย ตาม หลักสูตร กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) โรงเรียนนานาชาติระบบ อังกฤษ	ระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) โรงเรียนนานาชาติ ระบบ อเมริกัน
	เยี่ยม ดี ผ่าน และไม่ผ่าน การประเมิน กิจกรรมพัฒนา ผู้เรียน พิจารณาทั้ง เวลาการเข้าร่วม การ ปฏิบัติ และผลงาน ให้เป็นผ่าน และไม่ผ่าน		
เกณฑ์การ จบ การศึกษา	1) ผู้เรียนเรียนวิชา พื้นฐาน และรายวิชา เพิ่มเติมตาม โครงสร้างเวลาเรียน ที่กำหนด 2) ผู้เรียนต้องมีผล การประเมินรายวิชา พื้นฐานผ่านเกณฑ์ 3) ผู้เรียนมีการ ประเมินผลการอ่าน คิดวิเคราะห์และ เขียน ในระดับผ่าน เกณฑ์ 4) ผู้เรียนมีผลการ ประเมินคุณลักษณะ	1. ผู้เรียนต้องได้คะแนน เฉลี่ยอย่าง น้อย 60% หรือ ไม่ต่ำกว่าเกรด D ใน ทุกรายวิชา 2. ผู้เรียนต้องมีพฤติกรรม ที่ดี 3. ผู้เรียนต้องเข้าเรียน ครบ 80% 4. ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรม พัฒนาผู้เรียนและมีการ ประเมินผ่านเกณฑ์ การ ประเมิน ผ่าน/ไม่ผ่าน	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จัด เวลาเรียนเป็นรายปี มีเวลาเรียน วันละ 6 ชั่วโมง(โดยประมาณ)คิด น้ำ หนักของรายวิชาที่เรียนเป็น หน่วยกิต ใช้เกณฑ์190 ชั่วโมงต่อ ปี การศึกษา 1. นักเรียนต้องได้คะแนนเฉลี่ย อย่างน้อย60 % หรืออย่างน้อย เกรด D ในทุกรายวิชา 2. นักเรียนต้องมีพฤติกรรมที่ดี 3. นักเรียนต้องเข้าเรียนครบ 80% 4. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม พัฒนาผู้เรียนและมีการ ประเมินผล ตามเกณฑ์การ

ประเด็น	ระดับประถมศึกษา (ประถมศึกษาปีที่ 1-6) โรงเรียนไทย ตาม หลักสูตร กระทรวงศึกษาธิการ	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) โรงเรียนนานาชาติระบบ อังกฤษ	ระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1-3) โรงเรียนนานาชาติ ระบบ อเมริกัน
	อันพึงประสงค์ใน ระดับผ่านเกณฑ์ 5) ผู้เรียนเข้าร่วม กิจกรรมพัฒนา ผู้เรียน และมีผลการ ประเมินผ่านเกณฑ์		ประเมิน

จากตารางแสดงให้เห็นว่า หลักสูตรระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนไทย และระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนนานาชาติ มีความสอดคล้องกันในบางประเด็น และมีความแตกต่างกันด้วยทั้งในจุดมุ่งหมาย วิชาที่เรียน เวลาเรียน และการประเมินผล ดังนั้นนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนไทย ที่เข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ ย่อมต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลง และต้องมีความเตรียมพร้อม เพื่อให้สามารถรับมือกับรูปแบบการเรียนการสอน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

3.5 ผลกระทบต่อนักเรียนที่อยู่ในรอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา

ความแตกต่างของหลักสูตร รูปแบบการเรียนการสอน เนื้อหา ห้องเรียน ครู ภาระงาน เพื่อน สังคม หรือสภาพแวดล้อมอื่น ๆ ของการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา รวมถึงการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย อารมณ์และจิตใจของนักเรียนที่เปลี่ยนจากวัยเด็กเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น ย่อมส่งผลกระทบต่อนักเรียน (ยศวีร์ สายฟ้า, 2557) ผลกระทบที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงที่นักเรียนในรอยเชื่อมต่อจะต้องประสบนั้นส่งผลเสียต่อการเรียนของนักเรียนได้ ดังเช่น McGee (2004) ได้อธิบายถึงผลกระทบที่นักเรียนในรอยเชื่อมต่อนี้ต้องประสบตามประเด็นดังต่อไปนี้

1. ความรู้ทางวิชาการ

- 1.1 นักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อไม่มีความสุขกับผลการเรียนที่ลดลง
- 1.2 ความรู้ทางวิชาการในปีแรกของการเรียนระดับมัธยมศึกษาทำให้นักเรียนมีความสนใจต่อกิจกรรมทางวิชาของนักเรียนลดลง
2. การปรับตัวทางสังคม
 - 2.1 รู้สึกเครียดกับการเปลี่ยนแปลง
 - 2.2 เพิ่มความเคารพตนเอง เพื่อสร้างแรงกระตุ้นในการเรียน
3. การเชื่อมต่อระหว่างโรงเรียน
 - 3.1 หลักสูตรขาดความต่อเนื่อง
 - 3.2 ความคาดหวังในการสอนแตกต่างจากระดับประถมศึกษา
4. การบริหารจัดการต่าง ๆ
 - 4.1 พบความแตกต่างของโครงสร้างโรงเรียนมัธยมศึกษา
 - 4.2 นักเรียนต้องใช้ความรับผิดชอบสูงขึ้นในการเรียนระดับมัธยมศึกษา
5. การรับรู้ของนักเรียน
 - 5.1 นักเรียนประถมศึกษา มองการเปลี่ยนแปลงในทางบวก
 - 5.2 มีความรู้สึกถึงความเสี่ยงเข้าแทรกมาในการเปลี่ยนแปลง
6. ปัจจัยทางวัฒนธรรม
 - 6.1 ความรู้สึกไม่เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมของคนส่วนใหญ่
 - 6.2 นักเรียนและครูมีมุมมองต่อปัญหาที่แตกต่างกัน นักเรียนมองว่าปัญหามาจากการเปลี่ยนแปลง หรือความแตกต่าง ครูมองว่าปัญหามาจากนักเรียน
7. ปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์
 - 7.1 โรงเรียนที่ขาดความพร้อมทำให้นักเรียนรู้สึกมีความเสี่ยง
 - 7.2 การสนับสนุนที่ดีของครอบครัวส่งผลต่อความสำเร็จของนักเรียน

8. ความแตกต่างทางเพศ

8.1 ในช่วงรอยเชื่อมต่อเพศหญิงจะมีการเรียนรู้ที่แตกต่างจากเพศชาย นักเรียนชายจะต้องการความช่วยเหลือมากกว่า

ผลกระทบด้านการเรียนของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาข้างต้นแบ่งได้เป็นหลายประเด็น ซึ่งครอบคลุมทั้งทางด้านวิชาการ สังคม และจิตใจของนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับ National Middle School Association (2006) ได้อธิบายไว้ว่า รอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาเกิดขึ้นในเวลาเดียวกับช่วงการเปลี่ยนแปลงของสังคม อารมณ์ และจิตใจของนักเรียนซึ่งเข้าสู่วัยรุ่น จึงได้ระบุพฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นต่อนักเรียนในรอยเชื่อมต่อไว้ตามประเด็นดังต่อไปนี้

1. สติปัญญา : นักเรียนที่อยู่ในรอยเชื่อมต่อ หรือเข้าสู่วัยรุ่นจะมีความอยากรู้อยากเห็นมีแรงกระตุ้นสู่ความสำเร็จ เมื่อได้รับการท้าทาย และสามารถมีความคิดที่ซับซ้อนขึ้น
2. สังคม : นักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อ หรือเข้าสู่วัยรุ่นจะมีความต้องการอย่างมากในการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ในขณะเดียวกันก็ค้นหาความเป็นตัวเอง กำลังสร้างความเป็นตัวตน และเกิดคำถามถึงอัตลักษณ์ของตนเองในความแตกต่างที่มีอยู่มากมาย
3. ร่างกาย : นักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อ หรือเข้าสู่วัยรุ่นร่างกายจะมีการเปลี่ยนแปลงและเติบโตอย่างรวดเร็ว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของร่างกายส่งผลให้เกิดความรู้สึกไม่สบายใจ และไม่คล่องตัวในการเคลื่อนไหว
4. อารมณ์และจิตใจ : นักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อ หรือเข้าสู่วัยรุ่นจะมีความอ่อนแอทางจิตใจ และความตระหนักรู้ตนเอง บ่อยครั้งจะมีอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงโดยที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้
5. คุณธรรม : นักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อ หรือเข้าสู่วัยรุ่น จะมีความรู้สึกใหม่ต่อมุมมองโลกที่กว้างขึ้น มีการสร้างโลกในอุดมคติ และต้องการเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างโลกที่น่าอยู่ขึ้น

การศึกษาโดยการสำรวจความรู้สึกของนักเรียนที่เป็นผลกระทบหรือปัญหาที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงเมื่ออยู่ในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา โดย Psaltis (2017) อธิบายว่า ความแตกต่างของปรัชญา หลักสูตร วิธีการจัดการเรียนการสอน ระเบียบวินัย ตารางเวลาระหว่างของระดับ

ประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ส่งผลกระทบต่อนักเรียน ปีแรกของการเรียนในระดับมัธยมศึกษา นักเรียนจะต้องออกจากโรงเรียนซึ่งตนเองเคยเป็นผู้ที่อายุมากที่สุดสู่การเป็นผู้ที่อายุน้อยที่สุดในโรงเรียนที่มีสภาพแวดล้อมใหญ่ขึ้น นักเรียนสูญเสียเพื่อน และครู และต้องพบกับครูใหม่ที่จำนวนมากขึ้นและมีความต้องการที่แตกต่างกันทุกครั้งเมื่อมีการเปลี่ยนบทเรียน นักเรียนจะมีความกลัว และวิตกกังวลจนไม่ต้องการมาโรงเรียน โดยมีการสำรวจความรู้สึกของนักเรียนเรียงจากมากที่สุดไปน้อยที่สุดดังต่อไปนี้

1. กังวลกับการถูกจำกัดอิสระ
2. กังวลกับการเป็นนักเรียนหลังห้อง
3. กังวลกับการไม่เข้าใจบทเรียน
4. กังวลกับอุปกรณ์ในการเรียน
5. กังวลกับการถูกลงโทษ
6. กังวลกับรูปแบบการสอน
7. กังวลกับการทำสิ่งที่ผิด
8. คิดถึงเพื่อนเก่า
9. กังวลกับการถูกรังแก
10. อ่อนเพลีย และเหน็ดเหนื่อยกับเวลาเรียนที่ยาวนานขึ้น
11. กังวลกับการบ้านที่ยาก
12. กังวลกับครูที่มีความเข้มงวด
13. กังวลถึงความแตกต่างของหลักสูตร
14. กังวลกับการไม่เป็นที่รู้จักของครู
15. กังวลกับบทเรียนใหม่
16. กังวลเรื่องภาระงาน
17. เหน็ดเหนื่อยกับการเรียนที่ยาวนานขึ้นในแต่ละวัน
18. กังวลเรื่องชุดนักเรียน
19. กังวลเกี่ยวกับครูใหม่
20. กังวลกับการเป็นผู้ที่อายุน้อยที่สุดในโรงเรียน
21. กังวลกับการมีครูมากกว่า 1 คน
22. กังวลกับการเดินทางไปโรงเรียน

23. กังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนห้องเรียนระหว่างวัน

การสำรวจความกังวลของนักเรียนและผู้ปกครอง ที่อยู่ในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา โดยทิม นักวิจัย Evangelou M. (2008) พบว่าผู้ปกครองและนักเรียนมีความวิตกกังวลในระหว่างช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาเรียนจากน้อยไปมาก ได้ดังต่อไปนี้

1. การถูกรังแก
2. การสูญเสียเพื่อนเก่าและครู
3. ความรู้สึกไม่ปลอดภัย
4. การเดินทางมาโรงเรียน
5. ปริมาณการบ้านที่มากขึ้น
6. การทำความรู้จักเพื่อนใหม่
7. การต้องพบและอยู่ร่วมกับคนใหม่ ๆ จำนวนมาก
8. ระดับความยากของภาระงาน
9. การปรับตัวกับครูใหม่
10. การทำความเข้าใจกฎของโรงเรียน
11. กังวลกับโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่ขึ้น

การศึกษาถึงผลกระทบทางการเรียนของนักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจาก ประถมศึกษาสู่มัธยมศึกษา นั้น ล้วนเป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นทั้งต่อการเรียนในชั้นเรียน รวมถึงการใช้ชีวิตในสังคมโรงเรียน และกระทบต่อสภาพอารมณ์และจิตใจของนักเรียนซึ่งส่งผลต่อการเรียนของนักเรียนด้วยดังที่ Adams (2008) ได้อธิบายถึงผลกระทบทางการเรียนของนักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อโดยแบ่งเป็นประเด็น ดังต่อไปนี้

1. การบริหารจัดการ : การเรียนที่มากขึ้น ทั้งวิชาเรียน บทเรียน เนื้อหา และภาระที่มากขึ้นระดับมัธยมศึกษา ทำให้นักเรียนต้องบริหารจัดการการทำงาน และเวลามากขึ้น
2. การสื่อสาร : นักเรียนในช่วงวัยนี้ต้องการความเป็นอิสระ และความรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้น ทำให้การสื่อสารกับครูน้อยลง เมื่อมีความไม่เข้าใจ หรือเกิดความวิตกกังวลก็จะไม่สื่อสารกับครู
3. ทักษะทางวิชาการ : หากนักเรียนขาดทักษะทางวิชาการที่เหมาะสมทั้งการอ่าน การเขียน และการคิดคำนวณ จะทำให้เกิดปัญหาต่อการเรียนในระดับมัธยมศึกษาได้ เพราะ

หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาจะไม่เน้นฝึกทักษะพื้นฐานทางวิชาการให้แก่นักเรียน เช่นเดียวกับระดับประถมศึกษา

4. ความตระหนักรู้ทางอารมณ์ : นักเรียนในช่วงวัยนี้จะได้รับแรงกดดันจากเพื่อน ต้องการเป็นที่ยอมรับจากเพื่อนและสังคม ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้ส่งผลเสียต่อการเรียนรู้ของนักเรียน นักเรียนจึงต้องมีความตระหนักถึงอารมณ์ของตนเอง และของผู้รอบตัวด้วย

สิ่งที่นักเรียนจะต้องประสบเมื่อเข้าสู่การเรียนในระดับมัธยมศึกษา นั้นส่งผลกระทบต่อ นักเรียนในหลายประเด็น ดังที่ Donnell (2019) ได้สำรวจถึงประเด็นที่เป็นผลกระทบต่อ นักเรียนเมื่อเข้าสู่ระดับมัธยมศึกษาและอธิบายไว้ ดังต่อไปนี้

1. การเคารพตนเอง : การศึกษาพบว่าแม้ว่านักเรียนจะเป็นคนที่มีความมั่นใจ การเคารพตนเองจะลดลงเมื่อเข้าสู่ระดับมัธยมศึกษา เพราะนักเรียนจะเปรียบเทียบตนเองกับเพื่อน ๆ โดยเฉพาะกับคนที่เก่งกว่า มีอุปนิสัยหน้าตาที่ดีกว่า หรือเป็นที่ชื่นชอบมากกว่า
2. ความกดดันทางวิชาการ : นักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อจะยังมีความเป็นเด็กแต่ต้องรับกับความรู้สึกดัดดันกับการต้องสอบแข่งขันเพื่อเข้าเรียนในโรงเรียนที่ปรารถนา การทำคะแนนสอบให้ดี หรือแรงกดดันอื่น ๆ ในแง่วิชาการ ทำให้นักเรียนรู้สึกไม่สนุกกับการเรียนในระดับมัธยม เพราะกังวลถึงความล้มเหลว หรือประสบความสำเร็จในการเรียน
3. สังคมโรงเรียน : การถูกรังแก หรือไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมส่งผลกระทบต่อ นักเรียน ถือเป็นช่วงเวลาที่ยากสำหรับนักเรียนที่จะใช้ชีวิตในโรงเรียนให้มีความสุข

นักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษานั้นได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นต่อตนเองจากการเปลี่ยนระดับชั้นเรียน โดย Howard S. And Johnson B. (2004) ได้อธิบายความกลัวของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อสู่ระดับมัธยมศึกษาไว้ดังต่อไปนี้

1. การไม่มีเพื่อน : สิ่งที่นักเรียนมีความกังวลอย่างมากในการเริ่มเข้าโรงเรียนใหม่ คือการทำ ความรู้จักเพื่อน นักเรียนมีความกังวลกับการต้องพบคนใหม่ และกลุ่มเพื่อนที่แตกต่างจากระดับประถมศึกษา
2. ความรู้สึกเป็นคนที่แตกต่าง : นักเรียนมีความกังวลถึงการเป็นคนที่แตกต่างจากคนอื่น ๆ ทั่วไป เช่น การเป็นคนที่สูงสุด หรือเตี้ยที่สุดในห้อง สีผิว หรือวัฒนธรรมของตนเอง

3. การเรียนรู้ที่ยากขึ้น : นักเรียนมีความประหม่ากับภาระงานที่มากขึ้น ไม่เข้าใจบทเรียน ต้องอ่านหนังสือมากขึ้น และกังวลว่าจะไม่ได้รับผลการเรียนที่ดี เช่นในระดับ ประถมศึกษา

การศึกษา ค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบทางการเรียนของนักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจาก ยศวีร์ สายฟ้า (2557), McGee, Ward, Gibbons and Harlow (2004), National Middle School Association (1995), Psaltis (2017), Evangelou, Taggart, Sylva, Melhuish, Sammons and Siraj-Blatchford (2008), Adams (2008), Donnell (2019) และ Howard S. And Johnson B. (2004) ซึ่งสรุปได้ว่าการเรียนที่มีความซับซ้อนขึ้น สังคมที่กว้างขึ้น และการเปลี่ยนแปลงในช่วงวัยของนักเรียนในช่วงวัยนั้น ส่งผลให้นักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษานั้นจะได้รับผลกระทบทางการเรียนที่ทำให้นักเรียนต้องใช้ความพยายาม ความรับผิดชอบที่มากขึ้นกับบทเรียนที่มีความเข้มข้นมากขึ้น ต้องปรับตัวเข้าสู่สังคมมากขึ้น และมีความกังวลใจจากการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงสังเคราะห์ผลกระทบทางการเรียนที่นักเรียนต้องประสบในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษานี้ออกเป็น 3 ประเด็นได้แก่ ความพร้อมทางวิชาการ สังคมและวัฒนธรรม และสภาพอารมณ์และจิตใจดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 6 ผลกระทบต่อนักเรียนในรอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา

ประเด็น	ผลกระทบต่อนักเรียนในรอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา
พื้นฐานทางวิชาการ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ต้องใช้ความพยายามในการเรียนและทำความเข้าใจกับสิ่งที่เรียนมากขึ้น 2. ต้องใช้เวลาในการเรียนแต่ละคาบเรียน และแต่ละวันมากขึ้น ทำให้เกิดความเหนื่อยล้ากับการเรียน 3. สื่อสารกับครูยากขึ้น ทำให้ไม่เข้าใจบทเรียนเท่าที่ควร 4. ต้องรับผิดชอบกับภาระงาน หรือการบ้านที่มากขึ้น และยากขึ้น 5. ต้องเสียเวลากับการเตรียมตัวก่อนเรียน และการทำงานหลังเลิกเรียนมากขึ้น
สังคมและวัฒนธรรม	<ol style="list-style-type: none"> 1. การสูญเสียเพื่อนเก่า หรือครูเก่า 2. การถูกทำร้ายจากเพื่อน หรือรุ่นพี่ ทำให้นักเรียนรู้สึกไม่ปลอดภัย

ประเด็น	ผลกระทบต่อนักเรียนในรอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา
	กับโรงเรียนใหม่ 3. ความเข้าใจในกฎระเบียบของโรงเรียนใหม่ 4. ความกังวลในการทำความรู้จักเพื่อนใหม่ และสังคมใหม่ 5. การต้องเป็นคนที่ยาวยุวัยที่สุดในโรงเรียน จากที่เคยเป็นผู้ที่อายุมากที่สุด หรืออยู่ในระดับชั้นสูงสุดของโรงเรียน 6. ความสัมพันธ์กับครูลดลง 7. ความแตกต่างจากความหลากหลายทางวัฒนธรรม
สภาพอารมณ์และจิตใจ	1. ความสับสนในบุคลิกภาพของตนเอง 2. ขาดมั่นใจในตนเอง 3. ความกังวลกับความเข้มงวดมากขึ้นของครู 4. ความกังวลในรูปร่างของตนเอง 5. สูญเสียความเชื่อมั่น และการเคารพตนเอง 6. มีความกังวลกับผลการเรียนมากขึ้น 7. มีความกังวลกับบทเรียนใหม่ ครูใหม่ และเนื้อหาที่ยากขึ้น

ตอนที่ 4 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการ

การจะทราบความแตกต่างและเข้าใจผู้เรียนที่อยู่ในรอยเชื่อมต่อระหว่างประถมศึกษา และมัธยมศึกษาได้ ดิฉัน ย่อมต้องศึกษาแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของนักเรียนประถมศึกษา และมัธยมศึกษาด้วย ดังนี้

4.1 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กประถมศึกษา

เด็กในแต่ละวัยย่อมมีพัฒนาการที่ต่างกันไป ดังที่ ซิกมันด์ ฟรอยด์ ได้อธิบายถึงการพัฒนาการทางบุคลิกภาพ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการทางเพศ (Stage of Psychosexual Development) จากความเชื่อ เกี่ยวกับสรีรวิทยาทางเพศในเด็กที่แสดงออกมาในรูปพลังของ ลิบิโด และสามารถเคลื่อนที่ไปยัง ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย ซึ่งในวัยประถมศึกษานั้นเรียกว่า ขั้นแฝง (Latency Stage) ซึ่งเริ่มตั้งแต่ อายุ 6 – 11 ปี ในขั้นนี้ จะไม่ปรากฏอยู่ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย โดยเฉพาะ เสมือนขั้นแฝงของพลังลิบิโด เป็นระยะพักในเรื่องเพศ และจินตนาการทางเพศ เด็กจะเริ่ม

มีชีวิตสังคมภายนอกบ้านมากขึ้น จะเรียนรู้ และปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ ในโรงเรียน หากเด็กมีพัฒนาการในวัยต้น ๆ อย่างเหมาะสมในขั้นนี้เด็กจะมีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนกลุ่มเดียวกัน นอกจากนี้เด็กในวัยประถมศึกษาายังมีพัฒนาการทางบุคลิกภาพที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของบุคคล และสังคมดังที่ อิริคสัน (1902) ซึ่งศึกษาว่าสังคมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็กอย่างไร ได้แบ่งขั้นพัฒนาการทางบุคลิกภาพ ไว้ 8 ขั้น ตามลำดับอายุ ซึ่งในระดับประถมศึกษานั้น เรียกว่า ความขยันหมั่นเพียรกับความรู้สึกต่ำต้อย (Industry VS. Inferiority) (ในช่วง 6 – 12 ปี) ในขั้นนี้สิ่งแวดล้อมที่สำคัญ คือ เพื่อนบ้านและโรงเรียน เด็กในวัยนี้เริ่มเข้าโรงเรียนใช้ชีวิตส่วนมากอยู่ในโรงเรียน มีความสามารถทำทุกอย่างที่ผู้ใหญ่ทำได้ แต่ทำได้ไม่ดีเท่า ดังนั้นจึงทู่เม่ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อทำงานให้ดีเท่าผู้ใหญ่ ถ้าทำสำเร็จก็จะเกิดกำลังใจ ภาคภูมิใจ แต่ถ้าทำไม่ได้เด็กจะเกิดความรู้สึกต่ำต้อยเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อน เพราะในวัยนี้เพื่อนมีความหมายมากต่อการใช้เปรียบเทียบความสามารถของตน เนื่องจากเด็กวัยนี้ชอบทำงาน ผู้ใหญ่ควรใช้โอกาสนี้วางพื้นฐานการทำงาน และปลูกฝังลักษณะนิสัยการทำงานให้แก่เด็ก ถ้าเด็กทำงานได้ถึงแม้จะเป็นงานง่าย ๆ สำหรับผู้ใหญ่ และผู้ใหญ่แสดงให้เห็นว่างานนั้นมีคุณค่า เด็กจะรู้สึกภาคภูมิใจและมีนิสัยรักที่จะทำงานต่อไปเมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อน เด็กจะชอบแข่งขันกับเพื่อน เพื่อที่จะทราบความสามารถของตนเอง ในขณะเดียวกันก็ทำงานร่วมกับเพื่อนได้เพื่อช่วยให้งานสำเร็จ เพื่อนมีความหมายมากขึ้นในวัยนี้ เด็กต้องการเพื่อนเพื่อให้เพื่อนยอมรับ และเพื่อให้เปรียบเทียบความสามารถของตน สังคมของเด็กวัยนี้กว้างขวางขึ้น โดยมีบุคคลอื่น เช่น ครูและเพื่อน เริ่มมีอิทธิพลต่อความนึกคิดของเด็กแทนพ่อแม่ ถ้าพัฒนาการขั้นนี้ผ่านไปได้ดี เด็กมีวิธีการทำงานที่เหมาะสม และมีความสามารถ รวมทั้งจะพัฒนาการทางบุคลิกภาพที่ดีได้ในพัฒนาการขั้นต่อ ๆ ไป

เด็กในแต่ละวัยมีพัฒนาการการเรียนรู้ และพัฒนาการทางสติปัญญาที่แตกต่างกัน สำหรับเด็กในวัยประถมศึกษานั้น ฌอง เพียเจท์ (1971) ซึ่งได้ศึกษาพัฒนาการทางปัญญาของเด็กเป็นขั้น ๆ ตามลำดับอายุ อธิบายไว้ว่าเด็กวัยประถมศึกษาอยู่ในขั้นปฏิบัติการคิดแบบรูปธรรม (Concrete Operational Stage) ในช่วงวัยนี้ เด็กสามารถใช้เหตุผลกับสิ่งที่แลเห็นได้ เช่น การจัดแบ่งกลุ่ม แบ่งพวก ฯลฯ และมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ได้ดีขึ้น ในขั้นนี้เด็กสามารถคิดตัดสินใจได้อย่างมีเหตุผลกับสิ่งที่ป็นรูปธรรม คิดได้ว่าการกระทำใดบ้างจะเป็นไปได้และผลจะออกมาอย่างไรโดยไม่ต้องลองผิดลองถูก สามารถบอกจำนวนและคำนวณ แก้ปัญหาได้เปรียบเทียบสิ่งที่ป็นรูปธรรมได้ เด็กวัยนี้มีความสามารถใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น ดังนี้

(1) คิดย้อนกลับได้ดี (Reversibility of Thought) การย้อนกลับ คือการทำสิ่งใดที่กลับไปหาจุดเริ่มต้น โดยไม่ทำเหมือนที่เคยทำมาก่อน (เช่น การลบ) หรือโดยการแทนที่ (นำสิ่งที่แตกต่างกันมาแทนที่กัน) ความคิดแบบนี้ช่วยให้คิดแก้ปัญหาได้ในวิชาต่าง ๆ เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา

(2) รู้ถึงความคงที่ของวัตถุต่าง ๆ ที่มองเห็นได้แม้จะเปลี่ยนแปลงรูปหรือสถานที่วาง

(3) สามารถตั้งเกณฑ์ที่จะแบ่งหรือจัดสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งของรอบ ๆ ตนเองให้เป็นหมวดหมู่ได้

(4) สามารถจัดลำดับสิ่งต่าง ๆ ตามขนาดน้ำหนักหรือความยาวได้ สามารถลำดับสิ่งต่าง ๆ จากเล็กที่สุดไปหาใหญ่ที่สุด

(5) สามารถคิดเปรียบเทียบได้ เมื่อจัดลำดับได้ก็เข้าใจว่าของใดจะใหญ่กว่า เล็กกว่า หรือมากกว่า น้อยกว่า ขึ้นอยู่กับว่าจะเปรียบเทียบกับอะไร แต่ถ้าให้เปรียบเทียบสิ่งที่เป็นนามธรรมจะทำได้ เพราะวัยนี้คิดได้จากสิ่งที่เป็นรูปธรรมเท่านั้น

(6) สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของส่วนรวมและส่วนย่อยได้เด็กวัยนี้มีปัญหาเรื่องความคิดที่เป็นนามธรรม จะคิดอย่างมีเหตุผลได้ดีที่สุด เมื่อวัตถุและเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นรูปธรรมของมนุษย์ เฉพาะด้านความคิดความเข้าใจ

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม เป็นอีกทฤษฎีหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่า เด็กในวัยประถมศึกษา และวัยมัธยมศึกษา มีพัฒนาการที่แตกต่างกัน ตามที่ ลอว์เรนซ์ โคลเบิร์ก ได้ระบุว่า พัฒนาการทางจริยธรรมจะเป็นลำดับขั้นเช่นเดียวกับพัฒนาการด้านอื่น โคลเบิร์ก มีความเชื่อว่าพัฒนาการทางจริยธรรมของบุคคลจะต้องเกิดขึ้นเป็นลำดับขั้น โดยเริ่มจากขั้นแรกก่อนแต่ระยะเวลาในการอยู่ขั้นหนึ่งขั้นใดนั้นจะแตกต่างกันแล้วแต่บุคคล หรือบางคนอาจจะอยู่ในขั้นที่คาบเกี่ยวกันก็ได้ และจะค่อย ๆ มีการเปลี่ยนแปลงในการแยกแยะถึงผลดี ผลเสีย แล้วนำไปก่อให้เกิดการจัดระบบใหม่ที่จะนำไปสู่ขบวนการสมดุลของโครงสร้างในที่สุด ซึ่งในวัยประถมศึกษาจะคาบเกี่ยวระหว่างระดับเริ่มมีจริยธรรม และระดับมีจริยธรรมตามกฎหมาย และประเพณีนิยม โดยระดับเริ่มมีจริยธรรมเด็กในระดับนี้จะทำตามคำสั่งที่กำหนดว่าดีหรือไม่ดี แต่ส่วนใหญ่จะมองที่ผลของการกระทำว่าได้รับความเจ็บปวดหรือความพึงพอใจ และจะทำตามกฎหมายเกณฑ์ที่ผู้มีอำนาจเหนือตนกำหนดไว้ เลือกทำพฤติกรรมเฉพาะที่จะเป็นประโยชน์ต่อตนเอง โดยไม่คำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นกับผู้อื่น และเมื่อเข้าสู่

ระดับมีจริยธรรมตามกฎเกณฑ์และประเพณีนิยม เด็กจะทำตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ โดยเด็กมองว่าการทำดีคือทำสิ่งที่ทำให้ผู้อื่นพอใจและการช่วยเหลือผู้อื่น ทำตามสังคมเพื่อให้ได้รับการยอมรับว่าเป็นเด็กดี

จากการศึกษาทฤษฎีพัฒนาการของเด็กในวัยประถมศึกษา สามารถพิจารณาแบ่ง ออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา ด้านสังคม และอารมณ์ โดยมีผู้ให้ความหมายของพัฒนาการของเด็กระดับประถมศึกษาไว้ว่า พัฒนาการของเด็กประถมศึกษา คือ เด็กที่มีอายุระหว่าง 6-12 ปี เป็นวัยที่มีความสนุกสนาน มีความกระตือรือร้น และมีความพร้อมมากขึ้น ต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเอง และเริ่มสนใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัวมากขึ้น การเจริญเติบโต และพัฒนาการทางด้านร่างกาย ทักษะกลไก สติปัญญา อารมณ์ และสังคม จะมีอิทธิพลต่อกัน และเกี่ยวพัน กับพัฒนาการด้านหนึ่งจะมีผลต่อการพัฒนาการด้านอื่น ๆ และพัฒนาการทุก ๆ ด้านเหล่านี้จะมีผลต่อการพัฒนาการโดยรวมของเด็ก ดังนั้น พัฒนาการของเด็กระดับประถมศึกษา จึงแบ่งออกเป็น 4 ด้านดังนี้

1) **พัฒนาการด้านร่างกาย** เด็กในวัยประถมศึกษา ร่างกายจะเริ่มขยายออกทางส่วนสูง กล้ามเนื้อ แขน ขา อวัยวะทุก ๆ ส่วน ประสานการทำงานกันได้ดียิ่งขึ้น โครงสร้างของกระดูกอยู่ในช่วงที่กำลังพัฒนา ไปเป็นกระดูกที่มีความแข็งแรงสมบูรณ์ จึงทำให้เด็กวัยนี้ มีกระดูกที่อ่อน และยืดหยุ่นได้ดี การจัดกิจกรรมต่าง ๆ จึงควรเลี่ยงกิจกรรมที่ต้องปะทะกันจนมีความรุนแรง

2) **พัฒนาการทางด้านสติปัญญา** เด็กวัยนี้มีความเข้าใจสิ่งที่เป็นรูปธรรมได้ดี มีความเข้าใจในเหตุผล การแก้ปัญหาที่เป็นรูปธรรมได้ หรือการอธิบายที่ชัดเจน แต่ความเข้าใจด้านนามธรรมยังไม่ชัดเจน หากสื่อสารในเรื่องนามธรรมจำเป็นต้องอธิบาย หรือใช้รูปธรรมเป็นสื่อกลางในการทำความเข้าใจ เด็กวัยนี้ มีความสามารถด้านการประมวลข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และผู้อื่น จึงมีการเปรียบเทียบและประเมิน คุณค่าของตนเองและผู้อื่นได้ มีความสามารถในการจดจำบันทึกข้อมูล ประมวลผลและนำข้อมูลที่ ได้มาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสามารถในการคิดอย่างหลากหลาย แยกแยะความแตกต่างหรือความเหมือนของสิ่งต่าง ๆ ได้ดี เช่น ประเภทสิ่งของ เหตุการณ์ สถานการณ์ หรือสภาพแวดล้อม หมวดยุคต่าง ๆ ได้

วัยนี้มีพัฒนาการด้านสมองโดยรวมมีความคงที่มากขึ้น แต่การเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างและความสามารถทางสติปัญญาจะเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับช่วงวัยที่มีการเรียนรู้ รับรู้ และพัฒนาเป็นองค์ความรู้ของตนเอง (Santrock, 2009)

นอกจากนี้วัยนี้เป็นวัยที่สามารถสื่อสาร ทำความเข้าใจความคิด และสนทนากับบุคคลต่าง ๆ ได้ดี ดังนั้นเด็กในวัยนี้จึงสามารถสื่อสารความคิด ความรู้สึกของตัวเองได้ ในขณะที่เด็กรุ่นก่อนสามารถทำความเข้าใจ ความคิด และความรู้สึกของผู้อื่นได้ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กสามารถสื่อสารความคิด

และความต้องการของ ตนเอง และแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างสอดคล้อง นอกจากนี้การใช้ภาษาของเด็กวัยนี้ สามารถพูดได้ชัดเจน รู้จัก คำ และความหมายของคำอย่างถูกต้องมากขึ้น สามารถฟังเรื่องราว และจับใจความสำคัญ สามารถถ่ายทอด เรื่องราวที่ฟังได้ รู้จักเปรียบเทียบ เข้าใจเหตุผลจากลำดับง่าย ๆ จนถึงขั้นซับซ้อนได้มากขึ้น สามารถเล่าเรื่องได้ อย่างถูกต้อง และมั่นใจ (ประภาพรธรรณนาคนำพันธุ์, 2537 อ้างถึงใน กมลทิพย์ นิมคราวิธ, 2560)

อย่างไรก็ตาม ช่วงวัยนี้เด็กยังมีข้อจำกัดเกี่ยวกับความสามารถในการใช้เหตุผลซึ่งสอดคล้องกับความเข้าใจในนามธรรมที่ชัดเจน ส่งผลให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อน และมีการใช้เหตุผล หรือความเข้าใจผิดพลาด มี แนวโน้มที่จะยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง หรือเอาความคิดตนเองเป็นใหญ่ (เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์, 2549) อ้างถึงใน จิตโสภณ โสหา, 2560)

3) **พัฒนาการด้านอารมณ์** วัยนี้มีความเข้าใจอารมณ์ตนเองมากขึ้น เป็นช่วงวัยที่อารมณ์หลากหลายทั้งอารมณ์ทางบวก เช่น ความรัก ความเห็นใจ ความรู้สึกเบิกบาน และอารมณ์ทางลบ เช่น ความเกลียด ความโกรธ ความอิจฉา นอกจากนี้ยังมีความสามารถ และความพร้อมในการทำความเข้าใจ และเผชิญกับอารมณ์ของบุคคลอื่น ๆ เข้าใจอารมณ์ที่มีความซับซ้อนมากขึ้น มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ของตนเองเพิ่มขึ้น และแสดงออกทางอารมณ์ให้เป็นไปตามที่สังคมยอมรับได้ ในวัยนี้ ยังมีข้อจำกัดตามพัฒนาการส่งผลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรม อย่างไรก็ตาม สามารถช่วยเด็กให้เข้าใจอารมณ์ตนเอง สามารถกำกับอารมณ์ และแสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสม และสอดคล้อง ซึ่งการเตรียมความพร้อม และฝึกการแสดงอารมณ์ของเด็กจะช่วยให้เด็กมีความสามารถในการกำกับตนเองเมื่อก้าวเข้าสู่วัยรุ่นได้อย่างเหมาะสม (ศรีเรื่อน แก้วกังวาล, 2549)

4) **พัฒนาการด้านสังคม** วัยนี้เป็นวัยที่พัฒนาการทางสังคมชัดเจนมากขึ้น เด็ก ๆ จะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในโรงเรียน มีการสร้างสัมพันธ์ภาพกับวัยเดียวกัน และต่างวัย เช่น เพื่อน ครู เป็นต้น ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กับคนภายนอกครอบครัวมากขึ้น ทักษะคิดของเพื่อน และครู จะมีผลต่อเด็กเป็นอย่างมาก เด็กในวัยนี้จะรับรู้ว่าคุณสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้หลากหลายด้วยตนเองมากขึ้น มีความพยายามในการทำสิ่งต่าง ๆ และจะรู้สึกประสบความสำเร็จ เมื่อสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้ แต่ถ้าไม่สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ประสบความสำเร็จได้ จะรู้สึกด้อย ตามพัฒนาการทางสังคม พบว่าเด็กในวัยนี้มีความต้องการอยากเป็นพวกพ้อง เป็นสมาชิกของกลุ่ม และอยากได้รับการยอมรับจากกลุ่ม ความสัมพันธ์จากเพื่อนหรือกลุ่ม จะทำให้เด็กสร้างการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง ส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง การมองจุดเด่นจุดด้อยของตนเอง เด็กในวัยนี้มีการเปรียบเทียบตนเองกับเพื่อน ซึ่งหากเด็กมีความแตกต่างและมองแค่จุดด้อยของตนเอง จะส่งผลให้ไม่พอใจในตนเอง และเกิดความยากลำบากในการเข้ากลุ่ม หรือรู้สึกแปลกแยกจากเพื่อน (เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์, 2549)

จากการศึกษาแนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กประถมศึกษา สรุปได้ว่า เด็กประถมศึกษา คือ เด็กที่มีอายุระหว่าง 6-12 ปี เป็นวัยที่มีความกระตือรือร้น และมีความพร้อมมากขึ้น มีพัฒนาการทางด้านร่างกายที่ค่อนข้างสมบูรณ์ มีความคล่องตัว และมีทักษะการจัดการทางด้านร่างกาย และทักษะการเคลื่อนไหวที่ดี มีพัฒนาการทางด้านสติปัญญาที่เข้าใจสิ่งที่เป็นรูปธรรม เข้าใจในเหตุผล แต่ด้านนามธรรมยังไม่ชัดเจน มีพัฒนาการทางด้านอารมณ์ที่หลากหลายมากขึ้น และมีความเข้าใจอารมณ์ของตนเองและอารมณ์ของผู้อื่น มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ของตนเอง และแสดงออกทางอารมณ์ให้เป็นไปแบบที่สังคมยอมรับได้ ซึ่งส่งผลที่ดีต่อพัฒนาการทางด้านสังคม โดยพัฒนาการทางด้านสังคมของเด็กวัยนี้ จะมีความสัมพันธ์กับคนภายนอกครอบครัวมากขึ้น ต้องการการเป็นสมาชิก และการยอมรับจากกลุ่ม และมีการเปรียบเทียบกับตนเองกับเพื่อนมากขึ้น

4.2 แนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กมัธยมศึกษาตอนต้น

เด็กในวัยมัธยมศึกษาตอนต้นถือได้ว่าอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น ตามที่ สุชา จันท์ธอม (2540) ได้สรุปการแบ่งพัฒนาการของวัยรุ่นออกเป็น 3 ช่วง ได้แก่ วัยรุ่นตอนต้น (อายุ 13-15 ปี) วัยรุ่นตอนกลาง (อายุ 15-18 ปี) ละวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 18-21 ปี) ดังนั้นการทำความเข้าใจเด็กที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษา สู่ระดับมัธยมศึกษา ผู้วิจัยจึงต้องศึกษาพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของวัยรุ่นตอนต้น ซึ่ง ซิกมันด์ ฟรอยด์ ได้อธิบายพัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็กวัยนี้ไว้ว่า อยู่ในขั้นอวัยวะเพศตอนปลาย (Genital Stage) เริ่มจาก 12 ขวบเป็นต้นไป ในระยะนี้เด็กจะเข้าสู่วัยรุ่น ไปจนถึงวัยผู้ใหญ่ และวัยชรา โดยมี Erogenous Zone จะมาอยู่ที่อวัยวะเพศ (Genital Area) เมื่อเด็กย่างเข้าสู่วัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลง ทางร่างกายทั้งหญิง และชายต่างกัน และมีพัฒนาการทางร่างกายตน มีความสามารถในการสืบพันธุ์ นอกจากนี้ยังมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ มีความต้องการตามสัญชาตญาณทางเพศอย่างรุนแรง ต้องการเป็นตัวของตัวเอง ต้องการเป็นอิสระในขณะเดียวกันก็ต้องการได้รับความอบอุ่น และการดูแลเอาใจใส่ทางจิตใจจากพ่อแม่ เมื่อบุคคลมีวุฒิภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์แล้ว จะเกิดความพึงพอใจทางด้านเพศ มีการแสวงหาความสุขทางเพศระหว่างชายหญิง บุคคลที่มีการพัฒนาการทางบุคลิกภาพอย่างปกติ ไม่มีการติดตรึง ก็จะสามารถมีชีวิตทางสังคม ที่ถูกต้องเหมาะสมคือมีครอบครัว และสามารถแสดงบทบาททางเพศ และบทบาทของพ่อแม่ได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ตามทฤษฎีพัฒนาการของอีริคสัน (1902) ได้อธิบายพัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็กในวัยมัธยมศึกษาไว้ว่า อยู่ในขั้นความเป็นเอกลักษณ์กับความสับสนในบทบาท (Identity VS. Role Confusion) เป็นช่วงที่เด็กย่างเข้าสู่วัยรุ่น และเริ่มพัฒนาเอกลักษณ์ของ

ตนเองว่าตนคือใคร ถ้าเด็กค้นหาตนเองได้ จะแสดงบทบาทของตนเองได้อย่างเหมาะสม แต่ถ้าตรงกันข้ามถ้าเด็กค้นหาเอกลักษณ์ของตนไม่พบจะเกิดความสับสนและแสดงบทบาทที่ไม่เหมาะสมหรือไม่สอดคล้องกับตนเอง ในขั้นนี้สิ่งแวดล้อมที่สำคัญ คือ กลุ่มเพื่อนคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกันผู้นำ บุคคล และสิ่งที่เด็กยึดถือเป็นแบบอย่าง เด็กวัยนี้จะเริ่มที่เข้าสู่วัยรุ่นแล้ว ร่างกายและสติปัญญาของเด็กจะมีพัฒนาใกล้เคียงกับผู้ใหญ่ ในบางครั้งการเปลี่ยนแปลงเป็นไปอย่างรวดเร็วจนไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้น สังคมเริ่มเข้ามามีบทบาทต่อพัฒนาการทางบุคลิกภาพของเด็ก การคาดหวังจากสังคมทำให้เด็กสับสน ไม่แน่ใจในบทบาทหน้าที่ของตน

พัฒนาการทางด้านสติปัญญาของเด็กในวัยมัธยมศึกษาตอนต้น หรือในวัยรุ่นตอนต้นนั้น ฌอง เพียเจท์ ได้อธิบายไว้ว่า อยู่ในขั้นปฏิบัติการคิดแบบนามธรรม (Formal Operational Stage) เป็นช่วงที่เด็กรู้จักคิดหาเหตุผลและเรียนรู้เกี่ยวกับนามธรรมได้ดีขึ้น สามารถตั้งสมมติฐานและแก้ปัญหาได้ การคิดหาเหตุผลแบบตรรกศาสตร์ (Logical Thinking) พัฒนาอย่างสมบูรณ์ เป็นขั้นที่เกิดโครงการทางสติปัญญาอย่างสมบูรณ์ เด็กในวัยนี้จะมีความคิดเท่าผู้ใหญ่ อาจจะแตกต่างกันที่คุณภาพเท่านั้นเนื่องจากประสบการณ์แตกต่างกัน ในขั้นนี้ พัฒนาการทางความคิดของเด็กเป็นขั้นสุดยอด กล่าวคือ เด็กวัยนี้สามารถคิดอย่างนักวิทยาศาสตร์ คิดเกี่ยวกับนามธรรมได้อย่างมีเหตุผล คือสามารถตั้งสมมติฐานให้เหตุผลถึงสิ่งที่น่าจะเป็นไปได้ สติปัญญาของเด็กปฐมวัยมีขอบเขตจำกัด จึงควรที่จะจัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่จะกระตุ้นให้เด็กได้รับรู้โดยเหมาะสมกับขีดความสามารถ และสอดคล้องกับความสามารถ โดยให้เด็กฝึกทักษะในการใช้ประสาทสัมผัสต่าง ๆ เพื่อพัฒนาประสาทการรับรู้และเคลื่อนไหวและจัดกิจกรรมที่จะช่วยกระตุ้นความคิดเพื่อให้เด็กได้มีประสบการณ์เต็มเพียงพอที่จะเป็นพื้นฐานสำหรับพัฒนาในขั้นต่อไป อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของลอเรนซ์ โคลเบอร์ก ได้อธิบาย พัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กในวัยมัธยมศึกษาตอนต้นไว้ว่า เด็กในวัยนี้อยู่ในระดับมีจริยธรรมตามกฎเกณฑ์และประเพณีนิยม (Conventional level) ซึ่งอยู่ในขั้นที่ 4 นั่นคือ(อายุ 13 – 16 ปี) เป็นการทำตามหน้าที่ทางสังคม ซึ่งกฎที่ผู้ปกครองหรือสังคมตั้งไว้เป็นตัวกำหนดความประพฤติด้านจริยธรรมของเด็ก การทำถูกคือการทำตามหน้าที่ เคารพผู้ปกครองและทำตามระเบียบกฎเกณฑ์ที่สังคมตั้งไว้เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกประณามจากสังคม จากการศึกษาทฤษฎีพัฒนาการของเด็กในวัยมัธยมศึกษาตอนต้น สามารถสรุปพัฒนาการออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1) **พัฒนาการด้านร่างกาย** พัฒนาการด้านร่างกายในระยะต้นของวัยรุ่นมีความสำคัญมาก เพราะ เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อจากการเปลี่ยนแปลงจากลักษณะเด็กเป็นผู้ใหญ่ การเจริญเติบโตของ

ร่างกายมีผลมาจากการทำงานของฮอร์โมน เด็กวัยนี้จะกินจุ ทิวแก่ง กินไม่เลือก ต่อมเหงื่อ และต่อมไขมันทำงานมาก ทำให้หน้ามัน เป็นสิ่ว มีการสะสมของไขมันในร่างกาย รูปร่างโครงสร้างของร่างกายสูงขึ้น มีน้ำหนักมากขึ้น มีขนขึ้นตามอวัยวะ เด็กหญิงจะมีสะโพกผาย หน้าอกโตขึ้น เอวคอด มีประจำเดือน เด็กชายมีกล้ามเนื้อใหญ่ และแข็งแรงขึ้น มีขนตามแขน ขา หน้าแข้ง น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นแตกพร่า และห้าวขึ้น

2) **พัฒนาการด้านสติปัญญา** วัยนี้เป็นวัยที่พัฒนาการทางสติปัญญาก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ซึ่ง เด็กจะมีความสามารถทางสติปัญญาไปในทางที่ดีขึ้นอยู่กับสติปัญญาหลาย ๆ ด้าน โดย ลักษณะพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่นช่วงนี้นั้น มีลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ ความสามารถการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ ความสามารถในการจำ และความสามารถในการคิดเชิงนามธรรม

3) **พัฒนาการด้านอารมณ์** เด็กวัยรุ่นมีอารมณ์อ่อนไหวง่าย มักกังวลในเรื่องสังคม และเรื่องเพื่อนมาก เริ่มสนใจเพศตรงข้าม เริ่มคิดถึงอาชีพ อยากเป็นอิสระ อารมณ์ของวัยรุ่นนั้นเป็นอารมณ์ที่รุนแรง มักทำอะไรที่ใจร้อน อยากได้อะไรต้องได้ดังใจ และตัดสินใจง่าย มีความคิดสร้างสรรค์ อยากลองดี จึงมักมีความคิดเห็นที่ขัดแย้งกับผู้ใหญ่อยู่เสมอ การเปลี่ยนแปลงสภาพอารมณ์ของวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงง่ายและรวดเร็ว อันเกิดจากอิทธิพลของพัฒนาการทางเพศ ซึ่งอารมณ์จะส่งผลต่อพฤติกรรมที่แสดงออก

4) **พัฒนาการทางด้านสังคม** เด็กในวัยนี้จะปรับปรุงบุคลิกของตนเองเพื่อให้เป็นที่ประทับใจของผู้อื่น เด็กในวัยนี้ต้องการเป็นอิสระ และเป็นตัวของตัวเอง และเด็กวัยนี้จะเริ่มคบเพื่อนต่างเพศ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

4.3 ความแตกต่างระหว่างพัฒนาการของเด็กในวัยประถมศึกษา และเด็กในวัยมัธยมศึกษา ตอนต้น

จากการศึกษาแนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กในวัยประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้น สามารถสรุปความแตกต่างพัฒนาการของทั้งสองช่วงวัย ได้ตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 ความแตกต่างระหว่างพัฒนาการของเด็กในวัยประถมศึกษา และเด็กในวัยมัธยมศึกษา ตอนต้น

ทฤษฎีพัฒนาการ	เด็กในวัยประถมศึกษา	เด็กในวัยมัธยมศึกษาตอนต้น
---------------	---------------------	---------------------------

ทฤษฎีพัฒนาการ	เด็กในวัยประถมศึกษา	เด็กในวัยมัธยมศึกษาตอนต้น
ทฤษฎีพัฒนาการของ ซิกมันด์ ฟรอยด์	ขั้นแฝง (Latency Stage) เป็นระยะพักในเรื่องเพศ และจินตนาการทางเพศ	ขั้นอวัยวะเพศ(Genital Stage) มีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ มีความต้องการตามสัญชาตญาณทางเพศอย่างรุนแรง ต้องการเป็นตัวของตัวเอง ต้องการเป็นอิสระ
ทฤษฎีพัฒนาการของ อิริคสัน	ความขยันหมั่นเพียรกับความรู้สึกล่าช้า (Industry VS. Inferiority) เริ่มเข้าเรียนและต้องการเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น มีพัฒนาการทางด้านความขยันขันแข็ง	ความเป็นเอกลักษณ์กับความสับสนในบทบาท (Identity VS. Role Confusion) เป็นช่วงที่เด็กอย่างเข้าสู่วัยรุ่น และเริ่มพัฒนาเอกลักษณ์ของตนเองว่าตนคือใคร ถ้าเขาค้นหาตนเองได้ เขาจะแสดงบทบาทของตนเองได้อย่างเหมาะสม
ทฤษฎีพัฒนาการทางความคิด ความเข้าใจของเพียเจท์	ขั้นปฏิบัติการคิดแบบรูปธรรม (Concrete Operational Stage) เด็กสามารถใช้เหตุผลกับสิ่งที่แลเห็นได้	ขั้นปฏิบัติการคิดแบบนามธรรม (Formal Operational Stage) เป็นช่วงที่เด็กรู้จักคิดหาเหตุผล และเรียนรู้เกี่ยวกับนามธรรมได้ดีขึ้น
ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก	ระดับเริ่มมีจริยธรรม (Preconventional level) และระดับมีจริยธรรมตามกฎเกณฑ์และประเพณีนิยม (Conventional level) เด็กในระดับนี้จะทำตามคำสั่งที่กำหนดว่าดีหรือไม่ดี	ระดับมีจริยธรรมตามกฎเกณฑ์และประเพณีนิยม (Conventional level) ทำตามหน้าที่ทางสังคม ซึ่งกฎที่ผู้ปกครองหรือสังคมตั้งไว้

จากตารางสรุปพัฒนาการของเด็กในวัยประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้น ตามทฤษฎีพัฒนาการต่าง ๆ ข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเด็กในวัยประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น มีพัฒนาการทั้งด้านที่เกี่ยวข้องกับร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมที่แตกต่างกัน ดังนั้นการเปลี่ยนจากวัยประถมศึกษา สู่วัยมัธยมศึกษาเด็กจึงต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงทั้งในตนเอง และสังคมภายนอก จึงอาจเกิดปัญหา และความยุ่งยากขึ้นได้ หากเด็กไม่ได้รับการเตรียมความพร้อมอย่างเหมาะสม

ตอนที่ 5 แนวคิดเกี่ยวกับโรงเรียนไทย และโรงเรียนนานาชาติ

5.1 โรงเรียนไทยตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ

ระบบการศึกษาในโรงเรียนของประเทศไทยนั้นจะแบ่งการศึกษาออกเป็น 4 ช่วงชั้น คือ ช่วงชั้นที่ 1 ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3 ช่วงชั้นที่ 2 ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 ช่วงชั้นที่ 3 คือ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (มัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3) และช่วงชั้นที่ 4 คือ ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6) โดยในช่วงชั้นที่ 4 นั้นนอกจากจะมีการจัดการศึกษาในสายสามัญแล้ว ยังมีการจัดการศึกษาในสายอาชีพด้วย ซึ่งในชั้น ปวช. 1 - 3 นั้นจะเทียบเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยนักเรียนที่เลือกสายสามัญมักมีความตั้งใจที่จะศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย ส่วนนักเรียนที่เลือกสายอาชีพมักวางแผนเพื่อเตรียมพร้อมสู่การจ้างงาน และศึกษาเพิ่มเติม

ในการเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย รวมไปถึงอาชีวศึกษา จำเป็นต้องมีการสอบ นอกจากนักเรียนจำเป็นต้องมีคะแนน ONET ซึ่งมีการจัดสอบในช่วงปลายภาคเรียนที่ 2 ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และปลายภาคเรียนที่ 2 ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ยื่นประกอบในการพิจารณา ส่วนการทดสอบระดับชาติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะนำไปใช้ในการรับบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย

สำหรับประเทศไทยนั้นมีการแบ่งโรงเรียนออกเป็น 2 รูปแบบ คือ โรงเรียนรัฐ และโรงเรียนเอกชน โดยโรงเรียนรัฐจะบริหารจัดการโดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่ไม่ได้สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ เช่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นต้น ส่วนโรงเรียนเอกชนจะบริหารจัดการโดยกลุ่มบุคคล หรือมูลนิธิต่าง ๆ ที่มีใบอนุญาตจัดตั้ง ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วมักเป็นโรงเรียนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์และศาสนาอิสลาม ในเขตชนบทของประเทศไทยนั้นหลาย ๆ โรงเรียนมีลักษณะเป็นโรงเรียนขยายโอกาส คือ มีการจัดการเรียนการสอนระดับ

ประถมศึกษา - มัธยมศึกษาตอนต้น หรืออาจมีการจัดการเรียนการสอนในระดับการศึกษาปฐมวัยด้วย ซึ่งประเทศไทยได้แบ่งระดับการศึกษาไว้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนไทย

ระดับ		อายุ
สายสามัญ	สายอาชีพ	
การศึกษาปฐมวัย		
เตรียมอนุบาล		2-3
อนุบาล		3-5
ประถมศึกษา		
ประถมศึกษาปีที่ 1		6 - 7
ประถมศึกษาปีที่ 2		7 - 8
ประถมศึกษาปีที่ 3		8 - 9
ประถมศึกษาปีที่ 4		9 - 10
ประถมศึกษาปีที่ 5		10 - 11
ประถมศึกษาปีที่ 6		11 - 12
มัธยมศึกษาตอนต้น		
มัธยมศึกษาปีที่ 1		12 - 13
มัธยมศึกษาปีที่ 2		13 - 14
มัธยมศึกษาปีที่ 3		14 - 15
มัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษา		
มัธยมศึกษาปีที่ 4	ประกาศนียบัตรวิชาชีพปี 1	15 - 16
มัธยมศึกษาปีที่ 5	ประกาศนียบัตรวิชาชีพปี	16 - 17

	2	
มัธยมศึกษาปีที่ 6	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ 3	17 - 18

โรงเรียนไทยนั้นจะยึดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งถือเป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ ในการกำหนดจุดหมาย และมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมาย และกรอบทิศทางในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544) ซึ่งมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความสุข โดยคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

- 1) ภาษาไทย
- 2) คณิตศาสตร์
- 3) วิทยาศาสตร์
- 4) สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
- 5) สุขศึกษา และพลศึกษา
- 6) ศิลปะ
- 7) การงานพื้นฐานอาชีพ และเทคโนโลยี
- 8) ภาษาต่างประเทศ

นอกจาก 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ข้างต้น ยังมีกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองตามศักยภาพ และพัฒนาอย่างครบรอบด้าน เพื่อความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ซึ่งกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนแบ่งเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ กิจกรรมแนะแนว กิจกรรมนักเรียน และกิจกรรมเพื่อสังคม และสาธารณประโยชน์

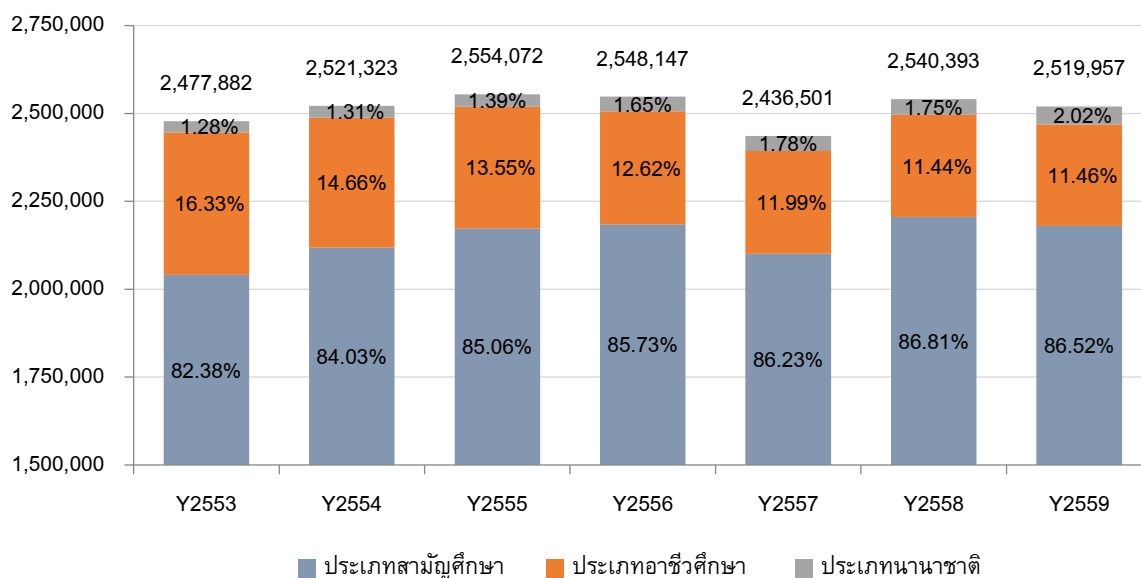
5.2 โรงเรียนนานาชาติ

โรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรที่มาจากต่างประเทศ ดัดแปลงมา หรือสร้างขึ้นเอง แต่ไม่ใช่หลักสูตรแห่งชาติของประเทศไทย และมีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ ภาษาอังกฤษ หรือภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทยเป็นสื่อหลัก ได้รับการกำหนดประเภทโรงเรียน ให้เป็นโรงเรียนใน ระบบ ประเภทนานาชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2660)

ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยมีแนวโน้มการเข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติมากขึ้น สังกัดได้ตามแผนภูมิต่อไป

จำนวนนักเรียนโรงเรียนเอกชนในระบบและสัดส่วนนักเรียนแต่ละประเภท

จำนวนนักเรียน(คน)

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ

จากข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมศึกษาเอกชน โรงเรียนนานาชาติในประเทศไทยเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่องจาก 126 โรงเรียน ในปี 2553 เพิ่มขึ้นเป็น 175 โรงเรียน ในปี 2559 คิดเป็นอัตราการเติบโตเฉลี่ย (CAGR) ร้อยละ 5.63 ต่อปี ในขณะที่จำนวนนักเรียนในระบบโรงเรียนนานาชาติเพิ่มจากจำนวน 31,839 คน ในปี 2553 เพิ่มขึ้นเป็น 50,958 คนในปี 2559 ซึ่งคิดเป็นอัตราการเติบโตเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 8.15 ต่อปี เช่นเดียวกับจำนวนครูผู้สอนในหลักสูตรนานาชาติซึ่งเพิ่มขึ้นจาก 4,549 คน ในปี 2553 เป็น 7,730 คน ในปี 2559 ซึ่งคิดเป็นอัตราการเติบโตเฉลี่ยเท่ากับร้อยละ 12.06 ต่อปี ตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 9 จำนวนโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทย

	2553	2554	2555	2556	2557	2558	2559
นักเรียนในหลักสูตรนานาชาติ							
- จำนวน(คน)	31,839	33,048	35,436	40,439	42,332	44,497	50,958

	2553	2554	2555	2556	2557	2558	2559
- อัตราการเติบโต		3.80%	7.23%	14.12 %	4.68%	5.11%	14.52 %
โรงเรียนหลักสูตร นานาชาติ							
- จำนวน (สมาคม โรงเรียนนานาชาติ แห่งประเทศไทย)	126	133	138	143	154	161	175
- อัตราการเติบโต		5.56%	3.76%	3.62%	7.69%	4.55%	8.70%
ครูผู้สอนในหลักสูตร นานาชาติ							
- จำนวน(คน)	4,549	4,604	5,956	6,176	6,652	6,898	7,730
- อัตราการเติบโต		1.21%	29.37 %	3.69%	7.71%	3.70%	12.06 %

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

หลักสูตรโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทย จำแนกหลักสูตรได้ เป็น 4 ระบบหลัก ได้แก่ หลักสูตรแห่ง สหราชอาณาจักร อังกฤษ และเวลส์ หลักสูตรอเมริกัน หลักสูตรนานาชาติ International Baccalaureate และหลักสูตรนานาชาติประเทศอื่น ๆ อาทิ เกาหลี แคนาดา ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น เยอรมัน สิงคโปร์ สวิตเซอร์แลนด์ ออสเตรเลีย อินเดีย เป็นต้น (สมาคมโรงเรียนนานาชาติแห่งประเทศไทย, 2560)

5.2.1 โรงเรียนนานาชาติหลักสูตรอังกฤษ

หลักสูตรนานาชาติของระบบอังกฤษ เป็นโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนตามแนวทางของ หลักสูตรแห่งชาติของสหราชอาณาจักร อังกฤษ เวลส์ ซึ่งการศึกษาภาคบังคับตามหลักสูตรของ สหราชอาณาจักร อังกฤษ และเวลส์ กำหนดให้อยู่ระหว่างอายุ 5-16 ปี นอกจากนี้ยังมีหลักสูตรที่ ขยายโอกาสทางการศึกษา และรองรับนักเรียนในกลุ่มอายุ 3-5 ปี และ 16-18 ปี อย่างชัดเจน โดย การจัดระดับของนักเรียนจะใช้วันเกิดของนักเรียนในการพิจารณา โดยใช้วันที่ 31 สิงหาคม เป็นวัน กำหนด เพื่อรับนักเรียนเข้าเรียนในภาคเรียนแรกของปีการศึกษาในเดือนกันยายนของแต่ละปี ส่วน การเลื่อนระดับ จะเป็นไปโดยอัตโนมัติ

หลักสูตรของสหราชอาณาจักร อังกฤษ และเวลส์ จะแบ่งออกเป็นช่วงชั้นการเรียนรู้ (Key Stages) โดยแต่ละช่วงชั้น จะระบุมาตรฐานการเรียนรู้ การทดสอบ และประเมินผลอย่างชัดเจน ช่วงชั้นที่ 1 นักเรียนจะอายุ 5-6 ปี (Years 1-2) ช่วงชั้นที่ 2 อายุ 7-10 ปี (Years 3-6) ช่วงชั้นที่ 3 อายุ 11-13 (Years 7-9) และช่วงชั้นที่ 4 อายุ 14-15 ปี (Years 10-11) ซึ่งถือเป็นช่วงชั้นสุดท้ายก่อนจบ การศึกษาภาคบังคับของอังกฤษ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 10 เกณฑ์อายุ ชั้นปี และ ช่วงชั้นการศึกษา

อายุใน วันที่ 31 สิงหาคม	ชั้นปี	หลักสูตรช่วงชั้น (การสอบ)	ระดับ [แผนก]
3 ปี	EY 1	ช่วงชั้นปฐมวัย Early Years Foundation Stage	ปฐมวัย Junior School
4 ปี	EY 2		
5 ปี	Year 1	ช่วงชั้นที่ 1 Key Stage 1	(Pre-preparatory)
6 ปี	Year 2		
7 ปี	Year 3	ช่วงชั้นที่ 2 Key Stage 2	ประถมศึกษา Junior School (Preparatory)
8 ปี	Year 4		
9 ปี	Year 5		
10 ปี	Year 6		
11 ปี	Year 7	ช่วงชั้นที่ 3 Key Stage 3	มัธยมศึกษาตอนต้น

อายุใน วันที่ 31 สิงหาคม	ชั้นปี	หลักสูตรช่วงชั้น (การสอบ)	ระดับ [แผนก]
12 ปี	Year 8		Senior School
13 ปี	Year 9		
14 ปี	Year 10	ช่วงชั้นที่ 4 Key Stage 4 (IGCSE)	มัธยมศึกษาตอนปลาย [Sixth Form]
15 ปี	Year 11		
16 ปี	Year 12	ช่วงชั้นที่ 5 Key Stage 5 (A Level)	มัธยมศึกษาตอน ปลาย [Sixth Form]
17 ปี	Year 13		

สังเกตได้ว่า การแบ่งระดับนั้นจะแบ่งเป็นช่วงชั้นการเรียนรู้ (Key Stages) โดยแต่ละช่วงชั้นจะระบุมาตรฐานการเรียนรู้ การทดสอบ การประเมินผลอย่างชัดเจน (UK Government, 2017) สามารถแสดงกลุ่มรายวิชาหลัก และวิชาพื้นฐานในแต่ละช่วงชั้นได้ดังนี้

	Key Stage 1	Key Stage 2	Key Stage 3	Key Stage 4
Age	5-7	7-11	11-14	14-16
Year Groups	1-2	3-6	7-9	10-11
Core Subjects				
English	/	/	/	/
Mathematics	/	/	/	/
Science	/	/	/	/
Foundation Subjects				
Art and Design	/	/	/	
Citizenship			/	/
Computing	/	/	/	/
Design and Technology	/	/	/	
Language		/	/	
Geography	/	/	/	
History	/	/	/	
Music	/	/	/	
Physical Education	/	/	/	/

ตารางที่ 11 หลักสูตรโรงเรียนนานาชาติระบบอังกฤษ

ช่วงชั้นที่ 1 Key Stages 1 (Year 1-2) ในระดับ Year 1 เป็นชั้นเรียนสำหรับนักเรียนอายุ 5-6 ปี จะมีการสอบวัดระดับ Phonics Screening Check (การออกเสียง การสะกดคำ) หลังจบปีแล้ว ส่วน Year 2 เป็นชั้นเรียนสำหรับนักเรียนอายุ 6-7 ขวบหลังจบปีจะมีการสอบวัดระดับภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์

ช่วงชั้นที่ 2 Key Stages 2 (Year 3 - Year 6) สำหรับนักเรียนอายุ 7-11 ปี หลังจบ Key Stages 2 นักเรียนจะต้องทำแบบทดสอบแห่งชาติ (National tests) และต้องผ่านการวัดระดับของครูในวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์

ช่วงชั้นที่ 3 Key Stages 3 (Year 7 - Year 9) สำหรับนักเรียนอายุ 11-14 ปี หลังจบแต่ละ Year หรือแต่ละชั้นปีจะต้องผ่านการวัดระดับของครูแต่ละวิชา

ช่วงชั้นที่ 4 Key Stages 4 (Year 10 - Year 11) สำหรับนักเรียนอายุ 14-16 ปี โดยนักเรียนต้องเข้าสอบ เพื่อเตรียมการศึกษาต่อในหลักสูตร A-levels อีก 2 ปี ก่อนเตรียมตัวเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา

สำหรับนักเรียนในโรงเรียนนานาชาติ ที่จัดการเรียนการสอนในระบบอังกฤษส่วนใหญ่ จะใช้เวลาสองปี ในการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เรียกว่า International General Certificate of Secondary Education (IGCSE) ซึ่งนักเรียนจะเรียนราว 8-9 วิชา เป็นวิชาบังคับอย่างน้อย 3 วิชา ได้แก่ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ นอกจากนั้นจะเป็นวิชาเลือก โดยข้อสอบ IGCSE เป็นข้อสอบสากลที่ใช้สอบร่วมกัน ทั่วโลก จากนั้น นักเรียนที่ประสงค์จะศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ จะต้องเรียนต่อในระดับช่วงชั้นที่ 5 นักเรียนจะเลือกเรียนเฉพาะวิชาที่จะใช้ในการสมัครเรียนต่อ ใน ระดับอุดมศึกษาหลังจบหลักสูตร 2 ปีสุดท้ายนี้ (สมาคมโรงเรียนนานาชาติแห่งประเทศไทย, 2557)

5.2.2 โรงเรียนนานาชาติหลักสูตรอเมริกัน

ในประเทศสหรัฐอเมริกา แต่ละมลรัฐจะรับผิดชอบพัฒนาหลักสูตร และระบบการจัดการเรียนการสอนของตนเอง โดยอิงมาตรฐานการเรียนรู้ และบรรทัดฐานการจัดการศึกษาระดับรัฐ และระดับชาติ เป็นลำดับ ดังนั้น หลักสูตรอเมริกันในแต่ละโรงเรียน และในแต่ละประเทศจึงมีความแตกต่างกันไป ตามแต่ที่จะได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเป็นเวลายาวนาน ซึ่งหากจะกล่าวถึงคุณภาพแล้ว ถือได้ว่าโรงเรียนนานาชาติที่ใช้หลักสูตรอเมริกันในต่างประเทศ มักมีมาตรฐานสูงกว่าโรงเรียนของรัฐบาลในสหรัฐอเมริกา (สมาคมโรงเรียนนานาชาติแห่งประเทศไทย, 2560)

การเรียนการสอนตามระบบการศึกษาอเมริกันนั้น เริ่มที่อายุ 5 ปี หรือในบางโรงเรียน ก็เปิดรับนักเรียนที่มีอายุน้อยกว่านั้น คือในระดับเตรียมอนุบาล (Pre-school) ซึ่งการจัดการเรียนการสอนในช่วงปฐมวัยนี้ จะเน้นการพัฒนาทักษะทางสังคม เพื่อปรับตัวสู่สภาพแวดล้อมในสังคมโรงเรียนรอบตัว เสริมด้วยการจัดการเรียนการสอน และการเตรียมความพร้อมด้านการอ่านเขียน และคิดคำนวณตามวัย ส่วนการศึกษาสำหรับนักเรียนอายุ 6-18 ปีนั้น แบ่งเป็นระดับประถมศึกษา (Elementary Grades 1-5) มัธยมศึกษาตอนต้น (Middle School Grades 6-8) และมัธยมศึกษา

ตอนปลาย (High School Grades 9-12) โดยโรงเรียนส่วนใหญ่จะจัดการวัดผลรายวิชาเป็นการภายใน เพื่อให้นักเรียนสะสมหน่วยกิตเพียงพอแก่การจบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานตามระบบการศึกษาแบบอเมริกัน นอกจากนี้ บางโรงเรียนจะจัดให้นักเรียนได้รับการประเมินผลด้วยข้อสอบจากองค์กร หรือหน่วยงานทดสอบภายนอก เช่น Advanced Placement (AP) ซึ่งเป็นหลักสูตรการเรียนการสอน และวัดผลการเรียนรายวิชาในชั้นสูง ซึ่งจะช่วยเพิ่มโอกาสให้กับนักเรียน ในการสมัครเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้ นักเรียนต่างชาติที่จะเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา ทั้งในสหรัฐอเมริกา และอีกบางประเทศ จะต้องสอบ SAT และ/หรือ ACT และ TOEFL หรืออาจต้องสอบ หรือเสนองานในรูปแบบอื่น ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดในการรับนักเรียนเข้าศึกษาต่อของแต่ละมหาวิทยาลัย

โรงเรียนนานาชาติที่จัดการเรียนการสอนตามระบบอเมริกันในประเทศไทย จะต้องจัดหลักสูตรให้เกิดความสมดุล เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างเป็นองค์รวม พร้อมทั้งส่งเสริมผู้เรียนให้พัฒนาเต็มศักยภาพ ตามความถนัด จึงต้องจัดการเรียนการสอน ทั้งด้านวิชาการและกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่กว้างขวางหลากหลาย ทั้งด้านกีฬา ศิลปกรรมแขนงต่าง ๆ กิจกรรมเชิงวิชาการ การแนะแนว การสอนพิเศษเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มย่อย และการทำโครงการต่าง ๆ (สมาคมโรงเรียนนานาชาติแห่งประเทศไทย, 2560)

5.2.3 โรงเรียนนานาชาติหลักสูตร International Baccalaureate

หลักสูตร IB ของมูลนิธิ International Baccalaureate Organisation เป็นหลักสูตรที่นักการศึกษาผู้มีประสบการณ์ได้พัฒนาขึ้น เพื่อให้เป็นหลักสูตรนานาชาติโดยแท้ ที่ปลอดภัยจากนโยบายทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของชาติใดชาติหนึ่ง สำหรับใช้จัดการศึกษาให้แก่เรียนนานาชาติ ที่มีอายุ 3-19 ปี หลักสูตร IB จะใช้จัดการเรียนการสอนให้นักเรียนทั่วโลกมากกว่า 1 ล้านคน ยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว โดยหลักสูตร IB นี้ แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับปฐมวัย และประถมศึกษา Primary Years Programme ใช้เวลาเรียน 8 ปี จากอายุ 3-11 ปี ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น Middle Years Programme ใช้เวลาเรียน 5 ปี จากอายุ 11-16 ปี และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย Diploma Programme ใช้เวลาเรียน 2 ปี จากอายุ 16-18/19 ปี โดยโรงเรียนสามารถเลือกจัดการเรียนการสอนทั้งสามระดับ หรือแยกเฉพาะระดับใด ระดับหนึ่งก็ได้ และมีได้มีข้อกำหนดว่านักเรียนจะต้องเรียนต่อกันทั้งสามระดับ

การเรียนในระดับปฐมวัย ประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้น จะมุ่งเน้นพัฒนาทักษะการเรียนรู้ โดยใช้สิ่งแวดล้อมทั้งภายใน และภายนอกห้องเรียนเป็นแหล่งเรียนรู้ กระตุ้นธรรมชาติความ

อยากรู้ อยากเห็น ของนักเรียน พัฒนาทักษะให้นักเรียนสามารถแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง มีความคิดสร้างสรรค์ สามารถคิดวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ สังเคราะห์องค์ความรู้ เชื่อมโยงศาสตร์ และศิลป์ที่เรียนรู้ในวิชาต่าง ๆ เข้ากับชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี ส่วนการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สำหรับนักเรียนที่มีอายุ 16-18 ปี หลักสูตร IB Diploma จะสร้างรากฐานทางวิชาการที่แข็งแกร่ง และสมดุล เพื่อเป็นทางลัดไปสู่ความสำเร็จ ในการสมัคร และเรียนต่อ ในระดับมหาวิทยาลัย และปลูกฝังพื้นฐานสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบต่อการพัฒนา ทั้งนี้ นอกจากคุณสมบัติของหลักสูตร IB Diploma จะให้ความรู้ทางวิชาการกับนักเรียนทั้งในเชิงลึก และเชิงกว้าง เอกลักษณ์โดดเด่นของหลักสูตร IB Diploma ก็คือ การศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ (Theory of Knowledge) และองค์ประกอบของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ที่ต้องประสานความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) การกระทำ (Action) และจิตอาสา (Service) เข้าด้วยกันให้ออกมาเป็นโครงการที่มีสาระ และเป็นรูปธรรม ให้คุณประโยชน์กับสังคมรอบตัว ด้วยคุณสมบัติเหล่านี้ นักเรียนที่ได้รับประกาศนียบัตร IB Diploma จึงเป็นที่ยอมรับ และต้องการของมหาวิทยาลัยชั้นนำทั่วโลก (สมาคมโรงเรียนนานาชาติแห่งประเทศไทย, 2560)

5.2.4 โรงเรียนนานาชาติหลักสูตรสิงคโปร์

โรงเรียนนานาชาติที่ใช้หลักสูตรการเรียนการสอนอิงตามระบบการศึกษาประจำชาติสิงคโปร์ ส่วนมากแล้วโรงเรียนนานาชาติระบบสิงคโปร์ในประเทศไทยมักจัดการเรียนการสอนในสภาพแวดล้อม 3 ภาษา ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาจีน เน้นการจัดการศึกษาที่เน้นทางด้านวิชาการ มากกว่าโรงเรียนนานาชาติหลักสูตรอื่น ๆ ของตะวันตก โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษ และวิชาภาษาจีน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

การแบ่งระดับการศึกษานั้น ชั้นเรียนระดับเตรียมความพร้อมก่อนเข้าโรงเรียนจะเริ่มต้นตั้งแต่เด็กอายุ 2 ขวบครึ่งจนถึง 6 ปี ได้แก่ Foundation Stage ในส่วนระดับประถมศึกษานั้นจะแบ่งเป็นประถมศึกษาตอนต้น 4 ปี และประถมศึกษาตอนปลาย 2 ปี หรือ Orientation Stage

ช่วงประถมศึกษาตอนปลาย นักเรียนจะถูกแยกเป็น 3 กลุ่มทางภาษา การแยกนักเรียนเข้ากลุ่มทางภาษานั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษาของแต่ละคน เมื่อจบการศึกษาประถมศึกษาตอนปลายแล้วทุกคนต้องผ่านการทดสอบระดับชาติ เพื่อศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาในสาขาต่าง ๆ ตามความสามารถและความถนัด หลักสูตรมัธยมศึกษาแบ่งเป็น 3 หลักสูตร ได้แก่ หลักสูตรพิเศษ หลักสูตรเร่งรัด และหลักสูตรปกติ ใช้เวลาเรียน 4-5 ปีตามความสามารถและความสำเร็จ

5.3 ความแตกต่าง ระหว่างโรงเรียนไทย และโรงเรียนนานาชาติ

เมื่อหลักสูตรระหว่างโรงเรียนไทย และโรงเรียนนานาชาติมีความแตกต่างกันนักเรียนจึงย่อมต้องประสบกับความแตกต่าง และหากไม่ได้รับการเตรียมความพร้อมที่ดีจากครู ผู้ปกครอง และโรงเรียนก็อาจส่งผลเสียต่อการเรียนของนักเรียนได้ เพราะนอกจากหลักสูตรของโรงเรียนนานาชาติ และโรงเรียนที่มีความแตกต่างกันแล้ว ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่แตกต่างกันอีกด้วย ซึ่งจากการศึกษาตามหลักเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการผู้วิจัยสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 12 ความแตกต่างระหว่างโรงเรียนไทย (รัฐบาล) และโรงเรียนนานาชาติ

ประเด็น	โรงเรียนไทย (รัฐบาล)	โรงเรียนนานาชาติ
ครู	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีสัญชาติไทย 2. อายุไม่ต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ 3. มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู หรือหลักฐานที่ใช้แสดงในการประกอบวิชาชีพครู ตามที่คุรุสภาออกให้ 4. ต้องมีวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางการศึกษา (จบจากสาขาครุศาสตร์) หรือสาขาอื่นที่ได้รับการรับรองจาก ก.ค.ศ. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีสัญชาติไทย 2. มีความรู้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี หรือเทียบเท่าและต้องมีหลักฐานการศึกษาด้านการสอนไม่น้อยกว่า 15 หน่วยกิต หรือมีใบประกอบวิชาชีพครูหรือมีประสบการณ์สอนไม่น้อยกว่า 3 ปี 3. มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หรือภาษาต่างประเทศอื่นที่โรงเรียนเปิดสอนในระดับเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา 4. ถ้าเป็นชาวต่างประเทศที่ขออนุญาตเป็นครู จะได้รับการยกเว้นไม่ต้องมีความรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และได้รับการผ่อนผันเรื่องคุณสมบัติสัญชาติไทย
การจัดการเรียนการสอน	จัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นหลัก	ขึ้นอยู่กับหลักสูตรของโรงเรียนแต่ละระบบ

ประเด็น	โรงเรียนไทย (รัฐบาล)	โรงเรียนนานาชาติ
จำนวนนักเรียนต่อห้องเรียน	ระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ประมาณ 40 คน ต่อห้องเรียน	ระดับประถมศึกษา ไม่เกิน 25 คนต่อห้อง หรือใช้หลักเกณฑ์จำนวน 2.0 ตารางเมตรต่อคน โดยอนุโลม ระดับมัธยมศึกษา ไม่เกิน 30 คนต่อห้อง หรือใช้หลักเกณฑ์จำนวน 1.50 ตารางเมตรต่อคน โดยอนุโลม และมีพื้นที่ว่างที่เหลือเพียงพอสำหรับการจัดกิจกรรม
สถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมในโรงเรียน	ขึ้นอยู่กับบริบทของโรงเรียน	<ol style="list-style-type: none"> ต้องตั้งอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี การคมนาคมสะดวก มีรั้วรอบแสดงอาณาเขตที่แน่นอน มีขนาดกว้างขวางเพียงพอแก่กิจการของโรงเรียน ไม่เป็นที่น้ำท่วมขัง ไม่ขัดต่อสุขลักษณะและอนามัยของนักเรียน ไม่มีสถานประกอบการอื่นอยู่ภายในบริเวณหรืออยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรม หรือสถานที่อันอาจก่อให้เกิดอันตรายใด ๆ หรืออยู่ใกล้สถานที่อันอาจก่อให้เกิดอันตรายใด ๆ หรืออยู่ใกล้สถานที่อันไม่เหมาะสมแก่กิจการ ยกเว้นหน่วยงานราชการที่รับผิดชอบรับรองความปลอดภัย ต้องมีพื้นที่สีเขียวสำหรับนักเรียนไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ของพื้นที่ทั้งหมด ต้องมีพื้นที่เ็นร่มหรือกลางแจ้ง

ประเด็น	โรงเรียนไทย (รัฐบาล)	โรงเรียนนานาชาติ
		สำหรับกิจกรรมที่สนับสนุนการเรียนการสอนและนันทนาการของนักเรียน ไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ของเขตพื้นที่ใช้สอยทั้งหมด
สังคมในโรงเรียน	1.นักเรียน ครู และบุคลากรในโรงเรียนส่วนใหญ่มีเชื้อชาติไทย 2. ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร	1.มีนักเรียนไม่จำกัดเชื้อชาติศาสนา ทั้งนี้คนไทยต้องมีจำนวนไม่เกินร้อยละ 50 ของจำนวนนักเรียนที่มีอยู่ทั้งหมด 2.ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสื่อสาร
ค่าใช้จ่าย	ประมาณ 3,000-6,000 บาทต่อปี	ประมาณ 300,000-700,000 ต่อปี
กฎระเบียบของโรงเรียน	1. การแต่งกายและทรงผม - นักเรียนชายและหญิง แต่งกายตามระเบียบการแต่งกายนักเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ - การแต่งกายสะอาดเรียบร้อย และไม่ใช่เครื่องประดับใด ๆ ทั้งสิ้น ยกเว้นนาฬิกาข้อมือ - นักเรียนชายตัดผมสั้นนักเรียนหญิงตัดผมสั้นทรงนักเรียนตัดแบบธรรมดาระดับใบหู - ห้ามตัด ย้อม โกรก โดยเด็ดขาด 2. นักเรียนต้องมาโรงเรียนสม่ำเสมอและไม่มาสาย คือ หลังเวลา 8.00 น. 3. นักเรียนต้องสนใจในการเรียน ส่งงานตามที่ได้รับมอบหมายและไม่หนีเรียน	1.ทรงผมของนักเรียนต้องเรียบร้อยตลอดเวลาที่อยู่ในโรงเรียน นักเรียนชาย : ผมต้องไม่ยาวไปกว่าปกคอเสื้อ นักเรียนหญิง : ทรงผมต้องเรียบร้อยไม่ปิดหน้า เครื่องประดับ : สร้อยเพชร ต่างหู เหล็กเจาะลิ้น หรือเครื่องประดับแฟชั่นอื่น ๆ ไม่อนุญาตให้สวมใส่มาโรงเรียน หมวก : ไม่อนุญาตให้สวมหมวกที่โรงเรียน 2. ห้ามนักเรียนเข้าห้องเรียนสาย 3. ห้ามนักเรียนพูดภาษาไทยในโรงเรียน 4. ห้ามนักเรียนออกนอกบริเวณโรงเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต

ประเด็น	โรงเรียนไทย (รัฐบาล)	โรงเรียนนานาชาติ
	4. นักเรียนที่ไม่สามารถมาโรงเรียนได้ ต้องแจ้งให้ทางโรงเรียนทราบ 5. นักเรียนต้องเคารพ และเชื่อฟัง บิดา มารดา ครู อาจารย์ ทุกคน ด้วยกิริยาอันสุภาพอ่อนโยน 6. เมื่อแขกมาเยี่ยมโรงเรียนหรือครู อาจารย์เดินผ่าน นักเรียนต้องยืนตรง 7. นักเรียนต้องพูดจาสุภาพต่อผู้ใหญ่ตลอดจนถึงนักเรียนด้วยกัน 8. ห้ามนักเรียนออกนอกบริเวณโรงเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต	

จากตารางข้างต้นสรุปได้ว่า โรงเรียนไทยและโรงเรียนนานาชาติมีความแตกต่างกันในหลายประเด็น ทั้งครู โรงเรียนไทย จะเป็นครูคนไทย ที่ใช้ภาษาไทยในการสอน แต่โรงเรียนนานาชาติจะเป็นครูที่มาจากหลากหลายเชื้อชาติ และใช้ภาษาอังกฤษในการสอน การจัดการเรียนการสอนจะมีความแตกต่างกัน ด้วยหลักสูตรที่ใช้ต่างกัน จำนวนนักเรียนต่อห้องเรียนต่างกัน เพราะโรงเรียนนานาชาติจะมีข้อกำหนดว่าไม่เกินจำนวนเท่าใด แต่โรงเรียนไทยอาจมากหรือน้อยกว่า ขึ้นอยู่กับขนาดของโรงเรียน สถานที่ตั้งและสภาพแวดล้อมของโรงเรียน โรงเรียนนานาชาติจะมีข้อกำหนดที่ชัดเจนว่าต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ สำหรับนักเรียนอย่างครบถ้วน แต่โรงเรียนไทยจะขึ้นอยู่กับบริบทของโรงเรียน สังคมในโรงเรียน โรงเรียนไทยจะมีสมาชิกส่วนใหญ่เป็นคนไทย และใช้ภาษาไทยในการสื่อสารระหว่างกัน แต่โรงเรียนนานาชาติจะมีคนจากหลากหลายเชื้อชาติ ศาสนา และใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสาร และโรงเรียนไทยจะมีกฎระเบียบที่ค่อนข้างเคร่งครัดกว่าโรงเรียนนานาชาติ ดังนั้นนักเรียนโรงเรียน ที่เข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติจึงย่อมต้องประสบกับความแตกต่าง และความแตกต่างนี้อาจส่งผลกระทบต่อนักเรียนทั้งในด้านการเรียน และการดำเนินชีวิตในโรงเรียนได้

ตอนที่ 6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยในประเทศ

กมลทิพย์ นิ่มศราวุธ (2560) ได้ศึกษาบทบาทครูในการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาของนักเรียนเพื่อเข้าสู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้ (1) การส่งเสริมพัฒนาการและการเรียนรู้ พบว่า ครูจัดกิจกรรมแก่นักเรียนเพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับครูและโรงเรียน โดยการปรับเปลี่ยนแผนการเรียนรู้ จัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียน ส่งเสริมการปรับตัว และการพึ่งพาตนเอง เรื่องการดูแลความสะอาดของร่างกาย (2) การทำงานร่วมกันของครู พบว่า ครูแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับใช้แบบเรียน พัฒนาการนักเรียนทุกด้าน วางแผนการดำเนินงานโดยการประชุมกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และพัฒนาหลักสูตรรอยเชื่อมต่อโดยร่วมกันกำหนดการวัดและประเมินผล (3) การส่งเสริมความร่วมมือกับผู้ปกครอง พบว่า มีการสื่อสารกับผู้ปกครองผ่านโทรศัพท์ การแลกเปลี่ยนข้อมูล พฤติกรรมที่ต้องการการเอาใจใส่ และเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมกับการเรียนรู้ของนักเรียน

กุลชา ลิ้ไฟโรจน์กุล (2555) ได้ศึกษาสภาพ และปัญหาการดำเนินงานของโรงเรียนในการเชื่อมต่อการศึกษาระดับอนุบาล กับระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยมี 4 ประเด็นได้แก่ (1) ด้านการตั้งเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ ผู้บริหาร และครูอนุบาลมีการปฏิบัติงานสูงสุดในระดับมาก และครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปฏิบัติงานอยู่ในระดับปานกลาง (2) ด้านการสร้าง ความเข้าใจกับผู้เกี่ยวข้อง ผู้บริหาร และครูอนุบาลมีการปฏิบัติในระดับมาก ผู้ปกครองชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้ปกครองนักเรียนอนุบาล และครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง (3) ด้านการวางแผน และกลยุทธ์ ผู้บริหาร ผู้ปกครองชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้ปกครองนักเรียนอนุบาล และครูอนุบาล มีการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมาก (4) ด้านการติดตามผลการดำเนินงานผู้บริหารและครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีการปฏิบัติงานสูงสุดในระดับมาก และครูอนุบาลปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาที่พบคือ หลักสูตรไม่มีความต่อเนื่องจากอนุบาลไปยังชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การปรับตัวของนักเรียน และความแตกต่างระหว่างบุคคล และทักษะการอ่าน เขียนของนักเรียน

พัชรรัตน์ ลออปักษา (2560) ได้ศึกษาบทบาทของผู้ปกครองในการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากโรงเรียนอนุบาลสู่โรงเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทในการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากโรงเรียนอนุบาลสู่โรงเรียนประถมศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับปฏิบัติระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนปฏิบัติสูงสุด คือ ด้าน การเตรียมความพร้อมของครอบครัว นั่นคือการที่ผู้ปกครองหาข้อมูล และสำรวจโรงเรียน ให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนเข้าโรงเรียน

สังเกตพฤติกรรม และให้คำแนะนำแก่นักเรียนในการแก้ปัญหา รองลงมาคือ ด้านการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียน นั่นคือการรับมือกับความเปลี่ยนแปลง โดยที่ผู้ปกครองส่งเสริมทักษะการพึ่งพาตนเอง และด้านการสร้างความร่วมมือกับโรงเรียน ซึ่งเป็นการที่ผู้ปกครองสร้างเครือข่ายความร่วมมือ โดยการขอช่องทางติดต่อระหว่างผู้ปกครอง และพบปะพูดคุยแลกเปลี่ยนกัน

จิตโสภณ โสหา (2560) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาของครูในการสร้างรอยเชื่อมต่อการศึกษานักเรียนอนุบาลเพื่อเข้าสู่ชั้นประถมศึกษา จากผลการศึกษาพบว่าสภาพของครูในการสร้างรอยเชื่อมต่ออยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านการส่งเสริมความพร้อมทางการเรียน ปัญหาของครูในการสร้างรอยเชื่อมต่อใน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผนการดำเนินงานการสร้างรอยเชื่อมต่อพบว่า (1) การไม่เชื่อมต่อระหว่างหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย (2) การมีนโยบายที่แรงให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้ และการวัดประเมินผล ด้านการสร้างความร่วมมือกับผู้เกี่ยวข้องในการสร้างรอยเชื่อมต่อพบว่า (1) การขาดความเข้าใจในการเรียนการสอนระดับอนุบาล ครูประถมศึกษา และผู้ปกครอง (2) การขาดโอกาสในการสร้างความเข้าใจร่วมกันของครูอนุบาลและครูประถมศึกษา และด้านส่งเสริมความพร้อมทางการเรียนพบว่า (1) ความแตกต่างของนักเรียนและครอบครัวเป็นรายบุคคลที่ส่งผลต่อความพร้อมของนักเรียน (2) ผู้ปกครองมีความคาดหวังและความกังวลใจในการสอบเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (3) ครูประถมศึกษาปีที่ 1 มีความคาดหวังเกี่ยวกับความพร้อมเกี่ยวกับด้านวิชาการเกินกว่าพัฒนาการของนักเรียน

รัชนิวรรณ เทียนทอง (2557) ศึกษาการเปรียบเทียบการปฏิบัติงานของครูในโรงเรียนไทยกับครูในโรงเรียนชั้นนำระดับโลก จากการศึกษาสรุปได้ว่า 1. การปฏิบัติงานของครูในโรงเรียนชั้นนำของโลกมี 2 องค์ประกอบ คือ 1. การปฏิบัติงานของครูในโรงเรียนชั้นนำระดับโลกมี 2 องค์ประกอบ คือ 1) การจัดการเรียนการสอน ประกอบด้วย การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ การจัดการชั้นเรียน การวัดและประเมินผล การวิจัยในชั้นเรียน และการใช้สื่อ/นวัตกรรมและสารสนเทศ 2) การสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ประกอบด้วย การสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน ผู้ปกครอง เพื่อนร่วมงาน และชุมชน ครูในโรงเรียนชั้นนำระดับโลกมีการปฏิบัติงานที่เหมือนกันด้านการจัดการเรียนการสอน คือ การพัฒนาทักษะและความสามารถของผู้เรียน อำนวยความสะดวกในกิจกรรมต่าง ๆ จัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการคิดขั้นสูง และความคิดสร้างสรรค์ ใช้รูปแบบการประเมินที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียน ครูมีทักษะในการวิจัย ด้านการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น คือ ให้คำปรึกษา ดูแลเอาใจใส่ ดูแลความปลอดภัย และให้ความช่วยเหลือผู้เรียน และทำงานได้ดีร่วมกับเพื่อนร่วมงาน 2.

ครูไทยมีการปฏิบัติงานอยู่ในระดับมาก โดยองค์ประกอบด้านการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นมีค่าเฉลี่ยมากกว่าองค์ประกอบด้านการจัดการเรียนการสอน โดยครูในสังกัด กทม. มีค่าเฉลี่ยระดับการปฏิบัติงานสูงกว่าในสังกัดอื่น ๆ และครูระดับประถมศึกษามีค่าเฉลี่ยระดับปฏิบัติงานมากกว่าครูระดับมัธยมศึกษา 3. แนวทางการพัฒนาการปฏิบัติงานของครูไทยให้เหมือนครูชั้นนำระดับโลก ครูต้องรับรู้ความสามารถของตนเอง มีการพัฒนาตนเอง แสวงหาความรู้ พัฒนาทักษะและความชำนาญต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา เช่น ทักษะในศตวรรษที่ 21 เพื่อมุ่งเน้นการสร้างทักษะให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน มีการนิเทศติดตามการจัดการชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีการวัดและประเมินผลตามความสามารถและความแตกต่างของผู้เรียน ทำวิจัยในชั้นเรียนจากฐานข้อมูลจริงและเผยแพร่ผลงานการวิจัย ใช้สื่อที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง เคารพความแตกต่างและอุทิศเวลาให้กับผู้เรียน แลกเปลี่ยนเรียนรู้และการสะท้อนคิดทางวิชาการกับเพื่อนร่วมงาน และให้ความรู้กับชุมชน

พรกมล ลีภักดิ์ปริดา (2555) ได้ศึกษาเรื่องแรงจูงใจของผู้ปกครองไทยในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนโรงเรียนนานาชาติในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นโดยให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญกับอนาคตบุตรหลาน และโรงเรียนนานาชาติสามารถสร้างสภาพแวดล้อมให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออก และแสดงความคิดเห็น รวมทั้งการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นและสังคมไทยมีความต้องความเป็นนานาชาติมากขึ้น ยังมีความสามารถปรับตัวติดต่อสื่อสารได้เมื่ออยู่ต่างประเทศ สิ่งอำนวยความสะดวกที่ครบครัน ความสามารถของนักเรียนในการสอบเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยชื่อดังในต่างประเทศได้ โรงเรียนมีห้องสมุด สื่อการสอนที่ใช้เหมือนในต่างประเทศ และโรงเรียนนานาชาติสามารถสร้างสภาพแวดล้อมให้บุตรหลานมีความกล้าแสดงออก

ณิชาวรรณ ภูมิพานิช (2553) ได้ศึกษาปัจจัยสัมพันธ์กับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนไทย เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนไทยในโรงเรียนไทย และโรงเรียนนานาชาติ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง นักเรียนไทยที่ศึกษาในโรงเรียนนานาชาติมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่านักเรียนไทยที่ศึกษาในโรงเรียนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01

ปรางทิพย์ นวลใหม่ (2557) ศึกษาการพัฒนาแบบวัดการสนับสนุนทางวิชาการจากครอบครัวสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้ 1. แบบวัดการสนับสนุนทางวิชาการจากครอบครัวสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย 8 องค์ประกอบ ได้แก่ 1)

การแนะนำ ชื่นชมและจัดหาสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนให้แก่บุตร 2) การทำกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างผู้ปกครองกับบุตรและการเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้ปกครอง 3) การสร้างแรงจูงใจและสนับสนุนให้บุตรปฏิบัติกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ 4) การพูดคุยเรื่องการเรียนและให้กำลังใจบุตร 5) การติดตามความก้าวหน้าในการเรียนของบุตร 6) การจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ที่บ้านและสนับสนุนให้บุตรศึกษาแหล่งการเรียนรู้นอกบ้าน 7) การเรียนพิเศษเพิ่มเติม และ 8) การสนับสนุนค่าใช้จ่าย อุปกรณ์การเรียนและเลือกสิ่งที่มีประโยชน์ต่อการเรียนของบุตร 2. ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างการสนับสนุนทางวิชาการจากครอบครัวตามการรับรู้ของผู้ปกครองและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในรายข้อคำถาม พบว่า ข้อคำถามส่วนใหญ่สอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Dockett (2001) ได้ศึกษามุมมองของผู้ปกครอง และครู เรื่องสิ่งที่ทำให้การสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาสำเร็จ โดยการสำรวจความคิดเห็นของครูจำนวน 166 คน และผู้ปกครองจำนวน 355 คน ของนักเรียนที่กำลังโรงเรียนในรัฐนิวเซาท์เวลส์ ประเทศออสเตรเลีย ด้วยแบบสอบถามแบบมาตราประเมินค่า จำนวน 20 รายการ ที่ถามถึงวิธีการสำคัญที่ใช้ตัดสินว่านักเรียนประสบความสำเร็จใน 2 ภาคการศึกษาแรก ในโรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ของครูและผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กัน ส่วนใหญ่ครูให้คะแนนมากที่สุดในเรื่องการปรับตัวกับบริบทโรงเรียนของนักเรียน และอารมณ์หรือความรู้สึกที่นักเรียนมีต่อโรงเรียน เช่น นักเรียนสามารถทำตามกิจกรรมของโรงเรียนได้ และให้คะแนนน้อยที่สุดในเรื่องความรู้ ในขณะที่ผู้ปกครองมุ่งเน้นเรื่องความรู้มากกว่า เช่น การที่นักเรียนสามารถนับเลขได้ถึง 20 สามารถอ่านออก เขียนได้ สามารถทำการบ้านได้ รวมทั้งอารมณ์ของนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนขึ้นอยู่กับความร่วมมือระหว่างผู้ปกครอง และครู

Tobbell (2014) ได้ศึกษารอยเชื่อมต่อจากประถมศึกษาสู่มัธยมศึกษา: กรณีศึกษาจากสหราชอาณาจักร โดยสำรวจการมีส่วนร่วมของนักเรียนในโรงเรียนใหม่ และสำรวจความต่อเนื่องและไม่ต่อเนื่องระหว่างโรงเรียนประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ผลการศึกษาสรุปได้ว่า เมื่อเข้าสู่โรงเรียนใหม่ระดับมัธยมศึกษา นักเรียนจะคาดหวังบทเรียนที่น่าสนใจมากขึ้นและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ดีขึ้น นักเรียนใหม่กำลังตีความสภาพแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง และตั้งข้อสรุปเกี่ยวกับสถานที่นั้น หากพวกเขาไม่เห็นพื้นที่สำหรับพวกเขาหรือพื้นที่ที่พวกเขาเห็นไม่ได้ให้พวกเขามีส่วนร่วม นักเรียนก็อาจจะหลุดออกไป ดังนั้นเส้นทางที่มีปัญหาก็จะเกิดขึ้นได้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการจัดการการเปลี่ยนแปลงไม่ได้เป็นหน้าที่ของโรงเรียนประถมศึกษา แต่เป็นความรับผิดชอบของโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จะ

เข้าใจว่ากิจกรรมต่าง ๆ และเป้าหมายต่าง ๆ ส่งผลกระทบต่ออย่างไรต่อนักเรียนใหม่ จากทั้งมุมมองบุคคลและมุมมองโดยรวม ซึ่งปัญหาใหญ่สำหรับโรงเรียนในสหราชอาณาจักร คือ โรงเรียนมีความยืดหยุ่นน้อยมากขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากรัฐแทรกแซงนโยบายการศึกษามากขึ้น ดังนั้นโรงเรียนจึงมีโอกาสน้อยที่จะตอบสนองความต้องการของแต่ละบุคคล แต่สิ่งที่สำคัญในสภาวะลดปัญหาในรอยเชื่อมต่อคือการให้นักเรียนมีส่วนร่วม และความร่วมมือกันของหลายฝ่าย

Evangelou M. (2008) ได้ศึกษาเรื่อง การทบทวนผลกระทบทางวิชาการและจิตวิทยาของการเปลี่ยนผ่านสู่ระดับมัธยมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า มีจำนวนนักเรียน ร้อยละ 25-40 ที่แสดงอาการทางสุขภาพจิตที่เป็นผลกระทบจากปัญหาการเปลี่ยนผ่าน แต่ไม่ได้รับการช่วยเหลือจากผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างเพียงพอ จึงต้องได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง โรงเรียน และสังคมมากขึ้น โดยโรงเรียนควรให้ความสำคัญกับปัญหาของนักเรียน หรืออาจสอนให้นักเรียนรับมือกับความเปลี่ยนแปลงอย่างถูกต้อง เพื่อให้นักเรียนเกิดปัญหาในช่วงเปลี่ยนผ่านน้อยที่สุด ซึ่งเอกสารส่วนใหญ่ยังมีช่องว่างในเรื่องนี้ การวิจัยควรมุ่งที่จะออกแบบวัดจากปัจจัยที่หลากหลาย เพื่อประเมินผลกระทบของการเปลี่ยนผ่านของโรงเรียนอย่างแม่นยำ

Jimerson (2016) ได้ศึกษาเรื่องการส่งเสริมการเปลี่ยนผ่านของโรงเรียนมัธยมในเชิงบวก: การศึกษาการตรวจสอบทัศนคติต่อตนเองและการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยศึกษาผลกระทบต่อ นักเรียน 1,147 คน ทั้งเพศชาย และเพศหญิง ในด้านทัศนคติต่อตนเอง (ด้านวิชาการ สังคม อารมณ์ ร่างกาย และครอบครัว) และการเห็นคุณค่าในตนเอง ระหว่างการเปลี่ยนผ่านสู่โรงเรียนมัธยม จากการศึกษาพบว่า นักเรียนมีทัศนคติต่อตนเอง และการเห็นคุณค่าของตนเองอยู่ในระดับต่ำ และไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศชาย และเพศหญิง ผลการศึกษาจึงเป็นข้อสนับสนุนว่านักเรียนได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนผ่านสู่โรงเรียนมัธยมศึกษา

Hanewald (2013) ได้ศึกษาเรื่อง การเปลี่ยนแปลงระหว่างประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โรงเรียน: เหตุใดจึงสำคัญและได้รับการสนับสนุนอย่างไร จากการศึกษางานวิจัย และวรรณกรรมที่ตีพิมพ์ในช่วงปี 2005-2011 ผลการศึกษาระบุได้ว่า เปลี่ยนแปลงจากโรงเรียนประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา มีกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่ยุ่งยาก และผลกระทบของปัจจัยหลายอย่างที่อาจมีผลในเชิงบวกหรือเชิงลบต่อนักเรียนทั้งการพัฒนาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การปรับตัว ปัญหาการถูกรังแก ความซึมเศร้า และพฤติกรรมนักเรียนที่รุนแรง ความเป็นอยู่ของนักเรียน มิตรภาพ การยอมรับจากเพื่อน และความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งการสนับสนุนหรือแก้ปัญหาควรให้เกิดการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง นักเรียน และครู ซึ่งผลลัพธ์และความสำคัญของการเชื่อมโยงกับครอบครัวในการแก้ปัญหา

รอยเชื่อมต่อนั้น จากการวิเคราะห์วรรณกรรม บ่งชี้ว่าโปรแกรมการเปลี่ยนผ่านที่วางแผนไว้อย่างดี จะสามารถสนับสนุนนักเรียน ให้มีการเปลี่ยนผ่านที่ดีได้

Patterson (2015) ได้ศึกษาเรื่อง การเตรียมนักเรียนสำหรับรอยเชื่อมต่อสู่ชั้นมัธยมศึกษา โครงการเปลี่ยนความเป็นผู้นำ โดยศึกษาการเตรียมความพร้อม เทียบกับกลยุทธ์ สรุปได้ตามตารางดังต่อไปนี้

	กลยุทธ์	การปฏิบัติ
1	มุ่งเน้นการพัฒนาความพร้อมของนักเรียนสู่รอยเชื่อมต่อ	จัดโปรแกรม รอยเชื่อมต่อ หรือกิจกรรมเตรียมพร้อมสำหรับรอยเชื่อมต่อ
2	พัฒนาความสามารถของครู ในการให้ความช่วยเหลือนักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อ	จัดการประชุมครู และมอบหมายคู่มือการทำงานของครู
3	การเพิ่มเวลาสำหรับกิจกรรมรอยเชื่อมต่อ นอกเวลาเรียน	จัดกิจกรรมภาคฤดูร้อน หรือวันหยุดสุดสัปดาห์ เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมรอยเชื่อมต่อ
4	การจัดสรรทรัพยากร	สร้างความร่วมมือกับชุมชน และจัดหาผู้เชี่ยวชาญด้านรอยเชื่อมต่อ
5	การตัดสินใจตามฐานข้อมูล	วิเคราะห์ครู และนักเรียน ก่อนและหลังการจัดกิจกรรม เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรม
6	พัฒนาการมีส่วนร่วม	พัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารกับครู ครูกับครู นักเรียนและครู และความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียน
7	ทบทวนแผน	กำหนดมาตรฐานสำหรับการปรับปรุงแผน

Psaltis (2017) ได้ศึกษา การสำรวจระยะยาวในโรงเรียนที่เกี่ยวกับรอยเชื่อมจากประถมศึกษา สู่มัธยมศึกษา จากผลการศึกษาพบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นในรอยเชื่อมต่อนี้ ได้แก่

1. โครงสร้างระบบโรงเรียนไม่ต่อเนื่องกัน เกิดช่องว่างระหว่างหลักสูตรของประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ครูมีความรู้ด้านเนื้อหาหลักสูตรของกันและกันน้อยมาก
2. นักเรียนเกิดความยุ่งยาก เพราะไม่มีการจัดกิจกรรมที่สนับสนุนรอยเชื่อมต่อให้เป็นไปอย่างราบรื่น

3. กิจกรรมแนะนำไม่เกี่ยวข้องับระดับประถมศึกษา หรือมีการเกี่ยวโยงกันอย่างเป็นทางการ
4. นักเรียนส่วนใหญ่มองการเปลี่ยนแปลงในรอยเชื่อมต่อนี้ในแง่ลบ
5. ปรัชญาการศึกษา หลักสูตร วิธีการจัดการเรียนการสอน กฎระเบียบในโรงเรียน ที่แตกต่างจากเดิม ส่งผลต่อปฏิกิริยาทางอารมณ์ของนักเรียน
6. นักเรียนมีความกังวลเมื่อต้องเข้ามาเป็นคนที่ยุ่่น้อยที่สุดในโรงเรียน จากเคยเป็นกลุ่มที่อายุมากที่สุดโรงเรียน
7. นักเรียนเกิดความกังวลต่อการสูญเสียเพื่อน และครู

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งจากในประเทศ และต่างประเทศพบว่า ระหว่างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาที่นักเรียนต้องประสบทั้งจากระดับอนุบาล สู่ระดับประถมศึกษา หรือจากระดับประถมศึกษา สู่มัธยมศึกษา ล้วนแล้วแต่เป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่นักเรียนจะต้องประสบ และส่งผลกระทบต่อทางลบโดยตรงต่อตัวนักเรียน หากนักเรียนไม่ได้รับการเตรียมพร้อมอย่างเพียงพอในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่จะต้องประสบเมื่อเปลี่ยนระดับการศึกษา ดังนั้นผู้ปกครอง ครู โรงเรียน และสังคม รวมทั้งตัวนักเรียน ควรร่วมมือกัน เพื่อช่วยให้รอยเชื่อมนี้เป็นไปอย่างราบรื่น ให้นักเรียนเกิดปัญหาน้อยที่สุด มีความสุขกับการดำเนินชีวิตในโรงเรียน และเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยสามารถสร้างกรอบแนวคิดการวิจัย เรื่อง การนำเสนอแนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา: กรณีศึกษาโรงเรียนนานาชาติ ดังนี้

แนวคิดเกี่ยวกับแนวทางการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา (International Institute for Educational Planning, 1997; Caralee Adams, 2008; Oxford, 2018) แบ่งได้เป็น 3 ประเด็น ได้แก่ พื้นฐานทางวิชาการ สังคมและวัฒนธรรม และสภาพอารมณ์และจิตใจของผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่ช่วยสร้างรอยเชื่อมต่อให้แก่นักเรียน คือ โรงเรียน ครู และผู้ปกครอง

บทบาทครูในการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา (International Institute for Educational Planning, 1997; Caralee Adams, 2008; Oxford, 2018; Michigan University, 2016)

การส่งเสริมความพร้อมให้แก่นักเรียนนั้นจะต้องปฏิบัติควบคู่กันทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ การจัดการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน และการสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง

แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมด้านการเรียนของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา (Maxwell and Clifford, 2000; Rafoth et al, 2004; Amanda Morin, 2014; Sean Kearney, 2019)

ความสามารถของนักเรียนที่พร้อมก้าวเข้าสู่สังคมใหม่ โดยมีพื้นฐานทางวิชาการที่เหมาะสม มีทักษะการแก้ปัญหาในการเรียน รวมถึงมีความรู้สึกลดภัย มีความสัมพันธ์ที่ดี เป็นที่ยอมรับ มีจิตใจที่ดี และอารมณ์ที่มั่นคง ซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนของนักเรียน

ผลกระทบของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อ (ยศวีย์ สายฟ้า, 2557; Danielle Evans and Andy P. Field, 2018; Iacovos Psaltis; New Zealand secondary schools, the Ministry of Education, 2010; The National Middle School Association, 1995)

ผลกระทบด้านการเรียน แบ่งได้เป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1. พื้นฐานทางวิชาการ
 - 1.1 การสื่อสารกับครู
 - 1.2 ทักษะพื้นฐานในการเรียน
 - 1.3 จำนวนชั่วโมงเรียน
 - 1.4 ภาระงานที่ยากขึ้น
 - 1.5 การเตรียมตัวในการเรียน
 - 1.6 บทเรียนที่ยากขึ้น
2. สังคมและวัฒนธรรม
 - 2.1 การสูญเสียเพื่อนเก่าและครูเก่า
 - 2.2 ความสัมพันธ์กับครูลดลง
 - 2.3 การทำความเข้าใจกฎระเบียบ
 - 2.4 การทำความรู้จักเพื่อนใหม่
 - 2.5 การทำงานเป็นกลุ่ม
 - 2.6 การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน
 - 2.7 การอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม
3. สภาพอารมณ์และจิตใจ
 - 3.1 ความสับสนในบุคลิกภาพของตนเอง
 - 3.2 การสูญเสียความเชื่อมั่น และการเคารพตนเอง
 - 3.3 ความกังวลในรูปร่างของตนเอง
 - 3.4 ความกังวลกับความเข้มงวดมากขึ้นของครู
 - 3.5 ความกังวลกับผลการเรียน
 - 3.6 ความกังวลกับรูปแบบการเรียนใหม่ และเนื้อหาที่ยากขึ้น

แนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ

(Newzealand Government, 2014; Michigan University, 2016; Caralee Adams, 2008; International Institute for Educational Planning, 1997)

แนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านการเรียน

1. พื้นฐานทางวิชาการ
 - 1.1 การจัดการเรียนการสอน
 - 1.2 การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน
 - 1.3 การสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง
2. สังคมและวัฒนธรรม
 - 2.1 การจัดการเรียนการสอน
 - 2.2 การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน
 - 2.3 การสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง
3. สภาพอารมณ์และจิตใจ
 - 3.1 การจัดการเรียนการสอน
 - 3.2 การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน
 - 3.3 การสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การนำเสนอแนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา: กรณีศึกษาโรงเรียนนานาชาติ มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาปัญหาทางการเรียนที่เกิดขึ้นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เป็นนักเรียนไทย ในโรงเรียนนานาชาติ 2. เพื่อนำเสนอแนวทางการส่งเสริมความพร้อมแก่นักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. การศึกษาข้อมูล
2. การกำหนดประชากร และตัวอย่าง
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และนำเสนอข้อมูล

แบบแผนการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร บทความ และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา แนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมความพร้อม แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาระดับประถมศึกษา แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กในวัยประถมศึกษา และมัธยมศึกษา และข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนไทย และโรงเรียนนานาชาติ โดยการรวบรวมและประมวลความรู้ที่ได้รับจากการศึกษา เพื่อศึกษาแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนไทยสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ

ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดประชากร และตัวอย่าง

การสัมภาษณ์กลุ่มเพื่อศึกษาปัญหาของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อจากชั้นประถมศึกษาสู่ชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ และแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมให้แก่นักเรียน

2.1 ประชากร ซึ่งประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียน นานาชาติ ซึ่งโรงเรียนนานาชาติ ที่เปิดรับนักเรียนถึงระดับมัธยมศึกษา ทั่วประเทศไทย มีจำนวนทั้งหมด 60 โรงเรียน แบ่งเป็น โรงเรียนนานาชาติระบบอังกฤษ 27 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติ ระบบอเมริกัน 20 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติ ระบบ IB 7 โรงเรียน และโรงเรียนนานาชาติระบบอื่น ๆ 6 โรงเรียน (สมาคมโรงเรียนนานาชาติแห่งประเทศไทย, 2557) โดยแบ่งกลุ่มได้เป็นโรงเรียนนานาชาติในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล 36 โรงเรียน และโรงเรียนนานาชาติในจังหวัดอื่น ๆ 24 โรงเรียน

2.2 ตัวอย่าง ตัวอย่างที่เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กลุ่มเพื่อให้ได้ปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อ การเรียนของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา คือ ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติ โดยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง ประกอบด้วย โรงเรียนนานาชาติระบบอังกฤษ 2 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติระบบอเมริกัน 2 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติระบบสิงคโปร์ 2 โรงเรียน และโรงเรียนนานาชาติระบบ IB 1 โรงเรียน

การตรวจสอบความสอดคล้อง และเหมาะสมของแนวทางในการส่งเสริมความพร้อม กับ ปัญหาของนักเรียน

2.3 ผู้วิจัยเลือกผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ที่มีคุณสมบัติสอดคล้องและเหมาะสมกับงานวิจัย ซึ่งคือนักวิชาการที่มีความรู้ หรือประสบการณ์เกี่ยวกับการส่งเสริมความพร้อมให้แก่ นักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ

2.4 ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ ที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์

ขั้นตอนที่ 3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือเพื่อใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพในการสัมภาษณ์ถึงปัญหา ด้านการเรียนที่เกิดขึ้นกับนักเรียนไทยที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ โดยมี เครื่องมือในการวิจัยคือ แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างคำถาม และแบบประเมินรับรองแนวทางการ ส่งเสริมความพร้อม ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

3.1 ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวทางในการส่งเสริมความพร้อม ในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา

3.2 กำหนดโครงสร้างเนื้อหาของเครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้สอดคล้องกับ การศึกษา และทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทาง การศึกษาจากระดับประถมศึกษา สู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ

3.3 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างคำถาม ปัญหาของนักเรียน และแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับ ประถมศึกษาสู่มัธยมศึกษาจากครูที่สอนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ

3.3.1 ผู้วิจัยพัฒนาคำถามให้ตรงประเด็น เพื่อได้คำตอบที่เป็นปัญหาในการเรียนของ นักเรียนที่เกิดจากการปรับตัวในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่มัธยมศึกษาใน โรงเรียนนานาชาติ และปัญหาอื่น ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อ การเรียนของนักเรียน รวมทั้งแนวทางในการ ส่งเสริมความพร้อมที่ครูปฏิบัติอยู่ เพื่อเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ และสังเคราะห์แนวทางในการ ส่งเสริมความพร้อมของผู้วิจัยต่อไป โดยมีประเด็นคำถาม ดังนี้

1) ปัญหาด้านพื้นฐานทางวิชาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียน นานาชาติ เป็นอย่างไร และส่งผลกระทบต่อ การเรียนของนักเรียนหรือไม่อย่างไร

2) ปัญหาด้านสังคมและวัฒนธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียน นานาชาติ เป็นอย่างไร และส่งผลกระทบต่อ การเรียนของนักเรียนหรือไม่อย่างไร

3) ปัญหาด้านสภาพอารมณ์และจิตใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียน นานาชาติ เป็นอย่างไร และส่งผลกระทบต่อ การเรียนของนักเรียนหรือไม่อย่างไร

3.4 ตรวจสอบค่าความตรงของเครื่องมือ (IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ที่มีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการ การประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และโรงเรียนนานาชาติ โดยได้ผลคะแนน 0.80 ซึ่งมีค่าความตรงที่สามารถนำเครื่องมือไปใช้ได้

ขั้นตอนที่ 4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 การเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่ม

4.1.1 ผู้วิจัยเลือกครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติ โดยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง ประกอบด้วย โรงเรียนนานาชาติระบบอังกฤษ 2 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติระบบอเมริกัน 2 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติระบบสิงคโปร์ 2 โรงเรียน และโรงเรียนนานาชาติระบบ IB 1 โรงเรียน

4.1.2 ดำเนินการติดต่อกับทางโรงเรียน และนำจดหมายขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงผู้อำนวยการโรงเรียน เพื่อขออนุญาตเข้าไปเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มของ บุคลากรของโรงเรียนด้วยตนเอง

4.1.3 การสัมภาษณ์กลุ่ม ครูที่สอนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียน จำนวนทั้งหมด 7 โรงเรียนครอบคลุมโรงเรียนนานาชาติในกรุงเทพและปริมณฑล และในจังหวัดอื่น ๆ โรงเรียนละ 4 ท่าน ได้แก่ ครูประจำชั้น ครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ ครูที่สอนวิชาคณิตศาสตร์ และครูที่สอนวิชาอื่น ๆ ที่สอนนักเรียนตั้งแต่ 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ขึ้นไป โดยบันทึกเสียงตลอดการสัมภาษณ์กลุ่ม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

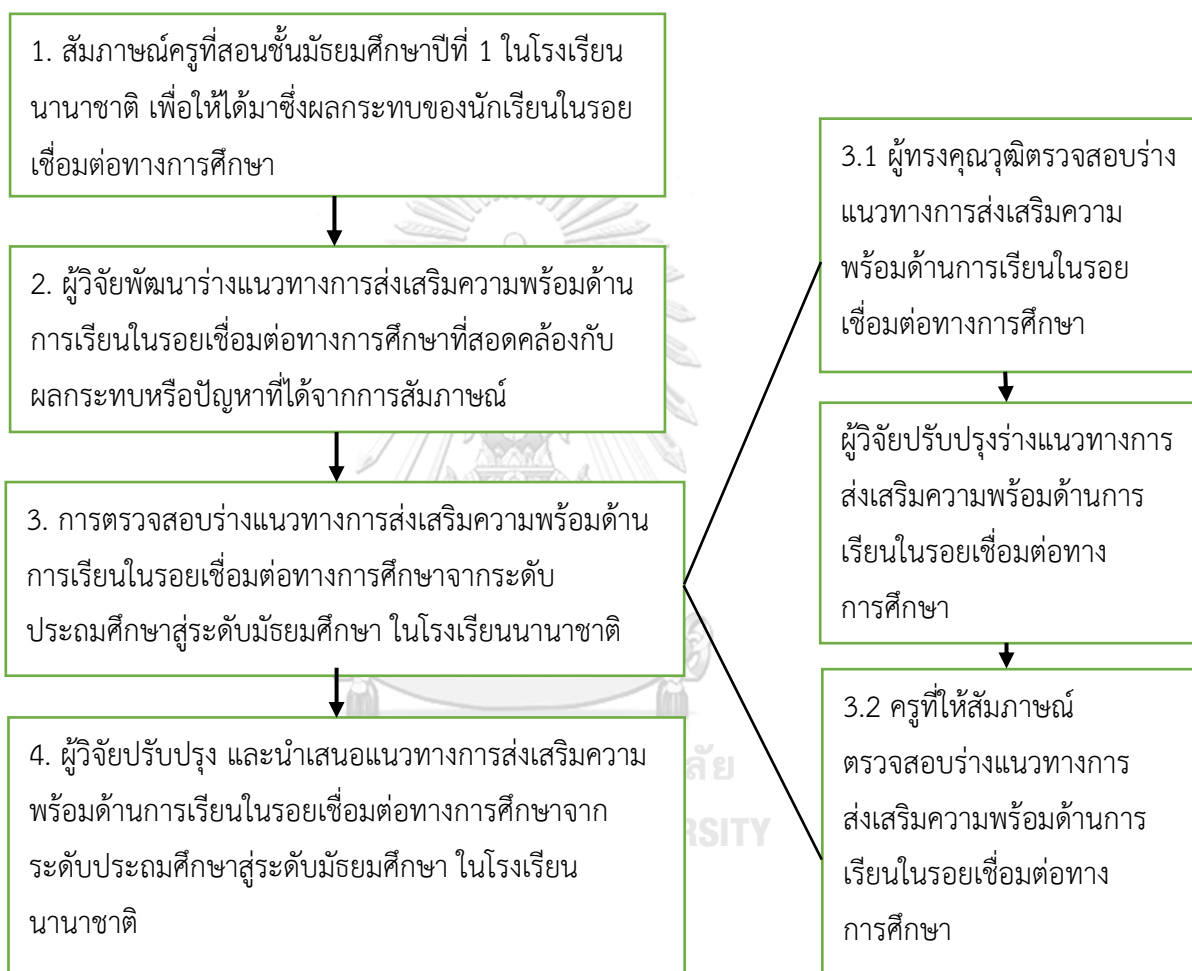
ขั้นตอนที่ 5 การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มแล้วมีแนวทางในการวิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- a. ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่ม ทำการวิเคราะห์ข้อมูล และสังเคราะห์ข้อมูลให้ได้มาซึ่งการกำหนดแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่มัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ ให้สอดคล้องกับปัญหาที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่ม จากนั้นผู้วิจัยจึงนำแนวทางที่ได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ แล้วนำมาปรับปรุง และนำกลับไปให้ผู้สัมภาษณ์ตรวจสอบแนวทางการส่งเสริมความพร้อมที่

ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นว่ามีความเหมาะสมในการปฏิบัติหรือไม่ จากนั้นจึงปรับปรุงให้เหมาะสม
แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปแบบความเรียง (รัชนิวรรณ เทียนทอง, 2557)

แผนผังวิธีการวิจัย

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง แนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา: พหุกรณีศึกษาโรงเรียนนานาชาติ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และการสัมภาษณ์ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ โดยการนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อนำเสนอแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านการเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์และเสนอแนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ

จากการคัดเลือกโรงเรียนนานาชาติในกรุงเทพฯและปริมณฑล และจังหวัดอื่น ๆ โดยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง เป็นโรงเรียนที่ให้ความร่วมมือ และอนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูล ได้แก่ โรงเรียนนานาชาติระบบอังกฤษ 2 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติระบบอเมริกัน 2 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติระบบสิงคโปร์ 2 และโรงเรียนนานาชาติระบบระบบ IB (International Baccalaureate) 1 โรงเรียน

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ ถึงปัญหาทางการเรียนของนักเรียนไทยที่เข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงสามารถสรุปได้ว่านักเรียนในรอยเชื่อมต่อการศึกษานั้นมีประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นใน 3 ประเด็น ได้แก่ พื้นฐานทางวิชาการ สังคมและวัฒนธรรม และสภาพอารมณ์และจิตใจของนักเรียน โดยผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลตามประเด็นดังกล่าว ซึ่งสามารถวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาทางการเรียนของนักเรียน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 พื้นฐานทางวิชาการ

เมื่อนักเรียนเข้ามาเรียนในระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ ย่อมต้องประสบกับความเปลี่ยนแปลงในหลายประการ หากนักเรียนยังไม่มีความพร้อมที่เหมาะสมนักเรียนก็จะประสบปัญหาในการเรียนได้ ทำให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน และไม่มีความสุขในการใช้ชีวิตในโรงเรียนใหม่ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนจะประสบปัญหาด้านการเรียนเมื่อนักเรียนยังขาดพื้นฐานทางวิชาการ ซึ่งพื้นฐานทางวิชาการนั้น ผู้วิจัยแบ่งประเด็นจากการสัมภาษณ์ออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ การสื่อสารระหว่างครูและนักเรียน ทักษะพื้นฐานของนักเรียน ความเหนื่อยล้าจากชั่วโมงเรียนที่ยาวนานขึ้น และความรับผิดชอบต่อภาระงานของนักเรียน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1.1 ปัญหาการสื่อสารระหว่างครูและนักเรียน

จากการเก็บข้อมูลพบว่าการสื่อสารระหว่างครูและนักเรียนในชั้นเรียนของนักเรียนไทยที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาตินั้น สามารถวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติที่มีจำนวนนักเรียนที่เป็นชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักมากกว่าครึ่งหนึ่งของนักเรียนทั้งหมด และ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติที่มีจำนวนนักเรียนไทยมากกว่าครึ่งหนึ่งของนักเรียนทั้งหมด สรุปข้อมูลได้ดังนี้

โรงเรียนนานาชาติที่มีจำนวนนักเรียนที่เป็นชาวต่างชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักมากกว่าครึ่งหนึ่งของนักเรียนทั้งหมด พบปัญหาน้อยในด้านการสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียนไทยที่เข้ามาใหม่ โดยปัญหาจะเกิดขึ้นในช่วงแรกของการเรียนเท่านั้น ระยะเวลาที่นักเรียนสื่อสารน้อยหรือมีปัญหาในการสื่อสารมักพบเพียง 3-4 สัปดาห์แรกของการเรียน เนื่องจากนักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเองได้อย่างรวดเร็วหลังจากที่นักเรียนปรับตัวได้แล้ว ครูสามารถเห็นถึงพัฒนาการด้านทักษะการสื่อสารของนักเรียนได้อย่างชัดเจน ในการที่นักเรียนสามารถสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่ว ทั้งนี้ด้วยสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่กระตุ้นให้นักเรียนต้องใช้ภาษาอังกฤษเท่านั้น ทั้งอยู่ในและนอกห้องเรียน การสื่อสารภาษาอังกฤษกับครูในชั้นเรียนจึงส่งผลกระทบต่อในระยะสั้น และส่งผลกระทบต่อการเรียนของนักเรียน อย่างไรก็ตามมีนักเรียนบางกลุ่มที่มีลักษณะค่อนข้างเก็บตัว มีความอายที่จะสื่อสาร หรือไม่ชอบการพูดคุยสื่อสารกับผู้อื่น แต่นักเรียนที่เก็บตัวกลุ่มนี้ก็สามารถตอบคำถามครูได้เสมอ ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนเข้าใจการสื่อสารภาษาอังกฤษของครูเพียงแต่ไม่ต้องการพูดเท่านั้น

“การอยู่ร่วมกัน การเรียนร่วมกันช่วยเรื่องนี้ได้ดีมาก นักเรียนสร้างความสัมพันธ์ที่ดี และนักเรียนสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษระหว่างกัน ผมเห็นการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นอย่างมากของนักเรียนอย่างรวดเร็ว แต่สำหรับนักเรียนที่ค่อนข้างอาย นักเรียนที่เงียบ ๆ ในห้องเรียน ไม่กล้าถามคำถาม ผมต้องเข้าไปดูที่โต๊ะเสมอว่าเขาเข้าใจบทเรียนหรือไม่ แต่นักเรียนก็ไม่ต้องการความช่วยเหลือ นักเรียนต้องการอยู่คนเดียว นักเรียนแค่อาย และไม่กล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษเท่านั้น”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน A, สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2562)

โรงเรียนนานาชาติที่มีจำนวนนักเรียนไทยมากกว่าครึ่งหนึ่งของนักเรียนทั้งหมด การสื่อสารภาษาอังกฤษถือเป็นปัญหาในการเรียนของนักเรียน เพราะนักเรียนสื่อสารภาษาอังกฤษน้อย เมื่ออยู่นอกห้องเรียนนักเรียนจะสื่อสารเฉพาะภาษาของตนเองเท่านั้น เช่น นักเรียนญี่ปุ่นก็จะสื่อสารด้วยภาษาญี่ปุ่น นักเรียนไทยก็จะสื่อสารกันด้วยภาษาไทย นักเรียนจีนก็จะสื่อสารกันด้วยภาษาจีนเท่านั้น เป็นต้น เพราะนักเรียนมีความคิดว่าการที่ต้องสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษกับคนเชื้อชาติเดียวกัน เป็นเรื่องแปลกและน่าอาย การสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษระหว่างคนเชื้อชาติเดียวกันที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ

เป็นภาษาหลักจึงเป็นพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับ และไม่ปฏิบัติสำหรับนักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียน ดังนั้นการไม่ยอมสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษจึงเป็นปัจจัยหลักอย่างหนึ่งที่ทำให้นักเรียนพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้ช้า และทำให้เกิดปัญหาในการเรียน พฤติกรรมในห้องเรียนของนักเรียนโดยส่วนใหญ่ จึงเป็นการสื่อสารทางเดียว คือ การฟังเท่านั้น ไม่มีการพูดโต้ตอบกับครู

ปัญหาประการต่อมาของนักเรียนไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนในโรงเรียนนานาชาติที่มีจำนวนนักเรียนไทยมากกว่าครึ่งหนึ่งของนักเรียนทั้งหมด คือ การที่นักเรียนยังมีความรู้ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ ทำให้นักเรียนสื่อสารได้น้อย และสื่อสารได้ไม่ถูกต้อง เนื่องจากความสามารถในการใช้ภาษา ความรู้ด้านคำศัพท์ และไวยากรณ์ที่ยังไม่เพียงพอ ทำให้เกิดความกังวล และขาดความมั่นใจในการสื่อสารออกมา ทำให้นักเรียนกลุ่มนี้ไม่สื่อสารกับครูในชั้นเรียน เมื่อนักเรียนไม่สื่อสาร ครูก็ไม่สามารถทราบได้ว่านักเรียนเข้าใจบทเรียนหรือไม่ และไม่สามารถจัดการเรียนการสอนเพื่อตอบสนองความต้องการของนักเรียนได้ ดังนั้นเมื่อสื่อสารได้น้อยนักเรียนก็ไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ นักเรียนจึงประสบปัญหาในการเรียน

ปัญหาประการสุดท้ายที่ทำให้นักเรียนสื่อสารภาษาอังกฤษได้น้อย คือ นักเรียนไทยในโรงเรียนนานาชาติจะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นคนไทย ดังนั้นนักเรียนจะมีโอกาสได้สื่อสารภาษาอังกฤษเฉพาะตอนอยู่ที่โรงเรียนเท่านั้น ทำให้การฝึกไม่เพียงพอ และไม่ต่อเนื่องเท่าที่ควร เพราะการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่ต้องฝึก และใช้สื่อสารอยู่เสมอ เมื่อนักเรียนขาดโอกาสในการฝึกอย่างสม่ำเสมอทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจ และขาดทักษะ ส่งผลให้เกิดปัญหาในการสื่อสารกับครูในชั้นเรียน เช่น เมื่อครูสั่งงานไปจะไม่ได้รับงานตามที่กำหนด เพราะนักเรียนไม่เข้าใจคำสั่ง และไม่สามารถถามครูเพื่อให้เกิดความเข้าใจมากขึ้นได้

“การสื่อสารเป็นสิ่งที่สำคัญมาก หากเรียนแล้วยังไม่เข้าใจภาษาอังกฤษดีนัก นักเรียนจะสับสนอย่างมาก ว่าวันนี้มีเรียนอะไรบ้าง ดังนั้นการสื่อสารสำคัญมาก บางครั้ง เราสั่งงานต่าง ๆ ไปให้นักเรียน นักเรียนไม่รู้ว่าจะงานที่สั่งคืออะไร”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน B, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2562)

“โดยพื้นฐานแล้วภาษาอังกฤษมันขึ้นอยู่กับนักเรียน ขึ้นอยู่กับครอบครัวด้วย ถ้านักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาที่บ้านเลย แต่ใช้ในโรงเรียนเท่านั้นก็ไม่เพียงพอ”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน C, สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2562)

จากปัญหาการสื่อสารของนักเรียนข้างต้น ส่งผลกระทบอย่างมากต่อการเรียนของนักเรียน เพราะนักเรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ในทุกวิชา ด้วยนักเรียนจะต้องเรียนทุกวิชาเป็นภาษาอังกฤษ มีเฉพาะวิชาภาษาไทยเท่านั้นที่เรียนเป็นภาษาไทย ประกอบกับการเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่นักเรียนจะเจอครูน้อยลง จึงมีโอกาสดำเนิน และสื่อสารกับครูน้อย ในขณะที่นักเรียนมาจากโรงเรียนไทยที่ยังไม่ได้มีโอกาสสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษอย่างเต็มที่ ทำให้ในช่วงแรกของการเรียน นักเรียนส่วนใหญ่เกิดความเครียด มีผลการเรียนที่ลดลงมาก เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน มีการหนีเรียน มีปัญหานักเรียนขาดเรียนบ่อย และมีนักเรียนบางส่วนที่ย้ายกลับไปเรียนในโรงเรียนไทย

“ปัญหาเกี่ยวกับการสื่อสาร สำหรับมัธยมศึกษา นักเรียนจะต้องเจอครูที่แตกต่างกันในทุกวิชา ก็ต้องใช้เวลาหน่อย อาจจะเป็นเดือนสำหรับการสื่อสารกันของครูและนักเรียน”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน A, สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2562)

“พอนักเรียนไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ ก็ไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียน นักเรียนก็เครียด เพราะเรียนรู้ได้ยาก ก็มีนักเรียนที่ไม่ยอมมาโรงเรียน”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน C, สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2562)

1.1.2 ปัญหาการขาดทักษะพื้นฐานของนักเรียน

ทักษะพื้นฐาน คือ ทักษะที่จำเป็นสำหรับการเรียนในระดับมัธยมศึกษา ได้แก่ ทักษะในการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ และทักษะอื่น ๆ ที่ต้องใช้ในการเรียน ซึ่งทักษะพื้นฐานเป็นทักษะที่นักเรียนจะได้รับการฝึกฝนในระดับประถมศึกษา เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดความพร้อมในการเรียนในระดับการศึกษาที่สูงขึ้น ดังนั้นหากนักเรียนเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษา แต่ยังมีทักษะพื้นฐานไม่เพียงพอ นักเรียนก็จะประสบปัญหาในการเรียนได้ ซึ่งจากการศึกษาข้อมูลพบว่านักเรียนยังต้องได้รับการส่งเสริมทักษะพื้นฐานเพื่อให้เกิดความพร้อมด้านการเรียนมากขึ้น โดยมีรายละเอียดจากการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

นักเรียนที่ยังขาดทักษะพื้นฐานดังกล่าวจะได้รับผลกระทบ และมีอุปสรรคในการเรียนระดับมัธยมศึกษาในทุกวิชา โดยเฉพาะเมื่อนักเรียนเข้ามาเรียนในโรงเรียนนานาชาติ ย่อมต้องมีทักษะการอ่าน การเขียน รวมทั้งการเรียนในวิชาต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งส่งผลอย่างมากต่อการเรียนในระยะแรกของนักเรียน เพราะแต่ละวิชามีคำศัพท์เฉพาะที่นักเรียนไม่เคยใช้หรือเห็นมาก่อน

เมื่อนักเรียนขาดทักษะพื้นฐานเหล่านี้ นักเรียนก็จะมีอาการลำบากในการทำความเข้าใจบทเรียนในแต่ละคาบเรียน ซึ่งเมื่อเกิดการสะสมของปัญหา จะทำให้นักเรียนตามบทเรียนไม่ทัน และเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน โดยปัญหานี้เกิดขึ้นกับนักเรียนไทยทุกคน เพราะในระดับมัธยมศึกษาชั้นแต่ละวิชา จะมีความเฉพาะเจาะจงมากขึ้น มีเนื้อหา และคำศัพท์ที่ยากขึ้น นักเรียนจึงต้องใช้ความพยายามมากขึ้นในการเรียน

“ถ้านักเรียนเข้ามาเรียนมัธยมโดยที่ยังขาดทักษะพื้นฐาน และครูไม่ได้เรียกมาสอน การเรียนมัธยมจะยากสำหรับนักเรียนมาก เกิดขึ้นสำหรับนักเรียนได้ทุกคน โดยเฉพาะในวิชาคณิตศาสตร์ นักเรียนต้องใช้เวลาที่มากขึ้น ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน D, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2562)

นอกเหนือจากการขาดทักษะด้านการอ่าน การเขียน และการคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ที่ส่งผลกระทบต่อการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาของนักเรียนแล้ว ทักษะอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง คือ ทักษะการควบคุมตนเอง (Self-control) ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการยับยั้งอารมณ์ พฤติกรรม และความปรารถนาตามธรรมชาติของบุคคล ในการตอบสนองต่อเป้าหมายระยะสั้นที่มีความดึงดูดใจเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายในระยะยาว และเพื่อเป็นการกระทำตามกฎหมายหรือบรรทัดฐานของสังคม (ธนัชพร วุฒิพงศ์, 2557) ด้วยการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาชั้น ระยะเวลาต่อคาบเรียนยาวนานขึ้น นักเรียนจึงต้องมีทักษะในการควบคุมตนเอง เพื่อให้สามารถมีสมาธิอยู่กับ การวางแผนการเรียน และรับผิดชอบภาระงานต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้การเรียนในระดับมัธยมศึกษา นักเรียนจะต้องเดินไปเรียนในห้องเรียนวิชาต่าง ๆ นักเรียนที่ขาดทักษะการควบคุมตนเองก็จะเล่นหรือไปทำกิจกรรมอื่นทำให้เข้าเรียนวิชาต่อไปได้ช้า และส่งผลกระทบต่อ การเรียน ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่านักเรียนที่เข้ามาเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นนี้ยังขาดทักษะเหล่านี้อยู่มาก ทำให้นักเรียนประสบปัญหาในการเรียน ถูกตำหนิจากครู ได้รับความรู้จากการเรียนในแต่ละวิชาไม่เต็มที่ และทำให้ผลการเรียนลดลง

“การควบคุมตนเองเป็นอีกหนึ่งทักษะพื้นฐานที่จำเป็นคือ การจัดการตัวเอง และจัดการสิ่งต่าง ๆ กับ การเรียนในชั้นใหม่ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในแต่ละห้องเรียน รวมถึงการควบคุมตนเองด้วย ที่จะนั่งเรียนอย่างตั้งใจ และนานขึ้น”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน E, สัมภาษณ์, 19 กรกฎาคม 2562)

1.1.3 ความเหนื่อยล้าจากชั่วโมงเรียนที่ยาวนานขึ้น

การเรียนระดับประถมศึกษาของโรงเรียนส่วนใหญ่จะมีชั่วโมงเรียน 45-60 นาที แต่ในระดับมัธยมศึกษาจะมีชั่วโมงเรียน 90-120 นาที ซึ่งเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าจากระดับประถมศึกษา ดังนั้นนักเรียนที่อยู่ในรอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษาสู่มัธยมศึกษา จะประสบปัญหาเกี่ยวกับการเรียนในชั่วโมงเรียนที่นานขึ้น ทำให้นักเรียนรู้สึกเหนื่อยล้ากับการเรียน และทำให้นักเรียนไม่ได้เกิดการเรียนรู้หรือได้รับความรู้อย่างเต็มที่โดยตลอดทั้งคาบเรียน และทำให้นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายกับการเรียน

“เมื่อเรียนในระดับมัศึกษานักเรียนต้องมียุทธศาสตร์ที่เพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณจากระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นการยากสำหรับนักเรียนที่จะนั่งเรียนเฉย ๆ เป็นเวลากว่า 85 นาที สำหรับครูจะชอบนะ แต่สำหรับนักเรียนมันยาก”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน D, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2562)

1.1.4 ความรับผิดชอบต่อภาระงานของนักเรียน

ภาระงานในระดับมัธยมศึกษาที่นักเรียนจะต้องรับผิดชอบนั้น มีปริมาณที่มากขึ้น และมีระดับความยากที่มากขึ้น แต่นักเรียนจะมีระยะเวลาในการทำงานที่น้อยลงเมื่อเทียบกับในระดับประถมศึกษา โดยในระดับมัศึกษานั้นทุกกิจกรรมการเรียนจะมีตารางเวลาที่ชัดเจนมากขึ้น มีความยืดหยุ่นน้อยลง นักเรียนจึงต้องปฏิบัติตามตารางเวลาอย่างเคร่งครัด และรับผิดชอบส่งภาระงานทุกชิ้นตามระยะเวลาที่กำหนด จากเหตุผลนี้ส่งผลให้นักเรียนจะต้องรับผิดชอบภาระงานต่าง ๆ มากขึ้น โดยมีระยะเวลาในการทำงานที่น้อยลง ดังนั้นทักษะการบริหารเวลาจึงเป็นทักษะที่สำคัญมากสำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ

จากการเก็บข้อมูลพบว่ามียุทธศาสตร์ที่นักเรียนที่ยังบริหารจัดการเวลาไม่ได้เท่าที่ควร ทำให้นักเรียนต้องใช้เวลาในการทำภาระงานจนไม่มีเวลานอน หรือเวลาพักผ่อนที่เพียงพอ ส่งผลให้ความสามารถในการเรียนรู้ในวันต่อไปลดลง หรือมีนักเรียนบางส่วนที่ทำงานไม่ทันตามที่กำหนด แต่ทุกอย่างต้องเป็นไปตามตารางเวลาที่วางไว้ นักเรียนต้องเรียนในบทเรียนใหม่ และทำงานชิ้นต่อไป ทำให้ขาดความต่อเนื่องในการเรียน เนื่องจากภาระงานแต่ละชิ้นจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น เมื่อนักเรียนยังไม่ประสบความสำเร็จในการทำงานของบทเรียนเดิม ก็ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถทำความเข้าใจบทเรียนใหม่ได้อย่างเต็มที่ จนเกิดเป็นปัญหาสะสมในทุก ๆ บทเรียน ทำให้สุดท้ายนักเรียนต้องมีผลการเรียนที่ลดลง และเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ดังนั้นการไม่สามารถบริหาร

จัดการเวลาเพื่อให้สามารถรับผิดชอบภาระงานให้เสร็จตามเวลาที่กำหนดและมีประสิทธิภาพของนักเรียน จึงส่งผลกระทบและเป็นอุปสรรคต่อการเรียนได้

“ตอนประถมเด็กจะมีเวลาในการทำงานต่าง ๆ นานกว่า ใช้เวลานานกับเรื่องแต่ละเรื่องที่เราเรียน งานแต่ละงานที่ทำ แต่เมื่อเข้ามามัธยมจะทำให้เป็นไปตามตารางเวลามากขึ้น ทุกอย่างต้องทำให้เสร็จตามตารางเวลาเท่านั้น ต้องเปลี่ยนไปเรื่องต่อไปตามเวลาที่กำหนด เด็กก็ต้องทำงานให้เร็วขึ้น และมีเทคนิคในการทำงานมากขึ้น เด็กก็ต้องเรียนรู้การบริหารจัดการเวลาด้วยตนเอง”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน B, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2562)

1.2 สังคมและวัฒนธรรม

ทักษะด้านสังคมและวัฒนธรรมของนักเรียนนั้น เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา เพราะเมื่อนักเรียนเข้ามาเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาตินั้น นักเรียนย่อมต้องเข้ามาอยู่ในสังคมใหม่ ที่มีความแตกต่างจากสังคมเดิม นักเรียนจึงต้องประสบกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ หากนักเรียนยังขาดทักษะด้านสังคมและวัฒนธรรม นักเรียนก็จะประสบปัญหาและส่งผลกระทบต่อการเรียนได้ จากการศึกษาข้อมูลผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นปัญหาของนักเรียนด้านสังคมและวัฒนธรรมเป็น 5 ประเด็น ได้แก่ การเข้าสังคมและการปรับตัวเข้ากับเพื่อนใหม่ ปฏิสัมพันธ์หรือความใกล้ชิดระหว่างนักเรียนกับครู การปฏิบัติตามกฎของโรงเรียน การทำงานกลุ่มและทำงานร่วมกับผู้อื่นในชั้นเรียน และวัฒนธรรมที่หลากหลายในชั้นเรียน จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้รายละเอียดตามประเด็น ดังต่อไปนี้

1.2.1 การเข้าสังคมและการปรับตัวเข้ากับเพื่อนใหม่

ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์ข้อมูลประเด็นด้านการเข้าสังคมและการปรับตัวเข้ากับเพื่อนใหม่ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยแบ่งออกได้เป็น 2 กรณี ได้แก่ กรณีที่โรงเรียนมีตั้งแต่ระดับปฐมวัยที่มีนักเรียนส่วนใหญ่เป็นนักเรียนเดิม และกรณีที่โรงเรียนมีเฉพาะระดับมัธยมศึกษา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ในกรณีที่โรงเรียนมีตั้งแต่ระดับปฐมวัยที่มีนักเรียนส่วนใหญ่เป็นนักเรียนเดิม นักเรียนใหม่ที่เข้ามาโดยส่วนใหญ่จะไม่ประสบปัญหา และไม่มี ความกังวลในการเข้าสังคม หรือการพบปะเพื่อนใหม่ เนื่องจาก นักเรียนแต่ละคนที่เรียนในโรงเรียนนานาชาติตั้งแต่ระดับปฐมวัยจนถึง

มัธยมศึกษาตอนช้างมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ชัดเจน มีความสนใจ และกิจกรรมที่เด่นชัด เช่น กลุ่มนักเรียนที่สนใจการเล่นกีฬา กลุ่มนักเรียนที่เล่นดนตรี กลุ่มนักเรียนที่ชอบเข้าห้องสมุด หรือกลุ่มนักเรียนที่สนใจด้านเทคโนโลยี เป็นต้น ดังนั้นนักเรียนที่เข้ามาใหม่จึงจะเลือกเข้ากับกลุ่มเพื่อนที่มีความสนใจคล้ายกับตนเอง นักเรียนที่เป็นนักเรียนเก่าก็เปิดรับเพื่อนที่มีความสนใจตรงกับกลุ่มตนเองได้ง่าย สิ่งนี้ช่วยให้นักเรียนใหม่ปรับตัวได้เร็ว เพราะเมื่อได้เข้ากลุ่มเพื่อนที่มีความสนใจตรงกับตนเอง ก็เกิดความสนิทสนมได้เร็ว ทำให้นักเรียนเข้ากับสังคมใหม่ได้ดี โดยใช้เวลาไม่นานนักเรียนที่เข้ามาใหม่ก็สามารถใช้ชีวิตในโรงเรียนได้โดยไม่แตกต่างกับนักเรียนที่เรียนอยู่เดิม การเข้าสังคมและการปรับตัวเข้ากับเพื่อนใหม่ จึงไม่เป็นปัญหาต่อนักเรียน

“ทุกคนรู้สึกสบายใจ ค่อนข้างเปิดมากด้านสังคม ที่นี่เป็นสังคม และมีสภาพแวดล้อมที่ดีมากสำหรับนักเรียนจากทุก ๆ ที่ แพบแยกไม่ออกเลยว่าใครเป็นนักเรียนใหม่ นักเรียนปรับตัวได้เร็ว เข้ากับกลุ่ม เข้าคลับต่าง ๆ ตามเพื่อนที่มีความสนใจตรงกันได้เป็นอย่างดี”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน C, สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2562)

ในกรณีที่โรงเรียนมีเฉพาะระดับมัธยมศึกษา นักเรียนที่เข้ามาเรียนจะเป็นนักเรียนใหม่ทั้งหมด ดังนั้นจึงทำให้ครูเห็นได้ชัดถึงความกังวลของนักเรียนในการพบเพื่อนใหม่ นักเรียนยังคงสื่อสารกับเพื่อนในโรงเรียนเดิมของตนเอง และมีความกลัวว่าเพื่อนใหม่จะไม่เป็นแบบที่เคยเจอมา นักเรียนยังขาดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน บางคนแสดงความไม่พอใจเมื่อครูให้ทำงานกลุ่ม โดยเฉพาะเพื่อนต่างเพศเป็นปัญหาอีกประการหนึ่งที่ครูพบคือ เมื่อครูให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มที่มีทั้งเพศชายและเพศหญิง นักเรียนจะแบ่งแยกเพศกันชัดเจน นักเรียนส่วนใหญ่จะจับกลุ่มอยู่เฉพาะนักเรียนหญิงเท่านั้น และจะไม่พอใจถ้าต้องทำงานร่วมกับนักเรียนชาย หรือนั่งใกล้นักเรียนชาย การพบปะเพื่อนใหม่จึงเป็นปัญหากับนักเรียนในโรงเรียนนานาชาติลักษณะนี้ ซึ่งปัญหาดังกล่าวก็ส่งผลให้นักเรียนไม่มีความสุขในการเข้าสังคมที่โรงเรียน และส่งผลกระทบต่อการศึกษาของนักเรียนได้

“นักเรียนดูยังไม่ค่อยไว้วางใจกัน นักเรียนมักพูดถึงเพื่อนที่โรงเรียนเดิมบ่อยๆ พอให้ทำงานกลุ่มก็ไม่มีความสุข”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน E, สัมภาษณ์, 19 กรกฎาคม 2562)

“นักเรียนคู่มือมีความกังวลในการเข้าสังคม โดยเฉพาะเรื่องแบ่งแยกเพศ นักเรียนหญิงไม่อยากอยู่กลุ่มเดียวกับนักเรียนชาย ปัญหาคือชายหญิงไม่อยากทำงานร่วมกัน”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน A, สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2562)

1.2.2 ปฏิสัมพันธ์หรือความใกล้ชิดระหว่างนักเรียนกับครู

เมื่อเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษา นักเรียนจะได้เจอครูที่สอนในแต่ละสัปดาห์ น้อยลง เนื่องจากเวลาเรียนแต่ละวิชาจะมีไม่ครบทุกวันในหนึ่งสัปดาห์ ซึ่งแตกต่างจากระดับประถมศึกษาที่ส่วนใหญ่ครูจะได้พบนักเรียนทุกวัน ดังนั้นในระดับมัธยมศึกษาความใกล้ชิดระหว่างครูและนักเรียนจึงมีน้อยกว่าระดับประถมศึกษา และด้วยการที่ครูที่สอนระดับมัศึกษานั้นจะมีโอกาสพบนักเรียนได้น้อย และต้องพบนักเรียนหลายห้อง ทำให้เป็นการยากในการสร้างความสนิทสนมหรือการจดจำนักเรียนทั้งหมดได้ ความใกล้ชิดระหว่างครูและนักเรียนจึงน้อยลง ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนขาดความเป็นกันเอง นักเรียนขาดความไว้วางใจในตัวครู ทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนไม่เป็นไปอย่างมีความสุขและราบรื่นเท่าที่ควร

นอกจากนี้เมื่อนักเรียนเข้าสู่ระดับมัธยมศึกษาจะเป็นการเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ทำให้นักเรียนต้องการพูดคุยและอยู่กับกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกันมากกว่าอยู่กับครู หรือพูดคุยกับครูแบบในระดับศึกษาน้อยลง ทำให้ความใกล้ชิดระหว่างครูและนักเรียนน้อยลง ซึ่งเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนนี้ ส่งผลกระทบต่อทั้งครูและนักเรียน เพราะเมื่อครูจำรายละเอียดของนักเรียนแต่ละคนได้น้อย ไม่ค่อยใกล้ชิดกับนักเรียนทำให้การจัดการเรียนการสอนของครูเป็นการสอนไปตามเนื้อหาบทเรียนเท่านั้นไม่ได้ตอบสนองความต้องการของนักเรียนเท่าที่ควร ทำให้ความสนใจและความกระตือรือร้นในการเรียนของนักเรียนลดลง การจัดการเรียนการสอนจึงไม่เป็นไปอย่างราบรื่น

“ความสนิทกับนักเรียนคือ จะสนิทไม่ใช้กับนักเรียนทั้งหมดนะ จะมีสนิทเฉพาะกับนักเรียนที่ชอบเข้ามาหา หรือมาคุยบ่อย ซึ่งก็แตกต่างกับครูประถม เพราะครูประถม 1 คนจะเจอกับนักเรียนทั้งวัน ครูมัธยม เจอแค่ตอนคาบเรียน ซึ่งมีแค่ไม่กี่วันต่อสัปดาห์ เลยรู้จักนักเรียนช้า และน้อยกว่า ก็มีบ้างที่ทำให้จัดการสอนไม่ราบรื่น เพราะไม่ค่อยรู้จักนักเรียนทุกคน”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน E, สัมภาษณ์, 19 กรกฎาคม 2562)

1.2.3 การปฏิบัติตามกฎของโรงเรียน

เมื่อเข้ามาเรียนในโรงเรียนนานาชาติ กฎระเบียบต่าง ๆ จะน้อยลงกว่าในโรงเรียนไทย ทำให้นักเรียนที่มาจากโรงเรียนไทยมีความรู้สึกรู้ว่าเป็นอิสระมากขึ้น นักเรียนสามารถแสดงออกถึงความเป็นตัวตนได้มากขึ้น ทั้งภาพลักษณ์ และบุคลิกภาพของตนเอง การปฏิบัติตามกฎโรงเรียนของนักเรียนไทยที่เข้ามาเรียนในโรงเรียนนานาชาติจึงไม่พบปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อนักเรียน

“นักเรียนไม่ค่อยมีปัญหาเรื่องการปรับตัวกับกฎของโรงเรียนนะ จะมีบ้างแค่เรื่องการหลงลืม เช่น วันที่ต้องใส่ชุดพละ แต่ใส่ชุดนักเรียนมา หรือสลับกัน แต่นักเรียนส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อยมีปัญหาเรื่องกฎของโรงเรียน”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน C, สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2562)

“ที่นี้เรื่องกฎจะไม่เยอะเท่าโรงเรียนไทย ที่นี้ค่อนข้างให้อิสระกับนักเรียนมาก นักเรียนจะทำผมทรงอะไร สีอะไรก็ได้ สีเขียวก็ได้ ไม่ต้องนั่งเป็นแถว ไม่ต้องเข้าแถว ไม่ต้องรอให้ครูบอกว่าต้องทำอะไรพร้อม กัน ไม่ต้องนั่งให้เรียบบร้อยก่อนถึงจะเลิกเรียนได้ ที่นี้นักเรียนค่อนข้างเป็นอิสระและทำอะไรได้ตามใจ ซึ่งแม้ที่นี้จะมีกฎน้อยแต่กฎทุกข้อก็ต้องปฏิบัติตามอย่างเข้มงวด”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน A, สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2562)

1.2.4 การทำงานกลุ่มและทำงานร่วมกับผู้อื่นในชั้นเรียน

การเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ โดยส่วนใหญ่ นักเรียนจะได้ทำงานเป็นกลุ่ม ครูจะเห็นได้ชัดว่านักเรียนสามารถทำงานกลุ่มได้ดี เข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนได้ และชื่นชอบการทำงานกลุ่ม เพราะได้วางแผนการทำงาน ได้ทำงานร่วมกับเพื่อน ได้พูดคุยและแก้ปัญหาร่วมกัน โดยภาพรวมแล้วนักเรียนทำงานกลุ่มร่วมกันได้ดี ไม่ได้เป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการเรียน อย่างไรก็ตามด้วยช่วงวัยที่นักเรียนเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ทำให้การรวมกลุ่มที่จะต้องอยู่ร่วมกันทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงจะค่อนข้างเป็นปัญหาสำหรับนักเรียน เนื่องจากนักเรียนจะค่อนข้างแบ่งแยกเพศกันอย่างชัดเจน นักเรียนจะไม่ต้องการอยู่ร่วมกลุ่มกับเพศตรงข้าม หากครูกำหนดให้ในกลุ่มต้องมีสมาชิกทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง นักเรียนจะแสดงปฏิกิริยาที่ไม่พอใจ และไม่มีความสุขในการทำงานกลุ่มร่วมกัน

“ไม่มีปัญหามากกับการทำงานเป็นกลุ่ม แต่มีปัญหาตอนทำข้อสอบบ้าง”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน B, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2562)

“อย่างโครงการเด็กจะให้ความสนใจมาก เด็กู้ว่าจะทำอะไร ได้ทำงานเป็นกลุ่มเด็กจะชอบมาก เมื่อลองเปรียบเทียบกับการทำงานให้เขียนเรียงความ ก็นั่งเขียนอยู่คนเดียว เด็กก็เบื่อไม่อยากทำ”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน A, สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2562)

“นักเรียนดูมีความกังวลในการเข้าสังคม โดยเฉพาะเรื่องแบ่งแยกเพศ นักเรียนหญิงไม่อยากอยู่กลุ่มเดียวกับนักเรียนชาย ปัญหาคือชายหญิงไม่อยากทำงานร่วมกัน”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน A, สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2562)

1.2.5 วัฒนธรรมที่หลากหลายในชั้นเรียน

สังคมในโรงเรียนนานาชาติเป็นสังคมที่ประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากหลายเชื้อชาติ จึงถือได้ว่าสังคมในโรงเรียนนานาชาติ เป็นสังคมพหุวัฒนธรรม ซึ่งหมายถึง กลุ่มคนที่มีความหลากหลายทั้งเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ วิถีชีวิต ความเชื่อ ศาสนา และประเพณีปฏิบัติที่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากวัฒนธรรม ปัจจัยทางศาสนา เชื้อชาติ อายุ เพศ ชนชั้นทางสังคม และการศึกษาซึ่งเป็นตัวกำหนดให้บุคคลมีความคิด ความเชื่อ ความรู้สึก และการกระทำในลักษณะที่แตกต่างกัน (ชนากานต์ โสจะยะพันธ์, 2559) จากการเก็บข้อมูลพบว่า การที่นักเรียนเข้ามาเรียนในสังคมพหุวัฒนธรรมนั้นมีทั้งผลดี และผลกระทบที่เป็นปัญหา ดังต่อไปนี้

ผลดีในการเรียนในสังคมพหุวัฒนธรรม คือ การที่นักเรียนได้เรียนรู้วัฒนธรรมที่หลากหลาย เพราะในโรงเรียนจะมีนักเรียน และบุคลากรในโรงเรียนที่มาจากหลายเชื้อชาติ โดยโรงเรียนจะจัดให้มีกิจกรรมวันนานาชาติขึ้นทุกปีการศึกษา ซึ่งในวันนั้นนักเรียนจะได้จัดกิจกรรมที่แสดงออกถึงเอกลักษณ์และวัฒนธรรมของตนเอง และได้เรียนรู้วัฒนธรรมอื่น ๆ ด้วย ได้เห็นถึงความงดงามของวัฒนธรรมอื่น ๆ ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ที่จะยอมรับความแตกต่าง ซึ่งความแตกต่างนี้ไม่ได้กระทบต่อการเรียนของนักเรียน เนื่องจากในชั้นเรียนนักเรียนทุกคนต้องใช้ภาษากลางในการสื่อสารกันนั่นคือภาษาอังกฤษ นอกจากนี้การมีความหลากหลายทางวัฒนธรรมยังเป็นข้อดีในชั้น

เรียน เพราะทำให้นักเรียนได้เรียนรู้จากมุมมองหรือแนวคิดที่มีความหลากหลาย ทำให้นักเรียนมีมุมมองที่กว้างขึ้น สร้างความเป็นพลเมืองโลก และได้เรียนรู้ที่จะแบ่งปันความแตกต่างระหว่างกัน

“ในห้องเรียนนักเรียนก็จะใช้ภาษาอังกฤษกัน ความจริงเป็นเรื่องดีมากกว่าที่มีความหลากหลาย เพราะเราได้เรียนรู้เรื่องต่าง ๆ กว้างขึ้น เวลาให้นักเรียนอ่านเรื่องอะไร ก็ได้วิเคราะห์จากมุมมองที่หลากหลาย ไม่ได้เป็นอเมริกันอย่างเดียว มันก็เป็นโอกาสที่ดีที่จะได้เรียนรู้วัฒนธรรมที่หลากหลาย นักเรียนทุกคนจะได้แบ่งปันความเป็นตัวตนของตนเอง ก็เป็นสิ่งที่ดี ที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ดีสำหรับการเรียนของนักเรียน”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน A, สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2562)

หากนักเรียนไม่ได้รับการส่งเสริมความพร้อมในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมพหุวัฒนธรรม นักเรียนจะประสบปัญหาในการเรียนในโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งผลกระทบที่เป็นปัญหาต่อนักเรียน คือ การไม่ได้รับการยอมรับ การดูถูก และการกลั่นแกล้ง ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้มักเกิดขึ้นกับกลุ่มนักเรียนที่เป็นส่วนน้อยในโรงเรียนหรือในชั้นเรียน ตัวอย่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น การไม่ยอมให้นักเรียนอินเดียเข้าร่วมกลุ่ม โดยให้เหตุผลว่านักเรียนอินเดียมีกลิ่นน้ำมัน การไม่พูดกับนักเรียนอินโดนีเซียเพราะสำเนียงภาษาอังกฤษต่างจากอเมริกัน การเหมารวมโดยเรียกคนบางกลุ่มว่าพวกกินผัก การเรียกชาวเกาหลีว่าพวกเผด็จการ หรือการตัดสินว่าคนที่มีเชื้อชาตินี้ไม่เก่ง ไม่มีความสามารถ เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่เข้ามาเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เป็นนักเรียนเข้าใหม่ ยังไม่ได้ทำความรู้จักถึงตัวตนของเพื่อนร่วมชั้นเท่าที่ควร นักเรียนจึงยังคงมีอคติกับผู้อื่นที่มีความแตกต่างจากตนเอง สำหรับนักเรียนไทยนั้นทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้ง เนื่องจากนักเรียนบางคนขาดความมั่นใจในการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษทำให้ใช้ภาษาไทยเป็นหลัก ส่งผลให้เข้ากับเพื่อนชาติอื่น ๆ ได้ยาก และนำมาซึ่งการถูกดูถูก ซึ่งการที่นักเรียนอยู่ในสังคมที่มีความขัดแย้งกัน อันเนื่องมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมนั้น นำมาซึ่งการปลูกฝังความคิดที่นำมาสู่ความแตกแยกได้

“การที่นักเรียนแตกต่างกัน คนอื่น ๆ จะมองเรา และวิจารณ์เราในแบบที่ไม่ถูกต้องหรือปฏิบัติต่อคนที่แตกต่างกันอย่างไม่เหมาะสม การอยู่ในห้องเรียนก็มีปัญหา อย่างปีก่อนมีนักเรียนบางคนที่ไม่ยอมพูดภาษาอังกฤษจะพูดภาษาของตนเองอย่างเดียว ก็ต้องปรับตัว”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน D, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2562)

“ผมมีประสบการณ์เรื่องพวกนี้ที่แย ๆ เยอะมากที่เห็นในชั้นเรียน คือ ความจริงทุกคนก็แตกต่างกัน แต่สำหรับเด็กไม่สามารถตระหนักได้ว่าทุกคนแตกต่างกัน เป็นสังคมโลก เราก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน เด็กก็ต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจว่าทุกคนแตกต่างกัน อีกอย่าง คือ เด็กต้องเรียนรู้ด้วยว่าอยู่ที่บ้านเราเป็นตัวของตัวเองได้เต็มที่ แต่มาโรงเรียนเราก็ต้องมีการปรับตัวด้วย ไม่ว่าจะพูดภาษาอะไร เมื่อมาที่โรงเรียนก็ต้องพูดภาษากลางที่ทำให้ทุกคนเข้าใจตรงกันได้ คือภาษาอังกฤษ”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน A, สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2562)

“ที่เห็นได้ชัดในห้องเรียนเลย ก็ตอนที่ให้ทำกิจกรรมกัน ที่ห้องมีนักเรียนอินเดียด้วย เพื่อนจะไม่ค่อยยอมอยู่ใกล้ พอว่าเหม็นกลิ่นน้ำมัน นักเรียนอินเดียก็รู้สึกแย่นะ เพราะมันเป็นวัฒนธรรมของเขา ก็เหมือนถูกดูถูก นักเรียนเกาหลีก็ถูกเพื่อนเรียกว่าคิมจองอิน เขาก็ไม่พอใจ บางคนสำเนียงภาษาอังกฤษไม่เป็นแบบสำเนียงอเมริกันก็ถูกเพื่อนล้อ อย่างนักเรียนไทย นักเรียนอินเดียนักเรียนจีน หรือนักเรียนอินโดนีเซีย”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน F, สัมภาษณ์, 5 สิงหาคม 2562)

1.3 สภาพอารมณ์และจิตใจ

สภาพอารมณ์และจิตใจเป็นสิ่งที่ส่งผลต่อการดำรงชีวิตของทุกคน และเมื่อบุคคลนั้นต้องประสบกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ก็ย่อมกระทบต่อสภาพอารมณ์และจิตใจ ดังเช่นนักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา เมื่อเข้าเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ ต้องรับมือกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทั้งจากร่างกายของตนเอง และจากสภาพแวดล้อม ซึ่งส่งกระทบต่อสภาพอารมณ์และจิตใจของนักเรียน และเมื่อนักเรียนมีสภาพอารมณ์และจิตใจไม่เหมาะสมก็สามารถส่งผลเสียต่อการเรียนและการดำรงชีวิตของนักเรียนได้ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ส่งผลกระทบต่อการศึกษาของนักเรียน ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 4 ประเด็น ดังนี้ พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกถึงความกังวลและขาดความมั่นใจในตนเอง พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกถึงความกังวลจากความเข้มงวดในชั้นเรียน การแสดงออกของนักเรียนเมื่อทราบผลการเรียน และพฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกถึงความกังวลกับรูปแบบการเรียนที่เปลี่ยนแปลงไป และเนื้อหาที่ยากขึ้นในระดับชั้นมัธยมศึกษา จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.3.1 พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกถึงความกังวลและขาดความมั่นใจในตนเอง

เมื่อนักเรียนประสบกับความเปลี่ยนแปลงจากการเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติทำให้นักเรียนเกิดความกังวลและขาดความมั่นใจในใจตนเอง ซึ่งจากการเก็บข้อมูลสามารถแบ่งสาเหตุของพฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกถึงความกังวลและขาดความมั่นใจในตนเองที่ส่งผลกระทบต่อการศึกษาของนักเรียนได้เป็น 2 ประเด็น คือ การเปลี่ยนแปลงของร่างกาย และการเป็นที่ยอมรับจากเพื่อน ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประเด็นแรก คือ การเปลี่ยนแปลงของร่างกาย เพราะนักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัศึกษานั้น เป็นช่วงที่นักเรียนเริ่มเปลี่ยนจากวัยเด็กเข้าสู่วัยรุ่น จึงมีการเปลี่ยนแปลงของร่างกายเกิดขึ้นกับนักเรียน ทำให้นักเรียนหลายคนแสดงออกถึงความกังวลเรื่องรูปลักษณ์ของตนเองอย่างชัดเจน สังเกตได้จากการที่นักเรียนมักจะขออนุญาตไปเข้าห้องน้ำบ่อยครั้งระหว่างเรียน เพื่อสำรวจหน้าตาและรูปร่างของตนเอง นักเรียนมักจะเปรียบเทียบตนเองกับคนมีชื่อเสียงที่ชอบและพยายามเลียนแบบการแต่งกายหรือพฤติกรรม ซึ่งในโรงเรียนนานาชาตินักเรียนจะมีอิสระมากในการแต่งกาย และการทำทรงผมต่าง ๆ นักเรียนจึงให้ความสำคัญกับสิ่งเหล่านี้มาก จะพบว่านักเรียนหลายคนจะเปลี่ยนทรงผมบ่อย จะพยายามจัดแต่งทรงผมของตนเองอยู่เสมอ นอกจากนี้ยังมีความกังวลเรื่องรูปร่าง บางคนกังวลว่าตนเองมีรูปร่างที่อ้วนเกินไป ทำให้นักเรียนอดอาหาร ไม่รับประทานอาหารเช้าที่โรงเรียน ซึ่งสาเหตุเหล่านี้ก็ส่งผลกระทบต่อการศึกษาของนักเรียน เพราะในคาบเรียนนักเรียนจะไม่มีสมาธิจดจ่ออยู่กับเรื่องที่เรียนเท่านั้น แต่ยังคงกังวลถึงรูปลักษณ์ของตนเองอยู่เสมอ เพราะขาดความมั่นใจในตนเอง และการอดอาหารก็ทำให้นักเรียนไม่มีพลังงานในการเรียนหนังสือทำให้ได้เรียนรู้ไม่เต็มที่

“แน่นอน เมื่อเข้าสู่มัธยม นักเรียนเริ่มรู้สึกแยกับตนเอง รู้สึกอยากดูดี ดูสวยกว่าที่เป็นอยู่ มัวแต่คิดอยู่ว่าตนเองผอม หรืออ้วนเกินไป”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน C, สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2562)

“นักเรียนมัวแต่สนใจ รูปลักษณ์ของตนเอง จนบางทีก็ไม่มีสมาธิกับเรื่องที่เรียน มัวแต่นั่งจัดแต่งทรงผม ขอไปดูกระจกในห้องน้ำ”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน C, สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2562)

“บางคนกังวลเรื่องหน้าตาของตนเอง บางคนพยายามออกกำลังกายให้รูปร่างตนเองดูดี นักเรียนมักจะดูจากนักเรียน High School เป็นตัวอย่าง แล้วอยากเป็นแบบนั้น อยากดูดีแบบนั้น ซึ่งการเป็นวัยรุ่น นักเรียนก็จะมีสภาพเป็นของตนเอง”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน B, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2562)

ประการต่อมา คือ การเป็นที่ยอมรับจากเพื่อน ซึ่งประเด็นนี้ก็เป็นผลสืบเนื่องจากการที่นักเรียนเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่นักเรียนจะให้ความสำคัญกับเพื่อนมาก ทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจที่จะแสดงตัวตนของตนเอง แต่จะพยายามแสดงพฤติกรรมที่คิดว่าจะเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ซึ่งพฤติกรรมนั้นส่วนใหญ่จะเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น การพูดคำหยาบในชั้นเรียน การไม่ส่งงานตามเวลาที่กำหนด การหนีเรียน การเล่นเกมระหว่างเรียน การไม่ทำตามกฎระเบียบของโรงเรียน เป็นต้น พฤติกรรมเหล่านี้ทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจในตนเอง ขาดความมั่นใจที่จะตัดสินใจด้วยตนเองหรือการที่จะทำพฤติกรรมที่แตกต่างจากเพื่อนส่วนใหญ่ นักเรียนจึงต้องทำพฤติกรรมตามเพื่อน เพื่อให้เป็นที่ยอมรับจากเพื่อน ซึ่งเห็นได้ชัดว่าพฤติกรรมเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อการศึกษาของนักเรียน ทำให้นักเรียนหลายคนมีผลการเรียนที่ลดลงอย่างมาก และยังส่งผลให้นักเรียนขาดการเคารพตนเอง

“ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ยากสำหรับนักเรียน นักเรียนจะพยายามทำพฤติกรรมตามเพื่อน บางคนเปลี่ยนไปเลย พอเข้าไปอยู่เป็นกลุ่มกับเพื่อน นักเรียนก็มีผลการเรียนที่แย่ง นักเรียนจะขาดความเคารพตนเองได้ง่าย ก็เป็นปัญหาต่อจิตใจ”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน B, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2562)

1.3.2 พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกถึงความกังวลจากความเข้มงวดในชั้นเรียน

การเรียนในระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาตินั้น ครูจะมีความเข้มงวดมากขึ้น โดยเฉพาะเรื่องระเบียบวินัยเกี่ยวกับเวลา ทั้งการส่งงาน การเข้าห้องเรียน การเรียนในแต่ละคาบ และการเรียนในแต่ละบทเรียน ทุกอย่างจะเป็นไปตามกำหนดเวลาที่ชัดเจน นักเรียนจะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด รวมถึงเมื่อเกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นในชั้นเรียนที่เกิดจากการขาดวินัยของนักเรียน เช่น การหลงลืมอุปกรณ์การเรียน หรือการทำงานไม่ทันตามเวลาที่กำหนด นักเรียนก็จะต้อง

แก้ปัญหาด้วยตนเอง ดังนั้นในระยะแรกที่เข้ามาเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ จึงค่อนข้างมีความแตกต่างอย่างมากจากที่นักเรียนเคยเรียนมาในระดับประถมศึกษาที่จะมีครูคอยช่วยเหลือมาก และเวลาในการทำสิ่งต่าง ๆ ก็ค่อนข้างมีความยืดหยุ่นมากกว่า นักเรียนจึงประสบปัญหาที่เกิดจากการบริหารจัดการเวลาไม่ดี และขาดทักษะในการแก้ปัญหาด้วยตนเอง นักเรียนจึงไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน เกิดความรู้สึกเป็นทุกข์กับการมาโรงเรียน และไม่อยากมาโรงเรียนในที่สุด

“ฉันคิดว่าขึ้นอยู่กับครูนะ ครูบางคนก็ค่อนข้างเข้มงวดมาก บางคนก็ไม่เข้มงวดแต่ที่แตกต่างจากระดับประถมคือ ครูมัธยมจะมีความคาดหวังในตัวนักเรียนที่สูงกว่า ทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามตารางเวลาอย่างเคร่งครัด”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน C, สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2562)

“ก็เข้มงวดขึ้นนะ ในระดับประถมศึกษาถ้านักเรียนทำงานบางอย่างไม่เสร็จก็ไม่เป็นไร ค่อยทำต่อพรุ่งนี้ได้ แต่มัธยม เราจะให้นักเรียนทำให้เสร็จตามที่กำหนดเท่านั้น พยายามให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพึ่งตนเองมากขึ้น ทั้งความเป็นผู้ใหญ่ การดูแลตนเอง การช่วยเหลือตนเอง หรือการบริหารจัดการเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง ผมคิดว่านั่นแหละ คือเหตุผลที่นักเรียนได้รับความเปลี่ยนแปลงอย่างมาก จากประถมศึกษาที่นักเรียน มักจะกลัวโน่นกลัวนี่ ลืมโน่นลืมนี้ทุกวัน ไม่รู้จะทำสิ่งนี้อย่างไร”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน A, สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2562)

1.3.3 การแสดงออกถึงความกังวลของนักเรียนเมื่อทราบผลการเรียน

ผลการเรียนที่ลดลงเป็นสิ่งที่นักเรียนส่วนใหญ่จะต้องประสบ เพราะการเข้ามาเรียนในปีแรก นักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับระบบการเรียนรูปแบบใหม่ การเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่มีความเข้มงวดมากขึ้น และการที่นักเรียนมีอิสระมากขึ้นในการวางแผนการเรียน การบริหารจัดการเวลา และการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง นักเรียนหลายคนจึงมีผลการเรียนที่ลดลงในปีแรกจากการที่ยังไม่สามารถปรับตัวได้ และยังไม่สามารถบริหารจัดการเวลาได้ดี ผลการเรียนจึงลดลง บางคนผลการเรียนลดลงอย่างมาก เมื่อทราบผลการเรียนนักเรียนจึงแสดงออกอย่างชัดเจนถึงความกังวล ผิดหวัง หรือเสียใจ ครูสังเกตได้จากการที่นักเรียนมักจะพูดถึงผลการเรียนของตนเองอยู่เสมอในชั้นเรียน การที่นักเรียนจะเข้ามาถามถึงสาเหตุที่ผลการเรียนลดลง การที่นักเรียนพูดคุยถึง

ผลการเรียนในอดีตของตนเองที่จะได้สูงกว่าผลการเรียนในปัจจุบัน หรือการที่นักเรียนพูดถึงความกังวลในอนาคตว่าผลการเรียนจะส่งผลให้เข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยยากขึ้น เป็นต้น ยิ่งเมื่อนักเรียนได้รับความกดดันจากครอบครัวนักเรียนก็ยิ่งเกิดความเครียดมากขึ้น ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่ก็ให้ความสำคัญกับผลการเรียนมาก บางคนคะแนนตกเพียงเล็กน้อย ก็เกิดความไม่พอใจอย่างมาก ทำให้การเรียนของนักเรียนเป็นไปด้วยความกดดันมากขึ้น นักเรียนบางคนครูต้องเรียกผู้ปกครองมาพบเพื่อแก้ปัญหาเรื่องสภาพจิตใจของนักเรียนเมื่อทราบว่าผลการเรียนลดลง ผลการเรียนจึงมีผลกระทบอย่างมากต่อการเรียนของนักเรียน หรือการไม่ตัดสินใจเรียนต่อในโรงเรียนนานาชาติ เพราะมองว่าการเรียนในโรงเรียนไทยจะทำให้มีผลการเรียนที่ดีกว่า และโอกาสในการเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยมีสูงกว่า จึงตัดสินใจกลับไปเรียนต่อในโรงเรียนไทย

“บางคนก็เครียดมาก รู้สึกแย่มาก นักเรียนจะเข้ามาถามทันทีทำไมเกรดถึงแย่ง จะทำอะไรให้ได้เกรดดีขึ้น บางคนกังวลมาก”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน A, สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2562)

“นักเรียนส่วนใหญ่ที่นี้กังวลมากเรื่องเกรดของพวกเขา ส่วนใหญ่จะกังวลเมื่อคะแนนลดลง บางคนครอบครัวก็กดดัน นักเรียนก็ยิ่งกดดันตนเอง เมื่อถึงการเข้าเรียนระดับมหาวิทยาลัย ก็กังวลกันมาก”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน B, สัมภาษณ์, 17 กรกฎาคม 2562)

“นักเรียนเกรดลดลงบ้างเมื่อเข้าสู่มัธยม นักเรียนรู้สึกทำงานหนักขึ้น แต่ทำไม่ได้ เกรดน้อยลง เกรดก็มีตกลงนักเรียนกังวลแล้วก็มาถาม เพราะเมื่อก่อนเคยได้ที่บในโรงเรียนไทย พอมาโรงเรียนนี้กลับได้ c หรือ d”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน D, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2562)

1.3.4 พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกถึงความกังวลกับรูปแบบการเรียนที่เปลี่ยนแปลงไปและเนื้อหาที่ยากขึ้นในระดับชั้นมัธยมศึกษา

การเปลี่ยนแปลงในการเรียนในโรงเรียนนานาชาติที่สำคัญที่สุดที่นักเรียนจะต้องประสบ คือ การเรียนทุกวิชาที่เป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด ทำให้นักเรียนทำความเข้าใจเนื้อหาแต่ละวิชาได้ยาก รูปแบบการเรียนก็เปลี่ยนแปลงไป เพราะเมื่อเข้ามาเรียนในโรงเรียนนานาชาติ นักเรียน

จะต้องเรียนด้วยตนเองมากขึ้น ครูไม่ได้บอกหรืออธิบายทั้งหมด นักเรียนต้องทำผลงาน นำเสนอ และแก้ปัญหาด้วยตนเองอยู่เสมอ ทำให้นักเรียนเกิดความเครียดในการเรียนมากขึ้น ด้วยเหตุที่นักเรียนไม่ได้เข้าใจเนื้อหาที่เรียนเท่าที่ควร แต่ต้องมาทำงานด้วยตนเอง ทำให้ต้องใช้เวลาในการทำงานนาน ส่งผลให้นักเรียนส่งงานไม่ทันตามที่กำหนด ทำให้นักเรียนไม่เข้าใจบทเรียนอย่างต่อเนื่อง เรียนแค่เพียงให้ผ่านไปแต่ละคาบเรียนเท่านั้น เมื่อครูสั่งงาน นักเรียนก็เกิดความกังวล เนื่องจากไม่เข้าใจการทำงานอย่างชัดเจน ผลลัพธ์ที่ออกมาก็ไม่ตรงกับความต้องการของครู จนทำให้บางคนต่อต้านรูปแบบการเรียนเช่นนี้ นักเรียนยังมีความต้องการให้ครูสอนแบบบรรยาย นักเรียนติดอยู่กับรูปแบบการบรรยายเท่านั้น เมื่อต้องเรียนในรูปแบบที่ต้องทำด้วยตนเอง แก้ปัญหาด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนไม่พอใจ เกิดความเครียด และความเบื่อหน่ายในการเรียน ทำให้ขาดความพยายามในการเรียนอีกด้วย

“นักเรียนไม่มีความพยายามในการเรียนและฝึกฝน ไม่ค่อยใส่ใจเท่าที่ควร”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน F, สัมภาษณ์, 5 สิงหาคม 2562)

“ก็ค่อนข้างเครียดเพราะมีการเปลี่ยนแปลงเยอะ เนื้อหาที่ยากขึ้น นักเรียนเครียดกับการเรียนสิ่งใหม่ กับเนื้อหาที่ยากขึ้น ต้องทำเอง ต้องแก้ปัญหาเองมากขึ้นเยอะ เราเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง แต่นักเรียนก็ไม่ค่อยเข้าใจ นักเรียนจะติดอยู่กับการสอนแบบบรรยายแบบเดิม พอเรียนแบบนี้ก็ไม่เข้าใจ ไม่พอใจ แต่ก็ป็นธรรมชาติของการเปลี่ยนแปลงที่จะยากเสมอตอนเริ่มต้น”

(ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน A, สัมภาษณ์, 16 กรกฎาคม 2562)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

จากการวิเคราะห์ปัญหาที่ได้จากการเก็บข้อมูลข้างต้น พบว่าปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพื้นฐานทางวิชาการ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสังคมและจิตใจ ดังต่อไปนี้

ด้านพื้นฐานทางวิชาการ พบว่านักเรียนประสบปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษกับครูในชั้นเรียน ซึ่งทำให้นักเรียนไม่สามารถทำความเข้าใจบทเรียนได้ดีเท่าที่ควร และปัญหาการขาดทักษะพื้นฐานในการเรียนเมื่อนักเรียนต้องเรียนเนื้อหาที่มีความเข้มข้นมากขึ้นในระดับมัธยมศึกษา การขาดทักษะพื้นฐานในการเรียนจึงทำให้นักเรียนเกิดความยากลำบากในการเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ในระดับมัศึกษามีระยะเวลาการเรียนในแต่ละคาบที่ยาวนานขึ้น นักเรียนจึงเกิดความเหนื่อยล้าใน

การเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายและไม่มีสมาธิในการเรียน และปัญหาความรับผิดชอบต่อภาระงานที่มากขึ้น แต่นักเรียนมีระยะเวลาในการทำงานน้อยลง ทำให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการทำงานเท่าที่ควร นักเรียนที่เข้ามาเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ จึงมีอุปสรรคในการเรียนรู้

ด้านสังคมและวัฒนธรรม พบว่านักเรียนประสบปัญหาการเข้าสังคมและปรับตัวเข้ากับเพื่อนใหม่ เนื่องจากนักเรียนยังขาดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน จึงไม่สามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีความสุข การเรียนรู้ในชั้นเรียนจึงไม่เป็นไปอย่างราบรื่น ความใกล้ชิดระหว่างครูและนักเรียนที่น้อยลงเมื่อเทียบกับในระดับประถมศึกษาเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างครูและนักเรียน ที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ทำให้บรรยากาศในการเรียนขาดความเป็นกันเอง นอกจากนี้ด้วยการที่นักเรียนเข้าสู่วัยรุ่นทำให้เกิดปัญหาการทำงานร่วมกันระหว่างเพื่อนต่างเพศ ที่สร้างความลำบากในการเรียนรู้ร่วมกัน และประการสุดท้ายคือ วัฒนธรรมที่หลากหลายในชั้นเรียน การที่นักเรียนต้องอยู่ร่วมกันในสังคมที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ วัฒนธรรม หรือรูปลักษณ์ นำมาสู่การไม่ยอมรับในความแตกต่าง การดูถูก การกลั่นแกล้ง และก่อให้เกิดความแตกแยกได้ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ส่งผลให้นักเรียนขาดความสุขในการดำเนินชีวิตในโรงเรียน รู้สึกไม่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมใหม่ เมื่อมีปัญหาในการเข้าสังคม ทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนไม่มีประสิทธิภาพอย่างเต็มที่

ด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ พบว่านักเรียนประสบปัญหาการขาดความมั่นใจในตนเอง ซึ่งเกิดจากการที่นักเรียนเข้าสู่วัยรุ่นที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งจากภายในและนอกร่างกาย ทำให้นักเรียนเกิดความกังวลและไม่มั่นใจในตนเองอันส่งผลให้เป็นอุปสรรคในการเรียน ความกังวลจากความเข้มงวดที่มากขึ้นในชั้นเรียน โดยเฉพาะความเคร่งครัดในระเบียบวินัยเรื่องเวลา ซึ่งเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเกิดความเครียดและความกดดันในการเรียน ทำให้นักเรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้ด้วยการเปลี่ยนแปลงในช่วงรอยต่อทางการศึกษาที่นักเรียนประสบ นักเรียนจึงยังไม่สามารถปรับตัวในการเรียนได้อย่างเต็มที่ จึงทำให้มีผลการเรียนลดลง นักเรียนจึงเกิดความเครียด และความกังวลจากผลการเรียน ทำให้การเรียนไม่เป็นไปอย่างราบรื่นเท่าที่ควร และประการสุดท้ายคือ ความกังวลที่เกิดจากรูปแบบการเรียนและเนื้อหาการเรียนที่ยากขึ้น ทำให้นักเรียนไม่เข้าใจบทเรียนอย่างเต็มที่และไม่มีความสุขในการเรียน ซึ่งปัญหาเหล่านี้ทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ อันส่งผลให้เกิดอุปสรรคในการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์และเสนอแนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติเกี่ยวกับนักเรียนที่เข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติที่มาจากโรงเรียนไทย เพื่อให้ได้มาซึ่งปัญหาที่กระทบต่อการเรียนของนักเรียน โดยผู้วิจัยนำปัญหาที่ได้เหล่านั้นมาวิเคราะห์เป็นแนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครู หรือผู้เกี่ยวข้องที่จะช่วยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติให้มีความพร้อมด้านการเรียนมากขึ้น ลดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นกับนักเรียน ให้นักเรียนสามารถเรียนร่วมกับผู้อื่นได้ และดำรงชีวิตในสังคมใหม่ได้อย่างมีความสุข โดยผู้วิจัยแบ่ง แนวทางการส่งเสริมความพร้อมออกได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่ แนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการ แนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม และแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 แนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการ

ปัญหาด้านพื้นฐานทางวิชาการ ที่นักเรียนไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติประสบ คือ ปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษกับครูในชั้นเรียน ซึ่งพบว่านักเรียนยังไม่สามารถสื่อสารกับครูได้อย่างเต็มที่ จึงไม่สามารถทำความเข้าใจบทเรียนได้ดีเท่าที่ควร การขาดทักษะพื้นฐานในการเรียนก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษาได้อย่างสมบูรณ์ นอกจากนี้ในระดับมัศึกษามีระยะเวลาการเรียนในแต่ละคาบที่ยาวนานขึ้น นักเรียนจึงเกิดความเหนื่อยล้าในการเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายและไม่มีสมาธิในการเรียน และประการสุดท้ายคือ ปัญหาความรับผิดชอบต่อภาระงานที่มากขึ้น แต่นักเรียนมีระยะเวลาในการทำงานน้อยลง ทำให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการทำงานเท่าที่ควร ปัญหาเหล่านี้ส่งผลให้การเรียนรู้ของนักเรียนในโรงเรียนนานาชาติไม่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยได้นำปัญหาพื้นฐานทางวิชาการข้างต้นมาวิเคราะห์และเสนอแนวทางเพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติในการส่งเสริมพื้นฐานทางวิชาการให้แก่นักเรียนที่เข้าเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ และให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนมากขึ้น ซึ่งจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถแบ่งแนวทางในการส่งเสริมพื้นฐานทางวิชาการออกเป็น 3 ด้าน

ได้แก่ การจัดการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน และการสร้างความร่วมมือกับ ผู้ปกครอง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1.1 การจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการที่เหมาะสมในการเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาตินั้น ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางการจัดการเรียนเพื่อส่งเสริมและแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนตามประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ การส่งเสริมการสื่อสารภาษาอังกฤษ การพัฒนาทักษะพื้นฐานของนักเรียน การลดความเหนื่อยล้าจากการเรียนที่ยาวนาน และการมอบหมายภาระงานที่เหมาะสม เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความพร้อมและเรียนรู้ในช่วงรอยเชื่อมต่อดี้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประการแรก คือ การส่งเสริมการสื่อสารภาษาอังกฤษ เมื่อครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ พบว่ามีนักเรียนบางส่วนที่ไม่เข้าใจการสื่อสารของครู หรือไม่สามารสื่อสารได้อย่างเต็มที่ เมื่อครูพบว่านักเรียนไม่เข้าใจบทเรียน อาจปรับเปลี่ยนเป็นการเข้าไปสื่อสารกับนักเรียนเป็นรายบุคคลจะช่วยให้สามารถสื่อสารกันได้ชัดเจนขึ้นและลดปัญหาด้านการสื่อสารให้นักเรียนได้

นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนเป็นคู่ (Learning Cell) คือ การสร้างปฏิสัมพันธ์เกี่ยวกับสิ่งที่เรียนระหว่างนักเรียน 2 คน โดยที่นักเรียน 2 คน ทำกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวอาจอยู่ในรูปของการถาม ตอบปัญหา อภิปราย หรือแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกันเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน ซึ่งการเรียนเป็นคู่นี้มีจุดมุ่งหมายที่จะแก้ไขในส่วนที่เป็นจุดด้อยของวิธีสอนอื่นๆ เช่น วิธีสอนแบบบรรยายที่ครูกำลังบรรยาย แต่นักเรียนไม่สนใจฟังหรือสนใจฟังแต่ไม่เข้าใจในสิ่งที่สื่อสาร (Spencer Kagan, 1990 อ้างถึงใน ชาตรี เกิดธรรม, 2559) ก็เป็นการจัดการเรียนการสอนวิธีหนึ่ง ที่จะทำให้นักเรียนได้ช่วยเหลือกัน ได้แบ่งปันเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ และพยายามสื่อสารเพื่อตรวจสอบความเข้าใจซึ่งกันและกัน จะทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น ส่งเสริมให้ใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น และส่งผลให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจากการสื่อสารกับเพื่อนมากขึ้น นอกจากนี้การเสริมแรง เมื่อนักเรียนสามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษได้ดี โดยการให้คำชื่นชมหรือรางวัล จะช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจในการสื่อสารมากขึ้น ดังที่ครูชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คนที่ 1 โรงเรียน D (2562) ได้กล่าวไว้จากการสัมภาษณ์ว่า

“ผมคิดว่าวิธีที่ดีที่สุดของพวกเขาในการสื่อสารในห้องเรียน คือ การที่ให้พวกเขาช่วยกันเรียน โดยให้นักเรียนสื่อสารกัน พยายามอธิบายสิ่งที่ได้เรียนรู้ให้คู่ของตนเอง เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของกันและกัน ให้เพื่อนเป็นคนสะท้อนผลการเรียน และบอกพวกเขาหากมีอะไรผิดพลาด ส่วนครูก็ต้องคอยเสริมแรงเสมอ”

ประการที่สอง คือ การพัฒนาทักษะพื้นฐานของนักเรียน ในชั้นเรียนที่พบว่านักเรียนมีทักษะการอ่าน การเขียน หรือทักษะพื้นฐานอื่น ๆ ที่แตกต่างกัน การสังเกตและศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจะช่วยให้ครูสามารถพัฒนาและดูแลนักเรียนได้อย่างทั่วถึง และการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องและเหมาะสมกับความสามารถที่ต่างกันของนักเรียนจะช่วยพัฒนานักเรียนในชั้นเรียนได้อย่างสมบูรณ์มากขึ้น ซึ่งการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวนี้มีหลากหลายรูปแบบ เช่น การจัดการเรียนการสอนรายบุคคล (Individualized Instruction) อันเป็นรูปแบบหนึ่งของการจัดการเรียนการสอน ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถเลือกเรียนหรือเรียนตามความสามารถ ความสนใจของตนเอง โดยคำนึงถึงหลักของความแตกต่างระหว่างบุคคล (Differentiate) ซึ่งได้แก่ความแตกต่างในด้านความสามารถ สติปัญญา ความต้องการ ความสนใจ และความสะดวกของนักเรียนแต่ละบุคคล (Gagne and Briggs, 1974) ดังนั้นเมื่อครูพบว่านักเรียนคนใดยังขาดทักษะพื้นฐานในการเรียน การจัดการเรียนการสอนเป็นรายบุคคล โดยให้มีระดับความยากง่ายของเนื้อหาที่ต่างกันไป ออกแบบสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสม จะเป็นการตอบสนองตามความสามารถที่แตกต่างของนักเรียนและเติมเต็มการพัฒนาทักษะนั้น ๆ ให้แก่นักเรียนได้

ประการที่สาม คือ การลดความเหนื่อยล้าจากการเรียนที่ยาวนาน เนื่องจากการเรียนในระดับมัธยมศึกษาชั้นนั้น จะมีระยะเวลาแต่ละคาบเรียนที่นานขึ้น หากกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนของครูเป็นการสอนแบบบรรยายที่ให้นักเรียนนั่งเรียนตลอดเวลา โดยที่นักเรียนต้องฟังครูอย่างต่อเนื่อง หรือต้องอยู่ในอิริยาบถเดียวตลอดทั้งคาบเรียน นักเรียนจะเกิดความเบื่อหน่าย และความเหนื่อยล้าจากการเรียนได้ ทำให้ไม่เกิดการเรียนรู้อย่างเต็มที่ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนเชิงรุก (Active learning) อันเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มีกิจกรรมให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติทั้งในเชิงทักษะต่าง ๆ เช่น การทดลอง การสำรวจตรวจสอบ และในเชิงหาวิธีแก้ปัญหา เช่น การแก้ปัญหาวิเคราะห์วิจารณ์ หรือตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ เป็นต้น เพื่อแทนที่การเรียนการสอนที่ครูบอกเล่าให้นักเรียนฟังด้านเดียว จะลดความเบื่อหน่าย และความเหนื่อยล้าจากการเรียนของนักเรียนลงได้

(ปรีชาญ เดชศรี, 2545 อ้างถึงใน สุชาติดา แก้วพิกุล, 2555) ซึ่งการจัดการเรียนการสอนเชิงรุก (Active learning) นั้น จะเป็นการปรับเปลี่ยนบทบาทในการเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ของครู และให้นักเรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนโดยการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองมากขึ้น โดยมีเทคนิค กิจกรรมหรือวิธีการที่หลากหลายที่ครูจะสามารถเลือกใช้เพื่อให้เหมาะสมกับบริบทในชั้นเรียน เช่น การเรียนรู้ด้วยการค้นพบ (Discovery Learning) การเรียนรู้จากการทำกิจกรรม (Activity-Based Learning) การเรียนรู้แบบใช้เกม (Game-Based Learning) เทคนิคแลกเปลี่ยนความคิด (Think-Pair-Share) เป็นต้น ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น เพิ่มแรงจูงใจในการเรียน ลดความเบื่อหน่าย เหนื่อยล้าในการเรียน และทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสูง (Meyers and Jones, 1993 อ้างถึงใน สุชาติดา แก้วพิกุล, 2555)

ประการสุดท้าย คือ การมอบหมายภาระงานที่เหมาะสม เพราะ การเรียนในระดับมัธยมศึกษา นักเรียนจะมีภาระงานที่มากและยากขึ้น แต่มีระยะเวลาในการทำงานที่น้อยลง และนักเรียนยังถูกคาดหวังถึงผลงานในระดับที่สูงขึ้น จึงส่งผลให้นักเรียนเกิดความเครียดในการทำงาน นักเรียนที่บริหารจัดการเวลาได้ไม่ดี ก็จะมีคามยากในการทำงาน และส่งผลกระทบต่อภาระงานของนักเรียนต่อไป ดังนั้นการมอบหมายภาระงานที่เหมาะสมกับนักเรียน โดยที่ลักษณะงานที่มอบหมายตรงกับความถนัดหรือความสนใจของนักเรียน จะช่วยลดปัญหาให้แก่ให้นักเรียนได้ โดยการมอบหมายงานนั้นควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีอิสระในการสร้างสรรค์ผลงานของตนเองอย่างเต็มที่ ให้นักเรียนได้แสดงออกถึงความสนใจของตนเองในการทำภาระงานต่าง ๆ เช่น การจัดทำผลงานในรูปแบบการ์ตูน การนำเสนองานในรูปแบบวิดีโอ เป็นต้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความสุขและตั้งใจในการทำงานให้สำเร็จมากขึ้น และการมอบหมายงานเป็นกลุ่มก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะลดปัญหาในการทำภาระงานต่าง ๆ ให้แก่นักเรียนได้ เพราะเมื่อนักเรียนได้ทำงานร่วมกัน ได้วางแผนและแบ่งงานกันทำ จะทำให้นักเรียนแต่ละคนมีภาระงานที่ไม่มากจนเกินไป โอกาสที่จะทำงานเสร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพก็จะมีมากขึ้น นอกจากนี้การทำงานเป็นกลุ่มยังทำให้นักเรียนได้สื่อสารกัน นักเรียนจึงได้พัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษมากขึ้นอีกด้วย ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกันตามความสนใจจึงเป็นวิธีการที่เหมาะสมกับชั้นเรียนที่พบปัญหานี้ ซึ่งมีหลากหลายวิธี เช่น การจัดการเรียนการสอนแบบใช้โครงงานเป็นฐาน (Project-Based Learning) เป็นรูปแบบหนึ่งที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำงานตามระดับทักษะที่ตนเองมีอยู่ เป็นเรื่องที่สนใจและรู้สึกสบายใจที่จะทำ นักเรียนสามารถเลือกว่าจะตั้งคำถามอะไร และต้องการผลผลิตอะไรจากการทำงานชิ้นนี้ โดยครูทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุน

อุปกรณ์และจัดประสบการณ์ให้แก่นักเรียน คอยสนับสนุนการแก้ไขปัญหา และสร้างแรงจูงใจให้แก่ นักเรียน (McDonnell, 2007 อ้างถึงใน ดุษฎี โยเหลา และคณะ, 2557) หรือการจัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นในสิ่งที่นักเรียนอยากเรียนรู้ โดยสิ่งที่อยากเรียนรู้ดังกล่าวจะต้องเริ่มมาจากปัญหาที่นักเรียนสนใจหรือพบในชีวิตประจำวันที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับบทเรียน ซึ่งการจัดการเรียนการสอนข้างต้นจะช่วยให้นักเรียนได้ ทำผลงานตามความสนใจ ทำให้มีแรงจูงใจในการทำงานให้ประสบความสำเร็จมากขึ้น ดังที่ ครูผู้สอน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คนที่ 2 โรงเรียน A (2562) ได้กล่าวจากการสัมภาษณ์ไว้ว่า

“อย่างโครงการนักเรียนจะให้ความสนใจมาก นักเรียนรู้อาจทำอะไร ได้ทำงานเป็นกลุ่ม นักเรียนจะชอบมาก เมื่อลองเปรียบเทียบกับภาระงานให้เขียนเรียงความ ก็นั่งเขียนอยู่คนเดียว นักเรียนก็เบื่อไม่อยากทำ การบ้านต้องเลือกจากสิ่งที่นักเรียนชอบด้วย เช่น ให้นักเรียนเลือกเรื่องที่ ชอบเอง สิ่งนี้นักเรียนเข้าใจ เลือกรูปแบบการนำเสนอที่ถนัด”

นอกจากนี้การส่งงานควรมีหลายช่องทาง ซึ่งระบบออนไลน์เป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับครูที่สามารถนำมาใช้เพื่อเป็นช่องทางในกับนักเรียนในการส่งงานได้ จะช่วยให้นักเรียนส่งงานได้สะดวกมากขึ้น และครูสามารถติดตามงานของนักเรียนได้ง่ายขึ้นอีกด้วย (ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน D, สัมภาษณ์, 15 กรกฎาคม 2562)

จุดพาด 2.1.2 การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน

สภาพแวดล้อมในชั้นเรียนเป็นตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ถ้า สภาพแวดล้อมดีจะเป็นส่วนช่วยสนับสนุนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และส่งผลต่อพัฒนาการ ของนักเรียนในด้านต่าง ๆ (สิริวรรณ ศรีพหล, 2554) การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนอย่าง เหมาะสมจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความพร้อมมากขึ้น และช่วยลด ปัญหาด้านการเรียนที่นักเรียนจะต้องประสบ ซึ่งจากการเก็บข้อมูลสามารถสรุปแนวทางในการจัด สภาพแวดล้อมในชั้นเรียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ โดยแบ่งการ จัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนออกเป็น 2 องค์ประกอบ ได้แก่ การจัดสภาพแวดล้อมเชิงกายภาพ และการจัดสภาพแวดล้อมเชิงปฏิสัมพันธ์ (สิริวรรณ ศรีพหล, 2554) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การจัดสภาพแวดล้อมเชิงกายภาพ คือ การจัดสภาพหรือลักษณะของห้องเรียนให้เอื้อต่อการ เรียนการสอน เนื่องจากนักเรียนจะใช้เวลาอยู่ในห้องเรียนเป็นส่วนใหญ่ ห้องเรียนจึงควรอยู่ใน

สภาวะที่เหมาะสม เพื่อให้นักเรียนได้เกิดความรู้สึกสบายกายและสบายใจเมื่อเข้ามาอยู่ในห้องเรียน การจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยจากปัญหาที่พบสามารถวิเคราะห์ได้ว่า แนวทางการจัดสภาพแวดล้อมเชิงกายภาพในห้องเรียนเพื่อส่งเสริมพื้นฐานทางวิชาการ ประกอบด้วย ห้องเรียนที่เอื้อต่อการสื่อสารระหว่างครูและนักเรียน ห้องเรียนที่เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนเชิงรุก ห้องเรียนที่เอื้อต่อการส่งเสริมทักษะพื้นฐาน และห้องเรียนที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมที่หลากหลายของครู โดยมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ห้องเรียนที่เอื้อต่อการสื่อสารระหว่างครูและนักเรียน ในห้องเรียนควรมีอุปกรณ์ที่ช่วยให้ครูสื่อสารกับนักเรียนได้อย่างชัดเจน เหมาะสมกับขนาดห้องเรียนและจำนวนนักเรียน การจัดที่นั่งของนักเรียนไม่ควรห่างจากครูมากเกินไป เพื่อให้สื่อสารกันได้ง่ายขึ้น (สา สีลากุล, 2552) และช่วยให้ครูสามารถสังเกตนักเรียนได้อย่างชัดเจน หากพบว่านักเรียนคนใดมีปัญหาในการสื่อสาร ครูก็สามารถเข้าไปช่วยเหลือนักเรียนได้ทันที
2. ห้องเรียนที่เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนแบบเชิงรุก (Active Learning) โดยการจัดสภาพห้องให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ เช่น การจัดที่นั่งในรูปแบบต่างๆ อาจเป็นรูปตัวยูตัวทีหรือครึ่งวงกลม ให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ให้นักเรียนสามารถมีส่วนร่วมกับการจัดการเรียนการสอนได้อย่างเต็มที่ สะดวกต่อการเรียนเป็นคู่ หรือการอภิปรายแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2531)
3. ห้องเรียนที่มีสภาพแวดล้อมในการส่งเสริมทักษะพื้นฐานให้แก่นักเรียน เป็นสภาพที่เอื้อให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ตามความสนใจและความสามารถของแต่ละบุคคล เช่น การจัดมุมอ่านหนังสือ มุมเขียน หรือบอร์ดให้ความรู้ต่าง ๆ เป็นต้น เพราะสภาพแวดล้อมจะต้องเป็นแหล่งทรัพยากรการเรียน การให้ความสำคัญกับมุมวิชาการ ทำให้นักเรียนสามารถใช้เป็นแหล่งค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมได้ตลอดเวลา ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะ สร้างนิสัยใฝ่รู้ใฝ่เรียน ศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง ไม่ยึดติดกับความรู้ที่ได้จากครูเท่านั้น (อรพันธ์ ประสิทธิ์รัตน์, 2545 อ้างถึงใน ประวีณา โภควณิช, 2559)

4. ห้องเรียนที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมที่หลากหลายของครู เพราะ ในระดับมัธยมศึกษา นักเรียนจะมีระยะเวลาในการเรียนแต่ละคาบที่ยาวนานขึ้น เมื่อครูจัดกิจกรรมที่หลากหลายที่ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นตลอดทั้งคาบเรียน และได้เปลี่ยนอิริยาบถอยู่เสมอ ห้องเรียนจึงต้องมีความกว้างที่เหมาะสม เพื่อเอื้อต่อการจัดกิจกรรมและการเคลื่อนไหวต่าง ๆ โดยที่ห้องเรียนต้องมีของ เช่น ตู้ ชั้นวางของ ที่วางกีดขวางการทำกิจกรรม หรือวางอยู่ในห้องเรียนมากเกินไปจนความจำเป็น (ภควรรณ โทมา, 2554 อ้างถึงใน ประวีณา โภควณิช, 2559) ให้ครูและนักเรียนสามารถใช้พื้นที่ในห้องเรียนได้อย่างเต็มที่

การจัดสภาพแวดล้อมเชิงปฏิสัมพันธ์ คือ การจัดสภาพหรือบรรยากาศของห้องเรียนที่เน้นความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน โดยจากปัญหาที่พบสามารถวิเคราะห์ได้ว่า แนวทางการจัดสภาพแวดล้อมเชิงปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนเพื่อส่งเสริมพื้นฐานทางวิชาการ ประกอบด้วย บรรยากาศที่อบอุ่น บรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง บรรยากาศในการเรียนที่มีความกระตือรือร้น และบรรยากาศที่มีอิสระในการทำงาน โดยมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. บรรยากาศที่อบอุ่น เป็นมิตรให้กับนักเรียน และมีการสื่อสารกับนักเรียนอยู่เสมอ เพราะนอกจากจะช่วยให้เด็กเรียนรู้ถึงความสัมพันธ์กับตนเองแล้วยังช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้สื่อสารมากขึ้น กล้าที่จะสื่อสาร และการที่ครูมีความเป็นมิตร ยอมรับให้ความช่วยเหลือ จะทำให้นักเรียนเกิดความอบอุ่น สบายใจ รักครู รักโรงเรียน และรักการมาเรียนมากขึ้น (ภควรรณ โทมา, 2554 อ้างถึงใน ประวีณา โภควณิช, 2559)
2. บรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อช่วยส่งเสริมทักษะพื้นฐานให้แก่เด็ก โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษา ค้นคว้าหาข้อมูลความรู้ต่าง ๆ เพื่อการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ ให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามความต้องการ ความสนใจ ใฝ่รู้ใฝ่เรียนในสิ่งที่ต้องการอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยตนเอง (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2550)

3. บรรยากาศในการเรียนที่มีความกระตือรือร้น ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน ให้นักเรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย และเปลี่ยนแปลงกิจกรรมอยู่เสมอ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545)
4. บรรยากาศที่มีอิสระในการทำงานหรือทำกิจกรรมร่วมกัน โดยต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ตัดสินใจ เลือกภาระงานตามความสนใจของนักเรียน และทำงานเป็นกลุ่ม ให้นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ดังที่ (พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์, 2545) กล่าวไว้ว่า
 “ห้องเรียนควรมีบรรยากาศความเป็นอิสระของการเรียน การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ตลอดจนการเคลื่อนไหวในกิจกรรมการเรียนการสอนทุกประเภท”

2.1.3 การสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง

หากครูและผู้ปกครองมีการทำงานร่วมกันเป็นอย่างดีย่อมส่งผลให้เกิดประโยชน์ในการดูแลนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Oxford University, 2018) โดยเฉพาะนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาที่นักเรียนจะต้องพบปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนที่เกิดจากการปรับตัว ดังนั้น การสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความพร้อมในการเรียนมากขึ้น และลดปัญหาทางการเรียนที่เกิดขึ้นกับนักเรียนได้ โดยจากการเก็บข้อมูลของผู้วิจัยสามารถสรุปแนวทางที่ครูสามารถสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครองเพื่อช่วยนักเรียนในการส่งเสริมความพร้อมเมื่อเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ ประกอบด้วย การสร้างความร่วมมือในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน การพัฒนาทักษะและความรู้พื้นฐานให้แก่ นักเรียน การส่งเสริมให้นักเรียนอ่านหนังสือ การพัฒนาทักษะการควบคุมตนเอง และการพัฒนาทักษะการบริหารเวลา โดยรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ครูและผู้ปกครองร่วมกันพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน เมื่อพบว่านักเรียนมีอุปสรรคด้านภาษาที่ส่งผลให้นักเรียนไม่เข้าใจบทเรียน ไม่สามารถสื่อสารได้ และทำให้นักเรียนเกิดความเครียด การแจ้งข้อมูลนี้ให้ผู้ปกครองทราบจะเป็นการร่วมกันแก้ปัญหาให้นักเรียนได้ โดยอาจแนะนำให้ผู้ปกครองส่งเสริมให้นักเรียนเรียนเสริมภาษาอังกฤษ และขอความร่วมมือให้ผู้ปกครองกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกการใช้

ภาษาอังกฤษที่บ้าน โดยที่ไม่จำเป็นต้องพึ่งโรงเรียนกวดวิชา เช่น ใช้การดูภาพยนตร์ ภาษาอังกฤษ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ หรือการฝึกสื่อสารกันเป็นภาษาอังกฤษ ระหว่างคนในครอบครัว จะช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่าง สม่ำเสมอ และไม่เพิ่มความเครียดให้กับนักเรียนจนเกินไป (รุ่งกานต์ รุจิรวงศ์, 2558) โดยที่ครูและผู้ปกครองมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันอย่างต่อเนื่อง เพื่อติดตาม การพัฒนาของนักเรียน

2. การส่งเสริมให้นักเรียนศึกษาทักษะพื้นฐาน และความรู้พื้นฐานในวิชาต่าง ๆ โดยครู แจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงทักษะและความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในแต่ละรายวิชา เพราะ นักเรียนจะต้องเรียนเป็นภาษาอังกฤษ หากนักเรียนมีทักษะและความรู้พื้นฐานจะ ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ซึ่งการที่นักเรียนได้เตรียมตัว ศึกษาบทเรียน ล่วงหน้า หรือฝึกการใช้คำศัพท์ที่จำเป็นต่าง ๆ ร่วมกับผู้ปกครองเมื่ออยู่ที่บ้าน จะ ช่วยให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนมากขึ้น (สังเวียน สฤติกุล, 2521)
3. ครูและผู้ปกครองร่วมกันส่งเสริมให้นักเรียนอ่านหนังสือให้มากขึ้น ทั้งที่โรงเรียนและ ที่บ้าน เพราะการอ่านจะช่วยให้นักเรียนได้เพิ่มเติมความรู้อยู่เสมอ นอกจากนั้นยัง ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ ๆ การอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ จึงจะช่วยพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนได้มาก ดังที่ ครูผู้สอน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คนที่ 1 โรงเรียน F (2562) ได้กล่าวไว้จากการ สัมภาษณ์ว่า

“ถ้าเด็กยังอ่านไม่เพียงพอ ก็จะเรียนได้ยาก ถ้าอ่านมากก็ยิ่งได้มาก ก็จะได้ คำศัพท์ ใหม่ ๆ ในขณะที่อ่าน ทุก ๆ วิชา ก็จะช่วยได้มาก อยากแนะนำให้พวกเขา อ่านให้มากที่สุด เท่าที่จะสามารถทำได้ มันจะช่วยเขาในห้องเรียน”

4. ครูและผู้ปกครองร่วมกันส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะในการควบคุมตนเอง เพราะการ เรียนในระดับมัศึกษานั้น นักเรียนจะต้องดูแลตนเองมากขึ้น จะต้องรับผิดชอบ การเรียนด้วยตนเอง ซึ่งหากครูพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการขาด

ทักษะในการควบคุมตนเองที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ การสื่อสารกับผู้ปกครอง จะช่วยให้ผู้ปกครองได้มีส่วนช่วยในการส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะในการควบคุมตนเองมากขึ้นจากที่บ้านด้วย เช่น การฝึกให้นักเรียนทำสิ่งต่าง ๆ ที่บ้านด้วยตนเอง ทั้งการดูแลตนเอง การวางแผนการเรียนรู้ หรือการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน (สุภาพร เทพยสุวรรณ, 2557)

5. เมื่อครูพบว่านักเรียนส่งงานไม่ครบ ทำงานไม่ทันตามที่กำหนด หรือประสบปัญหาด้านการเรียนที่เกิดจากการขาดทักษะการบริหารเวลา การแจ้งข้อมูลให้ผู้ปกครองทราบและทำงานร่วมกับผู้ปกครอง จะสร้างความร่วมมือในการช่วยนักเรียนแก้ปัญหาดังกล่าวให้นักเรียนได้ และให้ผู้ปกครองช่วยพัฒนาทักษะการบริหารเวลาให้กับนักเรียนเมื่ออยู่ที่บ้านด้วย โดยการฝึกให้นักเรียนได้บริหารจัดการเวลาในการทำภารกิจต่าง ๆ ของตนเองในระหว่างการอยู่ที่บ้าน เช่น การจัดตารางเวลาในการทำกิจกรรมประจำวันต่าง ๆ การควบคุมเวลาในการใช้คอมพิวเตอร์ การวางแผนการใช้เวลาในการทำงาน เพื่อช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะในการบริหารเวลา (มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด, 2018)

2.2 แนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม

ปัญหาด้านสังคมและวัฒนธรรมที่กระทบต่อการเรียนของนักเรียนไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ คือ ปัญหาการเข้าสังคมและปรับตัวเข้ากับเพื่อนใหม่ ซึ่งพบว่านักเรียนยังขาดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ยังไม่สามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีความสุข การเรียนรู้ในชั้นเรียนจึงไม่เป็นไปอย่างราบรื่น ความใกล้ชิดระหว่างครูและนักเรียนที่น้อยลงเมื่อเทียบกับในระดับประถมศึกษาก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างครูและนักเรียน ที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของนักเรียน นอกจากนี้ด้วยการที่นักเรียนเข้าสู่วัยรุ่นทำให้เกิดปัญหาการทำงานร่วมกันระหว่างเพื่อนต่างเพศ ที่สร้างความลำบากในการเรียนรู้ร่วมกัน และประการสุดท้ายคือ วัฒนธรรมที่หลากหลายในชั้นเรียน การที่นักเรียนต้องอยู่ร่วมกันในสังคมที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ วัฒนธรรม หรืออุปนิสัย นำมาสู่การไม่ยอมรับในความแตกต่างและก่อให้เกิดความแตกแยกได้ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ส่งผลให้การเรียนรู้และการดำเนินชีวิตในโรงเรียนของนักเรียนไม่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยได้นำปัญหาด้านสังคมและวัฒนธรรมข้างต้นมาวิเคราะห์เป็นแนวทางสำหรับครูหรือผู้เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติในการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรมให้นักเรียนที่เข้าเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ และให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนมากขึ้น ซึ่งจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถแบ่งแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรมออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ การจัดการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน และการสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.1 การจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรมที่เหมาะสมในการเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาตินั้น ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางการส่งเสริมและแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนตามประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ การลดความกังวลในการเข้าสังคมและการพบเพื่อนใหม่ การสร้างความใกล้ชิดระหว่างนักเรียนและครู การส่งเสริมการทำงานกลุ่ม และการจัดการศึกษาพหุวัฒนธรรม เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความพร้อม และเรียนรู้ในช่วงรอยเชื่อมต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประการแรก คือ การลดความกังวลในการเข้าสังคมและการพบเพื่อนใหม่ให้นักเรียน ในการจัดการเรียนการสอนนั้นการคำนึงถึงความเป็นสังคมในห้องเรียนมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะสังคมในห้องเรียนก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การจัดการเรียนการสอนที่ดีจึงเป็นรูปแบบที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้สร้างสัมพันธภาพระหว่างกัน และทำความรู้จักเพื่อนใหม่ เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกัน และทำให้นักเรียนไม่รู้สึกโดดเดี่ยวจากการเป็นนักเรียนใหม่ของห้องเรียน และรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคมใหม่นี้ (Peters, 2010 อ้างถึงใน ญัฐชญา มณีพุกฤษ, 2560) ซึ่งการจัดการเรียนการสอนที่สามารถจัดในชั้นเรียนเพื่อการลดความกังวลในการเข้าสังคมและการพบเพื่อนใหม่ให้นักเรียนได้นั้นมีหลากหลายรูปแบบหรือวิธีการ เช่น การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) หมายถึงกิจกรรมการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันโดยในกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกันมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกันและมีความรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งในส่วนตนและส่วนรวมเพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วาง

ไว้ (Johnson & Johnson, 1974 อ้างใน ทิศนา แคมมณี, 2545) หรือการจัดการเรียนการสอนรูปแบบซิปปา (CIPPA Model) โดยรูปแบบซิปปาได้ยึดหลักการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญคือ การช่วยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ ให้นักเรียนมีบทบาทมากที่สุดในระดับชั้นเรียน และได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในการเรียนรู้จากกันและกัน มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้ ความคิดเห็นและประสบการณ์ โดยนักเรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองตามแนวคิด Constructivism (ทิศนา แคมมณี, 2545) จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบนี้จะเน้นกิจกรรมที่ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคล เช่น ครู เพื่อน ผู้รู้ ที่จะช่วยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมทางสังคม การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบนี้จึงช่วยลดปัญหาการเข้าสังคมของนักเรียนได้ หรือการจัดการเรียนการสอนแบบอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion) ก็เป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่ครูสามารถใช้เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะการเข้าสังคมมากขึ้น ซึ่งวิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยคือ กระบวนการที่ครูจัดนักเรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 4-8 คน และให้นักเรียนในกลุ่มพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็น และประสบการณ์ในประเด็นที่กำหนด และสรุปผลการอภิปรายออกมาเป็นข้อสรุปของกลุ่ม ซึ่งวิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยเป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง มีโอกาสแสดงความคิดเห็น และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างกัน ทำให้เกิดการสร้างสรรค์สภาพที่ดีในชั้นเรียนขึ้นได้

ประการที่สอง คือ การสร้างความใกล้ชิดระหว่างนักเรียนและครู ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากกว่าในระดับประถมศึกษา เนื่องจากครูระดับมัธยมศึกษาจะเจอกับนักเรียนน้อยลง ดังนั้นการใช้เวลาสร้างความใกล้ชิดกับนักเรียนในแต่ละคาบให้เต็มที่จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครู โดยในการจัดการเรียนการสอนนั้นอาจลดการสอนแบบบรรยาย เพราะจะสร้างความสัมพันธ์กับนักเรียนได้น้อย แต่อาจใช้การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบอื่นๆ ที่เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วม ได้สนทนาซักถามกับครู จะช่วยสร้างความใกล้ชิดระหว่างครูและนักเรียนมากขึ้นได้ เช่น การจัดการเรียนการสอนแบบอภิปราย (Discussion) การจัดการเรียนการสอนแบบถามตอบ (Ask and Question Model) การจัดการเรียนการสอนโดยใช้เกม (Game-Based Learning) เป็นต้น (มนสิข สิริสมบุญ, 2561) โดยในการจัดการเรียนการสอนนั้น อาจยึดหลักที่จะสร้างความไว้วางใจแก่นักเรียน ให้เกิดความใกล้ชิดระหว่างครูและนักเรียนมากขึ้นดังต่อไปนี้

1. หลักประชาธิปไตย คือ การที่ครูให้ความสำคัญต่อนักเรียนอย่างเท่าเทียมกัน ให้ความเสมอภาค ให้อิสระ ให้ออกาสแก่ทุกคนในการแสดงความคิดเห็น และยินดีรับฟังความเห็นของทุกคน

2. หลักความยุติธรรม คือ การที่ครูปกครองชั้นเรียนโดยใช้หลักความยุติธรรมแก่นักเรียนทุกคนโดยทั่วถึง นักเรียนจะเคารพศรัทธาครู และยินดีปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอนของครูตลอดจนไม่สร้างปัญหาในชั้นเรียน

3. หลักพรหมวิหาร 4 อันได้แก่ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ซึ่ง เมตตา หมายถึง ความรัก ความปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นเป็นสุข กรุณา หมายถึง ความสงสาร คิดจะช่วยให้ผู้อื่นพ้นทุกข์ มุทิตา หมายถึง ความยินดีด้วยเมื่อผู้อื่นเป็นสุข และอุเบกขา หมายถึง ความเที่ยงธรรม การวางตัวเป็นกลาง การวางใจเฉย

หากครูยึดหลักการข้างต้นประกอบกับการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับนักเรียนอย่างทั่วถึง พยายามมีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนทุกคนในขณะจัดการเรียนการสอน จะทำให้นักเรียนเปิดรับครูมากขึ้น ไว้วางใจครู และเกิดความใกล้ชิดกันมากขึ้นในที่สุด (จิตรา วสุวานิช, 2531)

ประการที่สาม คือ การส่งเสริมการทำงานกลุ่ม เพราะ จะช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะด้านสังคม อีกทั้งนักเรียนยังได้ช่วยเหลือกัน ได้เรียนรู้กระบวนการกลุ่ม การแบ่งงานกันทำ ช่วยให้นักเรียนสามารถเข้ากับเพื่อนใหม่ได้ดีขึ้น และลดความไม่เข้าใจในบทเรียนได้อีกด้วย ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนของแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) จึงเป็นวิธีหนึ่งที่ครูสามารถนำมาใช้ได้ ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่จัดให้นักเรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้โดยแบ่งกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ มีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยครูเป็นผู้วางระบบการจัดกลุ่มให้ เพื่อให้ในกลุ่มได้มีนักเรียนทั้งเก่ง กลางและอ่อน เพื่อให้นักเรียนได้ช่วยเหลือกัน และมีการเปลี่ยนกลุ่มอยู่เสมอเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รู้จักเพื่อนคนอื่น ๆ และเรียนรู้การทำงานร่วมกับสมาชิกที่หลากหลายโดยให้สมาชิกในกลุ่มมีทั้งเพศชาย และเพศหญิง เพื่อให้นักเรียนพยายามปรับตัวเข้าหากันมากขึ้น ซึ่งครูสามารถใช้การจัดการเรียนการสอน เทคนิคหรือกิจกรรมการสอนในแบบต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการทำงานเป็นกลุ่ม เช่น การสอนแบบแบ่งกลุ่มทำงาน (Committee Work Method) เทคนิคร่วมมือร่วมกลุ่ม (Co-Op Co-Op) กิจกรรมอัครวิน

โต๊ะกลม (Round Table) เทคนิคค้นหาพร้อมกัน (Group Investigation) เทคนิคเติมเต็ม (Jigsaw) เทคนิคร่วมด้วยช่วยงานกลุ่ม (STAD) รูปแบบ LT (Learning Together) เป็นต้น (Johnson & Johnson, 1974 อ้างใน ทิศนา ขัมมณี, 2545) รูปแบบหรือเทคนิคการจัดการเรียนการสอนเหล่านี้จะช่วยให้ให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะด้านสังคมและการทำงานกลุ่มมากขึ้น

ประการสุดท้าย คือ การจัดการศึกษาพหุวัฒนธรรม (Multicultural Education) เนื่องจากในโรงเรียนนานาชาติจะประกอบไปด้วยสมาชิกที่มีความหลากหลายและแตกต่างกัน ทั้งเชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรม รูปลักษณ์ เป็นต้น ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนที่ดีควรคำนึงถึงความหลากหลายนี้อยู่เสมอ เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาความขัดแย้งระหว่างนักเรียนหรือระหว่างการจัดการเรียนการสอน การจัดการศึกษาพหุวัฒนธรรมจึงเป็นวิธีที่เหมาะสมสำหรับชั้นเรียนที่มีบริบทของความหลากหลาย ซึ่งการศึกษาพหุวัฒนธรรม คือ กระบวนการที่ครูได้ช่วยเตรียมนักเรียน ที่มีความแตกต่างกันทางด้านวัฒนธรรมให้อยู่ร่วมกันด้วยความเข้าใจ มีความร่วมมือร่วมใจกัน มองเห็นประโยชน์ที่แท้จริงของการพึ่งพาอาศัยกัน มีความเสียสละ และยุติธรรม ยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรม ไม่ชักนำไปสู่ความแตกแยก (ปารมี สิงห์เดโชชัย, 2560) โดยยึดหลักการดังต่อไปนี้

1. การจัดการเรียนการสอนที่ทุกคนมีความเสมอภาค มีสิทธิเสรีภาพและมีความสำคัญเท่าเทียมกัน สอดคล้องกับ National Child and Youth Development Promotion Act (2007) ที่กล่าวว่า เด็กและเยาวชนทุกคนมีสิทธิและโอกาสในการมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียม โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม เป็นต้น ทั้งนี้รวมไปถึงการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงออกถึงเอกลักษณ์ในวัฒนธรรมของตนเอง และเรียนรู้ในความแตกต่างอย่างหลากหลาย เพื่อให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้และยอมรับความแตกต่าง (Ministry of Social Development and Human Security, 2007)

2. การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมความยุติธรรม ในชั้นเรียนจะต้องเต็มไปด้วยความยุติธรรมมีการใช้เหตุผล ทุกสิ่งในห้องทั้งกฎกติกาของห้องเรียนควรมาจากการที่ทุกคนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ เป็นการสอนที่ยึดหลักความยุติธรรมโดยครูส่งเสริมให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในชั้นเรียนอย่างทั่วถึง ทั้งในการอภิปราย แสดงความคิดเห็น การทำงานต่าง ๆ

3. การจัดการเรียนการสอนที่ปรับทัศนคติในการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับนักเรียนในสังคมที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมคือ ทัศนคติของนักเรียน ส่งเสริมให้ทุกคนมีทัศนคติว่าทุกคนมีฐานะเป็นพลเมืองโลกที่เท่าเทียมกัน ไม่ว่าเป็นชนชาติใดก็สามารถประสบความสำเร็จในชีวิตได้ ทัศนคติเช่นนี้จะช่วยให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและเพิ่มความมั่นใจในการเรียนให้แก่เพื่อนอีกด้วย ทำให้เกิดการยอมรับนับถือตนเองและยอมรับความแตกต่างของผู้อื่น (United Nations Educational, 2001)

นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนที่เชื่อมโยงเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่แตกต่าง มีสื่อการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับมุมมองของทุกกลุ่มชนชาติ และมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนได้แสดงศักยภาพตามความถนัดของตนอย่างเต็มที่ จะช่วยให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ในความแตกต่างระหว่างกัน ทำให้นักเรียนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุขและเกิดการยอมรับซึ่งกันและกันได้ (ปารมี สิงห์เตโชชัย, 2560)

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนรู้จักแบ่งปันกัน จะเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกถึงเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล จะทำให้นักเรียนได้เกิดความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของตนเอง และเรียนรู้ที่จะยอมรับวัฒนธรรมที่แตกต่างให้สามารถอยู่ร่วมกันได้ โดยปลูกฝังให้นักเรียนตระหนักได้ว่าทุกคนย่อมมีความแตกต่างกัน ส่งเสริมให้นักเรียนเคารพความแตกต่าง และคอยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนอยู่เสมอ หากพบว่านักเรียนเกิดความขัดแย้งกัน จะสามารถแก้ไขได้ นอกจากนี้การส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้และตระหนักถึงความเป็นพลเมืองโลกก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจได้ว่าเมื่ออยู่ร่วมกัน ก็ต้องเข้าใจซึ่งกันและกัน และต้องส่งเสริมให้นักเรียนใช้ภาษากลางที่ทุกคนสามารถเข้าใจร่วมกันได้เสมอเมื่ออยู่ในห้องเรียน และอยู่ในโรงเรียนนั่นคือภาษาอังกฤษ

2.2.2 การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน

สภาพแวดล้อมในชั้นเรียนจะส่งเสริมทักษะด้านสังคมและวัฒนธรรมให้แก่ นักเรียน ถ้าสภาพแวดล้อมจะเป็นส่วนช่วยสนับสนุนให้นักเรียนมีคุณภาพความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกัน การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนอย่างเหมาะสมจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความพร้อมมากขึ้นในช่วงรอยเชื่อมต่อบัณฑิตศึกษาปีที่ 1 และช่วยลดปัญหาที่นักเรียนจะต้องประสบในด้านการเรียน ซึ่งจากการเก็บข้อมูลสามารถสรุปแนวทางในการจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ โดยแบ่งการจัดสภาพแวดล้อมในชั้น

เรียนเป็น 2 องค์ประกอบ ได้แก่ การจัดสภาพแวดล้อมเชิงกายภาพ และการจัดสภาพแวดล้อมเชิงปฏิสัมพันธ์ (สิริวรรณ ศรีพหล, 2554) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การจัดสภาพแวดล้อมเชิงกายภาพ คือ การจัดสภาพหรือลักษณะของห้องเรียนที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนอย่างเต็มที่ ดังนั้นการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมจะเอื้อต่อการพัฒนาทักษะด้านสังคมและวัฒนธรรมให้นักเรียนได้ เมื่อนักเรียนมีทักษะที่ดีในด้านนี้ก็จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนมากขึ้น โดยจากปัญหาด้านสังคมและวัฒนธรรมของนักเรียนที่พบสามารถวิเคราะห์ได้ว่า แนวทางการจัดสภาพแวดล้อมเชิงกายภาพในห้องเรียน ประกอบด้วยสภาพแวดล้อมในห้องเรียนที่เอื้อต่อการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนในชั้นเรียน ห้องเรียนที่เอื้อให้เกิดความใกล้ชิดมากขึ้นระหว่างครูและนักเรียน ห้องเรียนที่มีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำงานร่วมกันของนักเรียน และห้องเรียนที่ส่งเสริมการศึกษาหุ้วัฒนธรรม มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. สภาพแวดล้อมในห้องเรียนที่เอื้อต่อการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนในชั้นเรียน โดยการจัดที่นั่งในห้องเรียนที่ทำให้นักเรียนสามารถมีปฏิสัมพันธ์กัน สื่อสาร และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้สะดวก และมีโอกาสพบปะกันได้อย่างทั่วถึง เนื่องจากสิ่งแวดล้อมที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจและแรงจูงใจในการเรียน คือ การสร้างความเป็นกันเองระหว่างนักเรียนกับนักเรียน (สุนันท์ สุขสวัสดิ์, 2552 อ้างถึงใน ณัฐชานา มณีพฤกษ์, 2560)
2. ห้องเรียนที่เอื้อให้เกิดความใกล้ชิดมากขึ้นระหว่างครูและนักเรียน การจัดสถานที่ โต๊ะเก้าอี้ ต้องให้ง่ายต่อการเคลื่อนไหวโยกย้าย ให้ครูสะดวกต่อการเข้าถึงนักเรียน ให้ครูสามารถเข้าไปพูดคุย หรือสื่อสารกับนักเรียนได้อย่างทั่วถึง เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเป็นกันเองมากขึ้น และได้ใกล้ชิดกับครูมากขึ้น เนื่องจากครูไม่จำเป็นต้องอยู่หน้าห้องเรียนตลอดเวลา อาจเคลื่อนที่ไปอยู่ท่ามกลางนักเรียน เพื่อให้เกิดความใกล้ชิดกับนักเรียน นักเรียนจะลดความกลัว กล้าพูด กล้าแสดงความคิดเห็นมากขึ้น (อรพันธ์ ประสิทธิ์รัตน์, 2545)

3. ห้องเรียนที่มีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำงานร่วมกันของนักเรียน โดยการจัดห้องเรียนให้นักเรียนสามารถสื่อสารพูดคุยกันได้ง่าย มีอุปกรณ์ หรือสิ่งต่าง ๆ ในห้องเรียนที่ช่วยให้นักเรียนเลื่อนมานั่งทำงานร่วมกันได้สะดวก หรือมีพื้นที่ว่างในห้องเรียน เพื่อให้นักเรียนสามารถนั่งทำงานร่วมกันได้อย่างเป็นอิสระ (ทรศนีย์ วรารักษ์คำ, 2554 อ้างถึงใน ประวีณา โภควณิช, 2559)

4. ห้องเรียนที่ส่งเสริมการศึกษาพหุวัฒนธรรม โดยห้องเรียนจะต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ตอบสนองต่อความหลากหลาย และมีการให้ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นพหุวัฒนธรรม โดยอาจจัดบอร์ดให้ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาและเข้าใจวัฒนธรรมที่หลากหลาย ซึ่งจะนำมาสู่การยอมรับ และเคารพสิ่งที่แตกต่างจากตนเอง ดังที่ ปารมี สิงหเดโชชัย (2560) กล่าวไว้ว่า

ทุกอย่างในห้องเรียนจะต้องตอบสนองต่อความหลากหลาย สิ่งอำนวยความสะดวกที่มีความเหมาะสมกับบริบทพหุวัฒนธรรม เช่น มีห้องพิธีกรรมสำหรับศาสนา เป็นต้น รวมไปถึงการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้แสดงออกถึงเอกลักษณ์ของตน และเรียนรู้ในความแตกต่างอย่างหลากหลาย และมีการใช้สื่อเพื่อเชื่อมโยงเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่แตกต่างและสิ่งที่อยู่นอกตำราสะท้อนถึงประสบการณ์และประวัติศาสตร์ที่หลากหลาย (ปารมี สิงหเดโชชัย, 2560, น. 66)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Journal of Chulalongkorn University

การจัดสภาพแวดล้อมเชิงปฏิสัมพันธ์ คือ สภาพหรือบรรยากาศของห้องเรียนที่เน้นความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน โดยการจัดสภาพแวดล้อมเชิงปฏิสัมพันธ์ ในห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ เพื่อช่วยส่งเสริมทักษะด้านสังคมและวัฒนธรรม และลดปัญหาด้านการเรียนให้แก่ นักเรียน ประกอบด้วยบรรยากาศในห้องเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน บรรยากาศที่เป็นมิตร บรรยากาศแห่งความร่วมมือร่วมใจ บรรยากาศแห่งความยุติธรรม และบรรยากาศแห่งประชาธิปไตย มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. บรรยากาศในห้องเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน บรรยากาศในห้องเรียนจะเต็มไปด้วยความอบอุ่น ซึ่งนักเรียนจะมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันได้นั้น ขึ้นอยู่กับครูเป็นสำคัญ คือ

การเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียน ครูแล่นักเรียนอย่างทั่วถึง ให้นักเรียนได้เกิดความรู้สึกผ่อนคลายในการอยู่ร่วมกัน โดยครูอาจจัดกิจกรรม หรือสร้างบรรยากาศที่ให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ได้แสดงความคิดเห็น และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำความรู้จักกันมากขึ้น ทำให้เกิดบรรยากาศที่ผ่อนคลาย ซึ่งเป็นสภาพที่มีอิทธิพลต่อนักเรียน ให้นักเรียนสบายใจ มีความสุข และส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน (วชิราภรณ์ คำคล้าย, 2551 อ้างถึงใน ประวีณา โภควณิช, 2559)

2. บรรยากาศที่เป็นมิตร ให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน ให้ความรัก ความอบอุ่น ให้นักเรียนทุกคนมีความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะและเพื่อนในชั้นเรียน เป็นที่ยอมรับของเพื่อนและครู ครูจึงเป็นผู้สร้างความสัมพันธ์อันดีโดยต้องพยายามรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ให้ความสนใจโดยการถามความเป็นไปของนักเรียนอยู่เสมอ และจะต้องให้ความใกล้ชิดจากการสัมผัสทั้งร่างกายและจิตใจ คำสั่งสอนและการกระทำของครูจะต้องสอดคล้องกัน เช่น ถ้าครูจะอบรมสั่งสอนเรื่องความซื่อสัตย์ โดยการปฏิบัติตนเป็นคนซื่อสัตย์ด้วยเช่นกัน กายสัมผัสก็เป็นสิ่งจำเป็น การจับต้องตัวบ้าง จะเป็นสื่อให้นักเรียนรู้สึกถึงความใกล้ชิดสนิทสนม (สุนันท์ สุขสวัสดิ์, 2552) นอกจากนี้การมีบุคลิกลักษณะที่เหมาะสม เช่น แสดงความเป็นมิตร ยิ้มแย้ม แจ่มใส ร่าเริง มีอารมณ์ขัน สนุกสนาน น้ำเสียงนุ่มนวล สุภาพอ่อนโยน แต่งตัวเรียบร้อย เป็นต้น จะช่วยให้นักเรียนจะเกิดความไว้วางใจในตัวครู และเกิดความใกล้ชิดระหว่างครูและนักเรียนมากขึ้น (ประวีณา โภควณิช, 2559)

3. บรรยากาศแห่งความร่วมมือร่วมใจ มีการสนับสนุนให้นักเรียนได้ทำงานและเรียนรู้ร่วมกัน มีการทำงานเป็นกลุ่ม มีกิจกรรมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และส่งเสริมการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในการทำกิจกรรม ให้นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยครูต้องคอยสังเกตพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของนักเรียน และพัฒนาให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ จะช่วยให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนร่วมชั้นเรียน ให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะในการเข้าสังคมมากขึ้น (อินทิรา บริบูรณ์, 2556)

4. บรรยากาศแห่งความยุติธรรมที่เปิดรับความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการเรียนและการตั้งกฎกติกาในห้องเรียนอย่างเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะมาจากชาติใด หรือมีวัฒนธรรมแบบใด และไม่พุดดูถูก หรือใช้คำพูดที่อาจนำมาซึ่งความขัดแย้ง ทำให้นักเรียนรู้สึกถึงความแตกต่างของตนเอง ต้องสร้างบรรยากาศที่ทำให้ให้นักเรียนรู้สึกว่าทุกคนเท่าเทียมกัน ทุกคนรู้สึกปลอดภัย และเรียนรู้ร่วมกันได้ในบริบทที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม (ปารมี สิงหเดโชชัย, 2560)

2. บรรยากาศแห่งประชาธิปไตย โดยที่ไม่มีใครในชั้นเรียนแสดงถึงอิทธิพลที่เหนือกว่า ต้องสร้างระบบการอยู่ร่วมกันแบบประชาธิปไตย ทำให้นักเรียนมีสิทธิและเสรีภาพในการทำทุกกิจกรรมในห้องเรียนอย่างเท่าเทียมกัน เช่น ทำให้นักเรียนได้สลับที่นั่งกันเสมอ เพื่อให้ทุกคนได้มีสิทธิที่จะนั่งตามจุดต่าง ๆ ของห้องเรียน จัดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้หมุนเวียนกันเป็นผู้นำของชั้นเรียน ทำให้นักเรียนได้อยู่ร่วมกันอย่างเสมอภาค สอดคล้องกับการจัดการศึกษาพหุวัฒนธรรม (สิริวรรณ ศรีพหล, 2554)

2.2.3 การสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง

การพัฒนานักเรียนหรือการส่งเสริมนักเรียนให้มีความพร้อมในการเรียนนั้น ย่อมต้องอาศัยความร่วมมือกันระหว่างครูและผู้ปกครอง เมื่อนักเรียนอยู่ที่โรงเรียนครูก็ต้องให้การส่งเสริมนักเรียนอย่างเต็มที่ทั้งด้านวิชาการ และด้านสังคมและวัฒนธรรม เพื่อลดปัญหาด้านการเรียนให้แก่เด็กนักเรียน เมื่อนักเรียนอยู่ที่บ้านผู้ปกครองก็มีส่วนช่วยในการส่งเสริมความพร้อมให้แก่เด็กนักเรียน โดยจากการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัยพบว่าแนวทางที่ผู้ปกครองสามารถร่วมมือกับครูเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทักษะด้านสังคมและวัฒนธรรม ประกอบด้วย การสร้างความร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการเข้าสังคม ส่งเสริมการเข้าใจถึงความแตกต่าง และส่งเสริมการใช้สังคมออนไลน์อย่างเหมาะสม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. นักเรียนควรมีทักษะการเข้าสังคมที่ดี โดยครูและผู้ปกครองอาจร่วมมือกันส่งเสริมให้นักเรียนได้ไปอยู่ในสังคมที่มีผู้คนจำนวนมาก เช่น ทำให้นักเรียนได้ไปทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มญาติ พานักเรียนไปงานสังคมต่าง ๆ หรือส่งเสริมกิจกรรมยามว่างของนักเรียนให้

เป็นกิจกรรมที่ได้ทำร่วมกับผู้อื่น เช่น เล่นกีฬา เกมกระดาน ค่ายฤดูร้อน เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการเข้าสังคม การทำความรู้จักเพื่อนใหม่ (มหาวิทยาลัยออกฟอร์ด, 2018 อ้างถึงใน ญัฐชนา มณีพุกษ์, 2560) ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนปรับตัวได้ง่ายขึ้นในการพบเพื่อนใหม่ในชั้นเรียน ทำให้การเรียนของนักเรียนในโรงเรียนใหม่เป็นไปด้วยดี

2. ผู้ปกครองและครูสามารถร่วมกันส่งเสริมให้นักเรียนใช้สังคมออนไลน์อย่างเหมาะสม เนื่องจากเด็กในยุคปัจจุบันสามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้อย่างสะดวกในทุก ๆ กิจกรรมในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อพูดคุยกับเพื่อน การพักผ่อนด้วยการดูภาพยนตร์ การหาข้อมูลในการทำบ้าน หรือแม้กระทั่งการใช้พื้นที่ออนไลน์ในการแสดงตัวตน หากนักเรียนใช้สังคมออนไลน์อย่างขาดวิจารณญาณหรือใช้ไม่เหมาะสม อาจนำมาซึ่งปัญหาที่กระทบต่อการเรียนของนักเรียนได้ โดยครูและผู้ปกครองให้ความสำคัญในเรื่องนี้และสื่อสารกันเสมอหากพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปอันเกิดจากการใช้สังคมออนไลน์ การถูกกลั่นแกล้งทางออนไลน์ (Cyberbullying) หรือสนใจการเรียนน้อยลงก็ต้องเร่งแก้ไข โดยผู้ปกครองมีส่วนช่วยให้นักเรียนใช้สังคมออนไลน์อย่างเหมาะสม ดังต่อไปนี้ (Center For Cyber Safety And Education, 2019)

2.1 สร้างกฎในบ้าน เรื่องการใช้อินเทอร์เน็ต เจรจากับนักเรียนแบบสันติ อาจสร้างพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งในบ้านที่ปราศจากการเล่นอินเทอร์เน็ต (screen-free areas) เพื่อสร้างพื้นที่ให้ได้พูดคุยและทำกิจกรรมร่วมกัน

2.2 พูดคุยกับนักเรียนเรื่องเนื้อหาบนโลกออนไลน์ที่เหมาะสม หรือไม่เหมาะสมอย่าง เปิดเผยและไม่ตัดสิน หากทำได้ด้วยตนเองจะมีแนวโน้มที่ดีในการบอกเล่าเรื่องราวกับผู้ปกครองในยามที่เขาเจอสิ่งที่รบกวนจิตใจหรือประสบการณ์ไม่ดีที่เกิดจากโลกออนไลน์ หรือแม้กระทั่งในชีวิตจริง

2.3 สังเกตการณ์ (แบบห่างๆ) เรื่องการใช้เวลาบนโลกออนไลน์ ว่าปกติมีการใช้เวลาเท่าไรเพราะหากมีความผิดปกติเกิดขึ้น อาจหมายถึงนักเรียนกำลังเกิดปัญหาบางอย่าง

2.4 สนับสนุนและคอยเตือนนักเรียนให้ใช้อินเตอร์เน็ตอย่างปลอดภัย โดยการเตือนให้เช็คหน้าความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัว (privacy settings) เพื่อให้ตระหนักถึงความปลอดภัยอยู่เสมอ

หากผู้ปกครองปฏิบัติตามแนวทางข้างต้น ก็จะช่วยให้นักเรียนใช้สังคมออนไลน์ได้อย่างเหมาะสมมากขึ้นและได้ดูแลติดตามนักเรียนอย่างใกล้ชิด ลดปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับนักเรียนได้ ดังที่ครูผู้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน B (2562) ได้กล่าวไว้จากการสัมภาษณ์ว่า

“มองว่าปัญหาเรื่องสังคมของเด็กในวัยนี้เป็นเรื่องสังคมออนไลน์มากกว่า เป็นสิ่งที่เด็กจะต้องระวังมาก สำหรับเด็กในวัยนี้เรื่องนี้ค่อนข้างสร้างปัญหาให้เด็กมาก เด็กยังไม่พร้อมสำหรับสังคมออนไลน์ ถ้าเด็กเล่นก็ต้องมีเวลาจำกัด ผู้ปกครองต้องคอยดูแลร่วมกับครู”

3. การส่งเสริมให้นักเรียน พัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นหรือการทำงานกลุ่ม โดยครูอาจประสานงานกับผู้ปกครองเพื่อให้ผู้ปกครองมีส่วนช่วยให้การพัฒนาทักษะดังกล่าวให้แก่เด็ก โดยที่ผู้ปกครอง มีส่วนช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม โดยฝึกให้นักเรียนได้มีหน้าที่รับผิดชอบของตนเอง เริ่มจากเรื่องภายในบ้านและขยายไปสู่เรื่องอื่น ๆ และการสนับสนุนให้รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น โดยเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็น และมีส่วนร่วมกับกิจกรรมต่าง ๆ ภายในครอบครัวมากขึ้น นอกจากนี้ยังสอดแทรกการแก้ปัญหา คุณธรรม จริยธรรม ให้นักเรียนได้ ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้ฝึกการเป็นผู้นำผู้ตามีดี และพัฒนาทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่นต่อไป (สรวงมณต์ สิทธิสมาน, 2557)
4. การสร้างความใกล้ชิดมากขึ้นระหว่างครูและนักเรียน โดยการให้ความสำคัญกับการสื่อสารกับผู้ปกครอง เพราะครูอาจทราบและสังเกตเห็นพฤติกรรมต่าง ๆ ที่นักเรียนแสดงออกเพียงด้านเดียว แต่ผู้ปกครองอาจเห็นพฤติกรรมที่อาจจะเหมือนหรือแตกต่างของนักเรียนเมื่ออยู่ที่บ้านได้ การได้สื่อสารกับผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอจึงเป็นแนวทางที่ดีที่จะทำให้ครูทราบถึงพฤติกรรม ความต้องการหรือความสามารถของนักเรียนมากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ครูเข้าใจนักเรียนนักเรียนมากขึ้นและสามารถจัดการเรียนการสอนได้ตอบสนองความต้องการและเหมาะสมกับนักเรียนมากขึ้น ช่วยให้ครูเข้าใจนักเรียนแต่ละคนมากขึ้น และนำมาสู่ความใกล้ชิดกันของความสัมพันธ์ระหว่าง

ครูและนักเรียน โดยการสื่อสารกับผู้ปกครองนั้น ครูอาจใช้สังคมออนไลน์ การจัดประชุมผู้ปกครอง การจัดกิจกรรม Open House เป็นต้น เพื่อช่วยให้สามารถสื่อสารกับผู้ปกครองได้อย่างสะดวกมากขึ้น (นรรักษ์ต์ ผืนเชียร, 2562)

5. ผู้ปกครองและครูสามารถร่วมกันส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจความแตกต่าง เพราะเมื่อนักเรียนเข้าไปเรียนในโรงเรียนนานาชาติ นักเรียนจะเจอครูและเพื่อนจากต่างชาติต่างวัฒนธรรม อาจทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น การล้อเลียนสำเนียงการพูด การกล่าวถึงสีผิวหรือรูปลักษณ์ของคนที่มีความแตกต่างกับตนเอง การปลูกฝังให้นักเรียนรู้จักการให้เกียรติและเคารพผู้อื่น จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่เหมาะสม โดยให้นักเรียนเข้าใจได้ว่าทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของสังคมโลก ที่แม้ว่าผู้อื่นจะมีความแตกต่างจากตนเองแต่ทุกคนก็เท่าเทียมกัน ต้องเคารพซึ่งกันและกัน (รุ่งกานต์ รุจิรวงกุล, 2558) นอกจากนี้หากครูพบว่านักเรียนถูกกลั่นแกล้งจากผู้อื่นในเรื่องความแตกต่างทางวัฒนธรรม ครูก็ควรแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ เพื่อช่วยแก้ปัญหาให้กับนักเรียน ให้ผู้ปกครองได้ดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด ไม่ให้นักเรียนเกิดความเครียด เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมโรงเรียนนานาชาติได้อย่างมีความสุข ไม่เกิดความขัดแย้งหรือแตกแยก (อังคณา เกิดทองมี, 2563)

2.3 แนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ

ปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจที่กระทบต่อการเรียนของนักเรียนไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ คือ ปัญหาการขาดความมั่นใจในตนเอง ซึ่งเกิดจากการที่นักเรียนเข้าสู่วัยแห่งการเปลี่ยนแปลงทั้งจากภายในและนอกร่างกาย ทำให้นักเรียนเกิดความกังวลและไม่มั่นใจอันส่งผลให้เป็นอุปสรรคในการเรียน ความกังวลจากความเข้มงวดที่มากขึ้นในชั้นเรียนก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเกิดความเครียดและความกดดัน ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้ด้วยการเปลี่ยนแปลงในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษานักเรียนจึงยังไม่สามารถปรับตัวในการเรียนได้ จึงทำให้มีผลการเรียนลดลง นักเรียนจึงเกิดความกังวลเรื่องผลการเรียนจนส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียน และประการสุดท้ายคือ ความกังวลที่เกิดจากรูปแบบการเรียนและเนื้อหาการเรียนที่ยากขึ้น ทำให้นักเรียนไม่เข้าใจบทเรียนอย่างเต็มที่และไม่มีความสุขในการเรียน

ซึ่งปัญหาเหล่านี้ส่งผลให้การเรียนรู้และการดำเนินชีวิตในโรงเรียนของนักเรียนไม่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยได้นำปัญหาด้านสภาพอารมณ์และจิตใจข้างต้นมาวิเคราะห์เป็นแนวทางสำหรับครูหรือผู้เกี่ยวข้องที่สามารถใช้เป็นแนวปฏิบัติในการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจให้แก่ นักเรียนที่เข้าเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ และให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนมากขึ้น ซึ่งจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยสามารถแบ่งแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจเป็น 3 ด้าน ได้แก่ การจัดการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน และการสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.3.1 การจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจที่เหมาะสมในการเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาตินั้น ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางการจัดการเรียนเพื่อส่งเสริมและแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนตามประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ การสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ นักเรียน การลดความเขັมงวดในชั้นเรียน การลดความกังวลเรื่องผลการเรียน และการลดความกังวลเรื่องรูปแบบการเรียนและเนื้อหาที่ยากขึ้นให้แก่ นักเรียน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความพร้อม และเรียนรู้ในช่วงรอยเชื่อมต่อดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ประการแรก คือ การสร้างความมั่นใจในตนเองให้แก่ นักเรียน เพราะ เมื่อนักเรียนเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นช่วงเวลาที่นักเรียนเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น จึงมีการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทั้งในด้านร่างกายและอารมณ์เกิดขึ้น ทำให้นักเรียนมีความกังวลเรื่องรูปลักษณ์ของตนเองและต้องการการเป็นที่ยอมรับจากเพื่อนมากขึ้น สิ่งเหล่านี้มักส่งผลให้นักเรียนขาดความมั่นใจในตนเองหรือประเมินคุณค่าในตนเองต่ำลง (วิทยา มานะวานิชเจริญ, 2558) ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนที่ดีจึงควรช่วยส่งเสริมความมั่นใจในตนเองให้แก่ นักเรียนด้วย ซึ่งความมั่นใจในตนเอง คือการที่นักเรียนสามารถตัดสินใจจะทำสิ่งใด ๆ ได้ด้วยตนเอง เพื่อให้เกิดผลที่ได้รับ คือความภูมิใจและพอใจกับสิ่งที่ตนเองได้ทำ โดยการจะสร้างให้นักเรียนมีความมั่นใจในตนเองได้นั้น นักเรียนจะต้องมีการรับรู้ถึงคุณค่าของตนเอง (Self Esteem) ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจและกล้าที่จะเผชิญกับอุปสรรคต่าง ๆ และใช้ความพยายามแก้ปัญหาอย่างไม่ท้อถอย (ฉิรพร ตั้งจิตติพร, 2560) โดยมี

แนวทางในการสร้างความมั่นใจให้แก่นักเรียน (ชมรมสุขภาพวัยรุ่นมหาวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย, 2561) ดังต่อไปนี้

1. การให้นักเรียนค้นหาความสนใจ ความถนัด และจุดเด่นของตนเอง โดยชี้ให้นักเรียนเห็นว่าแต่ละคนมีข้อดีหรือมีความพิเศษที่แตกต่างกันไปตามความสนใจ จะทำให้นักเรียนรู้สึกถึงความดีงามในตนเองและทำให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง และมั่นใจในตนเองมากขึ้น ซึ่งการจัดการเรียนการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนได้ค้นหาความสนใจ ความถนัด และจุดเด่นของตนเองมีหลากหลายวิธี เช่น วิธีสอนแบบหน่วย (Unit Teaching Method) เป็นวิธีการสอนที่ส่งเสริมความถนัดตามธรรมชาติของนักเรียน เพราะการสอนแบบนี้มีกิจกรรมหลายประเภทให้นักเรียนได้เลือกปฏิบัติทำตามที่ถนัดและสนใจ (สุชา จันทน์เอม, 2521 อ้างถึงใน ชาตรี เกิดธรรม 2559) รูปแบบการเรียนการสอนตามวัฏจักรการเรียนรู้ 4 MAT เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งส่งเสริมความถนัดของนักเรียนและส่งเสริมการใช้สมอง 2 ซีกอย่างสมดุลกัน (McCarthy, 1980 อ้างถึงใน ชาตรี เกิดธรรม 2559) เป็นต้น

2. การกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นของตนเอง โดยเมื่อนักเรียนแสดงความคิดเห็นแล้ว ควรมีการใช้คำพูดที่แสดงการยอมรับในทัศนคติหรือความเห็นของนักเรียน เพื่อเป็นการแสดงการยอมรับในตัวนักเรียน วิธีนี้จะทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญของตัวเอง มั่นใจ และกล้าแสดงออก ซึ่งการจัดการเรียนการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนได้แสดงออกทางความคิดเห็นของตนเองมีหลากหลายวิธี เช่น วิธีสอนแบบอภิปราย (Discussion Method) เป็นการสอนโดยที่นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การสอนแบบถามตอบ (Ask and Question Model) เป็นการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนคิด วิเคราะห์ วิจัยและนักเรียนจะเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ ภาษาในการสื่อสาร และเป็นการส่งเสริมกระบวนการคิด (ชาตรี เกิดธรรม 2542) เป็นต้น

3. การเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออกถึงความสามารถในการพึ่งตนเอง และแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์โดยที่ไม่บังคับให้ทำตามรูปแบบหรือเวลาที่กำหนด เมื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ นักเรียนเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง และมั่นใจในตนเองมากขึ้น ซึ่งการจัดการเรียนการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนได้พึ่งตนเอง และแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์มีหลากหลายวิธี เช่น การจัดการเรียนรู้แบบการใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem Based Learning) เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เริ่มต้นจากปัญหาที่เกิดขึ้นโดยสร้างความรู้จากกระบวนการทำงานกลุ่ม เพื่อแก้ปัญหาหรือสถานการณ์เกี่ยวกับชีวิตประจำวันและมีความสำคัญต่อนักเรียน การเรียนรู้แบบนี้มุ่งเน้นพัฒนานักเรียนใน

ด้านทักษะและกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งนักเรียนจะได้ฝึกฝนการสร้างองค์ความรู้โดยผ่านกระบวนการคิดด้วยการแก้ปัญหา เป็นต้น (กมลฉัตร กล่อมอิม, 2560)

4. การให้คำชมเชยแก่นักเรียน เพื่อแสดงให้เห็นว่าความสำเร็จหรือพฤติกรรมที่นักเรียนทำนั้นเป็นเรื่องสำคัญและน่าประทับใจ ให้นักเรียนได้รู้สึกว่าคุณครูเป็นบุคคลสำคัญของชั้นเรียน อย่างไรก็ตามหากนักเรียนคนใดมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอาจหลีกเลี่ยงการใช้คำพูดเปรียบเทียบหรือการวิจารณ์ต่อหน้าบุคคลอื่น

เมื่อนักเรียนได้รับการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในตนเอง จะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น มีความสุขในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นและพัฒนาตัวตนเพื่อก้าวสู่การเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพต่อไป

นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนโดยการบูรณาการกับการสอนเพศศึกษาก็เป็นวิธีการหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนในช่วงวัยนี้ โดยการสอนเรื่องเพศสอดแทรกไปกับการจัดการเรียนรู้ปกติตามจังหวะเวลาและสถานการณ์ที่เหมาะสม หรือใช้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันเป็นตัวอย่างในการเรียนรู้หรือกระตุ้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้เข้าใจ ถึงธรรมชาติความเป็นจริงของชีวิตและสังคม เพื่อให้เด็กมีความรู้ มีทัศนคติ และมีพฤติกรรมที่ถูกต้องในเรื่องเพศ ตลอดจนสามารถปรับตัวตามพัฒนาการของร่างกายได้อย่างเหมาะสม การสอนดังกล่าวควรมีเนื้อหาที่ครอบคลุมกว้างขวางต่อเนื่องตามพัฒนาการเด็กตั้งแต่เกิดไปตามวัยจนถึงวัยรุ่น นักเรียนจะได้เรียนรู้จากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายตนเองและสิ่งแวดล้อม พัฒนาเป็นเอกลักษณ์ทางเพศ บทบาททางเพศที่เหมาะสม และควบคุมตัวเองในเรื่องเพศได้ (พนม เกตุมาน, 2550)

การจัดการเรียนของครูตามแบบข้างต้นจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดกับตนเองมากขึ้น และได้เรียนรู้้อย่างเหมาะสมตามการทำงานของสมองและความต้องการตามช่วงวัย ซึ่งจะส่งเสริมให้นักเรียนได้เติมเต็มความมั่นใจให้กับตนเองและเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

ประการที่สอง คือ การลดความเข้มงวดในชั้นเรียน เนื่องจากในชั้นเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นนั้นจะมีความเข้มงวดมากขึ้นเมื่อเทียบกับในระดับประถมศึกษา ส่งผลให้นักเรียนเกิดความเครียดในการเรียนรู้และการปฏิบัติตนในชั้นเรียน การจัดการเรียนการสอนที่ให้อิสระกับนักเรียนในการเรียนรู้มากขึ้น จะช่วยลดความกังวลให้แก่เด็กนักเรียนได้ โดยการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิด ตัดสินใจ หรือ

แสดงความคิดเห็นด้วยตนเอง ให้นักเรียนได้แก้ปัญหาด้วยตนเอง ภายใต้การวางกฎกติกาที่เหมาะสม ยุติธรรม และไม่เข้มงวดจนเกินไปโดยที่ครูไม่ตีกรอบวิธีคิดของนักเรียน (Kearney, 2019) ซึ่งการจัดการเรียนการสอนที่ที่ครูสามารถนำมาใช้เพื่อให้นักเรียนได้มีอิสระในการเรียนรู้ เช่น วิธีสอนแบบสืบเสาะหาความรู้ (Inquiry Method) เป็นวิธีสอนที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักค้นคว้าหาความรู้ โดยใช้กระบวนการทางความคิดหาเหตุผล นักเรียนจะค้นพบความรู้ หรือแนวทางแก้ปัญหาที่ถูกต้องด้วยตนเอง หรือการจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning) ที่นักเรียนจะได้มีอิสระในการคิด การแก้ปัญหาและให้เหตุผลด้วยตนเอง และศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง (Independent Study : IS) ก็เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่งที่ใช้กันอย่างกว้างขวางในการพัฒนาผู้เรียน เพราะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าอย่างอิสระในเรื่องหรือประเด็นที่ตนสนใจ เป็นต้น หากครูจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีอิสระในการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองมากขึ้น นักเรียนจะรู้สึกผ่อนคลาย และคลายความกังวลที่เกิดความเข้มงวดในชั้นเรียนลงได้

ประการที่สาม คือ การลดความกังวลเรื่องผลการเรียน เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับผลการเรียนอย่างมาก เมื่อผลการเรียนลดลง ทำให้นักเรียนเกิดความกังวลและความเครียด ส่งผลให้นักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน การจัดการเรียนการสอนจึงไม่ควรให้ความสำคัญกับการประเมินเพื่อตัดสินผลหรือจัดลำดับ แต่อาจเป็นการประเมิน พัฒนา และบอกระดับการเรียนรู้เทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เพื่อไม่เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเรียนเพื่อหวังผลการเรียนเท่านั้น แต่การส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาตนเองตามศักยภาพของแต่ละบุคคลอย่างเต็มที่ จะช่วยลดความกังวลให้แก่ นักเรียนได้ (Jeanette, 2019) ซึ่งการจัดการเรียนการสอนแบบหนึ่งที่ครูสามารถนำมาใช้ได้ คือ การสอนแบบพัฒนาความสามารถเฉพาะ (Talents Unlimited) เป็นรูปแบบการสอนที่มุ่งเน้นพัฒนาความสามารถเฉพาะของนักเรียนแต่ละคนซึ่งมีความสามารถที่แตกต่างกันเฉพาะบุคคล เป็นวิธีสอนที่ช่วยดึงความสามารถเฉพาะของบุคคลนั้น ๆ ออกมาใช้ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน โดยมุ่งให้นักเรียนประสบความสำเร็จในทักษะที่ตนเองมีความถนัดและมีความสามารถในด้านนั้น ๆ (ชาติรี เกิดธรรม, 2559) การจัดการเรียนการสอนเช่นนี้จะส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ว่าการที่ตนจะมีผลการเรียนที่น้อยลงหรือผลการเรียนน้อยกว่าคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน เป็นเพราะทุกคนมีความสามารถเฉพาะที่ต่างกัน แม้ว่าจะมีผลการเรียนน้อย แต่ก็มี

ศักยภาพอื่นที่โดดเด่น ทำให้นักเรียนมุ่งที่จะสร้างความสำเร็จตามความสามารถของตนเองมากกว่า เพียงเพื่อเพิ่มผลการเรียนเท่านั้น

ประการสุดท้าย คือ การลดความกังวลเรื่องรูปแบบการเรียนและเนื้อหาที่ยากขึ้นให้นักเรียน ในการจัดการเรียนการสอนของครูในระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาตินั้น จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น นักเรียนต้องค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง และต้องร่วมกันแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน ซึ่งแตกต่างจากการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา นักเรียนจึงเกิดความกังวลและไม่เข้าใจการสอนของครูอย่างเต็มที่ ดังนั้นครูที่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อาจจะทำค่อย ๆ ปรับวิธีการสอน ครูอาจอธิบายให้ชัดเจนถึงจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละคาบเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้ให้นักเรียน โดยในการสอนระยะแรก ๆ ครูอาจต้องคอยดูแลและช่วยเหลือนักเรียนอย่างใกล้ชิด คอยอธิบายหากพบว่านักเรียนไม่เข้าใจบทเรียนหรือปฏิบัติตามขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนไม่ถูกต้อง จากนั้นจึงค่อย ๆ ปรับรูปแบบวิธีการสอน โดยให้นักเรียนค่อย ๆ มีบทบาทในชั้นเรียนมากขึ้น จะทำให้นักเรียนค่อย ๆ ปรับตัว และคุ้นเคยกับการเรียนในรูปแบบใหม่ (Kennedy and Cox, 2008)

2.3.2 การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน

สภาพแวดล้อมในชั้นเรียนจะบ่งชี้ถึงคุณภาพของสภาพอารมณ์และจิตใจของนักเรียน ถ้าสภาพแวดล้อมดีจะเป็นส่วนช่วยสนับสนุนให้นักเรียนมีสุขภาพจิตที่ดี มีอารมณ์ที่สดใสเบิกบานพร้อมสำหรับการเรียนรู้ การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนอย่างเหมาะสมจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความพร้อมในช่วงรอยเชื่อมต่อสู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และช่วยลดปัญหาที่นักเรียนจะต้องประสบในด้านการเรียน ซึ่งจากการเก็บข้อมูลสามารถสรุปแนวทางในการจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน โดยแบ่งเป็น 2 องค์ประกอบ ได้แก่ การจัดสภาพแวดล้อมเชิงกายภาพและการจัดสภาพแวดล้อมเชิงปฏิสัมพันธ์ (สิริวรรณ ศรีพหล, 2554) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การจัดสภาพแวดล้อมเชิงกายภาพ คือ การจัดสภาพหรือลักษณะของห้องเรียนที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความรู้สึกผ่อนคลาย สบายกายและสบายใจ ให้คลายความกังวลต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงที่นักเรียนต้องประสบทั้งภายในร่างกาย และสิ่งแวดล้อม ดังนั้นการจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมจะเอื้อต่อคุณภาพด้านอารมณ์และจิตใจของนักเรียน เมื่อนักเรียนมีสภาพ

จิตใจและอารมณ์ที่ดีแล้วก็จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนมากขึ้นและประสบความสำเร็จในการเรียน โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ว่า แนวทางในการจัดสภาพแวดล้อมเชิงกายภาพในห้องเรียนเพื่อพัฒนาสภาพอารมณ์และจิตใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ ประกอบด้วยการจัดห้องเรียนที่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ห้องเรียนที่มีพื้นที่อเนกประสงค์ ห้องเรียนที่ได้รับการตกแต่งอย่างเหมาะสม และห้องเรียนที่มีหารจัดแสดงผลงานของนักเรียน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ห้องเรียนที่มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีความสะอาด ถูกสุขลักษณะ มีแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทสะดวก มีสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่เรียนอย่างทั่วถึง จะช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกสบายใจ เรียนรู้มีความสุข และคลายความกังวลจากความเข้มงวดในการเรียน (ธเนศ ขำเกิด, 2555 อ้างถึงใน ประวีณา โภควณิช, 2559)
2. ห้องเรียนที่มีพื้นที่อเนกประสงค์ให้นักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ในการทำกิจกรรมยามว่าง หรือรวมกลุ่มสนทนากับเพื่อน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้สึกผ่อนคลายจากความเคร่งเครียดในการเรียน (พจน์ พจน์พัฒนพล, 2548 อ้างถึงใน ประวีณา โภควณิช, 2559)
3. ห้องเรียนที่มีการจัดแสดงผลงานนักเรียน มีการจัดมุมหรือพื้นที่สำหรับให้นักเรียนได้แสดงผลงาน เพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จ และมีแรงจูงใจในการเรียนต่อไป ทั้งยังส่งเสริมให้นักเรียนสามารถแก้ไขและพัฒนาผลงานของตนเองให้ดีขึ้นอีกด้วย โดยผลงานที่จัดแสดงนั้นควรมีความหลากหลาย และสะท้อนถึงความสามารถที่แตกต่างของนักเรียน จะทำให้นักเรียนได้แสดงศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่โดยไม่ต้องคำนึงถึงเฉพาะความสำเร็จจากผลการเรียน (พจน์ พจน์พัฒนพล, 2548 อ้างถึงใน ประวีณา โภควณิช, 2559)
4. ห้องเรียนที่ได้รับการตกแต่งอย่างเหมาะสม โดยการตกแต่งนั้นควรทำอย่างพอเหมาะไม่มากจนเกินไป เช่น การติดภาพสวยงามที่สีไม่ฉูดฉาด การประดับต้นไม้ตามระเบียบ เป็นต้น โดยควรเน้นการใช้โทนสีและการตกแต่งที่คำนึงถึงหลักความเรียบง่าย เป็นระเบียบ

และสวยงามสบายตา สภาพแวดล้อมในห้องเรียนเช่นนี้จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย และคลายความกังวลจากปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ (สิริวรรณ ศรีพหล, 2554)

การจัดสภาพแวดล้อมเชิงปฏิสัมพันธ์ คือ สภาพหรือบรรยากาศของห้องเรียนที่เน้นความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน โดยการจัดสภาพแวดล้อมเชิงปฏิสัมพันธ์ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ เพื่อช่วยส่งเสริมการมีสภาพอารมณ์และจิตใจที่ดี และลดปัญหาด้านการเรียนให้นักเรียน ซึ่งประกอบด้วยบรรยากาศแห่งความยอมรับนับถือ บรรยากาศที่ผ่อนคลาย บรรยากาศแห่งการเสริมแรง และบรรยากาศแห่งความท้าทาย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. บรรยากาศแห่งความยอมรับนับถือ ด้วยช่วงวัยนี้ที่นักเรียนต้องประสบกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจในตนเอง การสร้างบรรยากาศที่ให้นักเรียนรับรู้ได้ว่านักเรียนเป็นบุคคลสำคัญ มีคุณค่า และสามารถเรียนรู้ได้ วางตัวเป็นกลาง คอยชื่นชมนักเรียน จะส่งผลให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเองและเกิดความยอมรับนับถือตนเองมากขึ้น (พรรณี ชูทัย, 2522 อ้างถึงใน กมลทิพย์ นัมศราวุธ, 2560)
2. บรรยากาศที่ผ่อนคลาย เพื่อลดความกังวลจากความเข้มงวดในชั้นเรียนให้นักเรียน โดยการสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม ครูให้ความเป็นกันเองแก่นักเรียน ให้นักเรียนมีอิสระ และมีความสบายใจในการทำกิจกรรม บรรยากาศภายในห้องเรียนก็จะไม่ตึงเครียด ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี (จิตรรา วสุวานิช, 2531 อ้างถึงใน กมลทิพย์ นัมศราวุธ, 2560)
3. บรรยากาศแห่งการเสริมแรง โดยอาจกล่าวถึงข้อดีของนักเรียนแต่ละคน ให้รางวัลหรือกล่าวยกย่องชมเชยเมื่อนักเรียนทำสิ่งต่าง ๆ ได้ดี และให้นักเรียนได้ทราบความก้าวหน้าของตนอยู่เสมอ อย่างไรก็ตามต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย นั่นคือ การจัดการสอนให้สอดคล้องกับระดับความสามารถของนักเรียนทุกคน เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนได้รับความสำเร็จตามระดับของตน และมีแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งความสำเร็จที่นักเรียนได้รับแม้จะเป็นความสำเร็จเล็กน้อยที่เกิดขึ้นในห้องเรียน แต่ก็ย่อมทำให้

นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง มีความภูมิใจในตนเองและมีกำลังใจที่จะเรียนมากขึ้น แม้ผลการเรียนจะลดลง (กฤษมันต์ วัฒนานรงค์, 2552)

4. บรรยากาศแห่งความท้าทาย เนื่องจากนักเรียนจะต้องเจอกับรูปแบบการเรียนที่ไม่คุ้นเคยและเนื้อหาการเรียนที่ยากขึ้น จึงต้องสร้างบรรยากาศแห่งความท้าทาย อันเป็นบรรยากาศที่ครูกระตุ้นให้กำลังใจนักเรียนเพื่อให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการทำงาน นักเรียนจะเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง มีความมุ่งมั่น และพยายามทำงานให้สำเร็จ โดย (พรรณี ชูทัย, 2522 อ้างถึงใน กมลทิพย์ นิมครารุช, 2560)

2.3.3 การสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง

การพัฒนานักเรียนหรือการส่งเสริมนักเรียนให้มีความพร้อมในการเรียนนั้น ย่อมต้องอาศัยความร่วมมือกันระหว่างครูและผู้ปกครอง เมื่อนักเรียนอยู่ที่โรงเรียนครูก็ต้องให้การส่งเสริมนักเรียนอย่างเต็มที่ทั้งด้านวิชาการ สังคมและวัฒนธรรม และด้านสภาพอารมณ์และจิตใจของนักเรียน เพื่อลดปัญหาด้านการเรียนให้แก่เด็กนักเรียน เมื่อนักเรียนอยู่ที่บ้านผู้ปกครองก็ต้องมีส่วนช่วยในการส่งเสริมความพร้อมให้แก่เด็กนักเรียน โดยทั้งครูและผู้ปกครองจะต้องมีการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลกันอยู่เสมอ ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัยพบว่าแนวทางที่ครูสามารถสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีสภาพอารมณ์และจิตใจที่สมบูรณ์ ให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียน และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขซึ่งประกอบด้วย การสร้างความร่วมมือในการช่วยเหลือเด็กนักเรียนในการเพิ่มความมั่นใจในตนเอง การลดความกังวลเรื่องความเข้มนวดในชั้นเรียนและผลการเรียน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. เมื่อครูพบว่านักเรียนเริ่มขาดความมั่นใจในตนเอง อันเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ หรือเด็กนักเรียนมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป ควรแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ เพื่อให้ผู้ปกครองที่เป็นผู้ใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุดได้มีส่วนช่วยในการส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของตนเองที่จะเกิดขึ้นเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นนี้ผู้ปกครองสามารถเปิดใจพูดคุยกับนักเรียนในเรื่องเพศได้ และสอนให้เข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย จากวัยเด็กสู่วัยรุ่น ว่ามีอะไรที่กำลังเปลี่ยนไปบ้าง โดยต้องเน้นการสร้างมุมมองเชิงบวกต่อร่างกาย เพื่อไม่ให้เด็กนักเรียนรู้สึกแค้นกับตัวเอง เช่น ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องขาวเท่านั้น หรือ

ผู้ชายไม่จำเป็นต้องสูง สิ่งเหล่านี้ ช่วยนักเรียนในการรับมือกับความเปลี่ยนแปลง และ คลายความกังวลในที่เกิดขึ้นได้ (แพรวพรรณ สุริวงศ์, 2559)

2. เมื่อครูพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป จากความเครียดหรือความกดดันต่าง ๆ สามารถร่วมมือกับผู้ปกครองได้ โดยครูและผู้ปกครองจะต้องทำงานร่วมกันในการ พยายามช่วยให้นักเรียนให้กลับสู่ภาวะปกติ โดยเมื่ออยู่ที่บ้านผู้ปกครองสามารถให้อิสระ แก่นักเรียนได้แต่ต้องเป็นการให้อิสระภายใต้การกำหนดขอบเขต เพราะนักเรียนเข้าสู่วัย มัธยมศึกษา จะต้องการอิสระมากขึ้น ต้องการใช้เวลาอยู่กับเพื่อนมากขึ้น ดังนั้นการใช้ วิธีการพูดคุย กำหนดขอบเขต เช่น เวลาที่ควรกลับบ้าน การไปเที่ยวกับเพื่อน โดยให้ นักเรียนได้มีส่วนในการแสดงความคิดเห็น และตกลงกันโดยใช้เหตุผลจึงเป็นวิธีการที่ เหมาะสม โดยคอยประสานงานและแลกเปลี่ยนข้อมูลกับครูอยู่เสมอ (มหาวิทยาลัยออก ฟোর্ด, 2018 อ้างถึงใน ณัฐชนา มณีพฤกษ์, 2560)
3. หากนักเรียนมีความเครียด หรือกังวลเรื่องผลการเรียน ครูอาจชี้แจงให้ผู้ปกครองทราบ ถึงหลักในการวัดและประเมิน และขอความร่วมมือกับผู้ปกครองให้ไม่เข้มงวดกับนักเรียน เรื่องผลการเรียนมากเกินไป ให้ผู้ปกครองเข้าใจว่าเมื่อนักเรียนยังปรับตัวกับการเรียน ใหม่ไม่ได้ ผลการเรียนก็อาจลดลง ผู้ปกครองจึงต้องให้โอกาส ไม่กล่าวซ้ำเติมนักเรียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แก้ปัญหาและพัฒนาตนเองต่อไป (สุภาพร เทพยสุวรรณ, 2560)
4. การลดความกังวลให้นักเรียนที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียน และเนื้อหาการเรียนที่ยากขึ้น โดยครูอาจสื่อสารกับผู้ปกครองให้เข้าใจถึงรูปแบบการ เรียนและเนื้อหาการเรียนที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้เมื่อเข้าสู่การเรียนในระดับชั้นใหม่และ โรงเรียนใหม่ เพื่อให้ผู้ปกครองได้มีส่วนในการช่วยเหลือนักเรียนต่อไป โดยคอยติดต่อกับ ผู้ปกครองอยู่เสมอหากพบว่านักเรียนมีความกังวลจากการเรียนเพื่อร่วมกันแก้ปัญหา และช่วยให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนมากขึ้น (Lisa Damour, 2020)

จากการวิเคราะห์ปัญหาและนำเสนอแนวทางการส่งเสริมความพร้อมในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ สามารถสรุปได้ว่า ปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ นั้น พบปัญหาใน 3 ประเด็นได้แก่ ปัญหาด้านพื้นฐานทางวิชาการ ปัญหาด้านสังคมและวัฒนธรรม และปัญหาด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ ซึ่งปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นได้เมื่อนักเรียนประสบกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา ทำให้เกิดอุปสรรคในการเรียน และการดำเนินชีวิตในโรงเรียนแก่นักเรียนได้ ดังนั้นครูจึงเป็นบุคคลหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการช่วยส่งเสริมความพร้อมให้แก่ นักเรียน เพื่อลดปัญหาที่นักเรียนประสบลงได้ โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปัญหาแล้วนำเสนอแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมแก่นักเรียน ซึ่งประกอบด้วยแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการ แนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม และแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ โดยนำเสนอเป็นแนวทางสำหรับครูเพื่อนำไปใช้เป็นแนวปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน และการสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง เพื่อช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความพร้อมในการเรียนมากขึ้นและลดปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนได้

ผลการวิเคราะห์การตรวจสอบและประเมินรับรองแนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ผลการวิเคราะห์การตรวจสอบและประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน มีความเห็นสอดคล้องกันว่าแนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ นั้น มีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ได้ แต่ควรเพิ่มเติมการให้ตัวอย่างของบางประเด็นให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย และสามารถนำไปปรับใช้ได้สะดวกยิ่งขึ้น นอกจากนี้ อาจเพิ่มเติมกิจกรรมอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากกิจกรรมในห้องเรียนที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความพร้อมมากขึ้นได้ โดยแนวทางทั้งหมดควรมุ่งเน้นให้เป็นการปฏิบัติเพื่อป้องกันปัญหา มากกว่าการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นแล้ว

ผลการวิเคราะห์การตรวจสอบและประเมินรับรองแนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอย
เชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ โดยครูที่
กำลังสอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ ผู้ให้สัมภาษณ์

ผลการวิเคราะห์การตรวจสอบและประเมินจากครูผู้ให้สัมภาษณ์ มีความเห็นสอดคล้อง
กันว่าแนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับ
มัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ นั้น มีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ได้ แต่เสนอแนะ
แนวทางปฏิบัติของนักเรียนที่สามารถทำได้ด้วยตนเอง ก่อนเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียน
นานาชาติ เพื่อเตรียมตนเองให้มีความพร้อมในการเรียนมากขึ้น โดยส่วนใหญ่มุ่งเน้นให้นักเรียนฝึก
ทักษะภาษาอังกฤษ อ่านหนังสือให้มาก และพัฒนาทักษะทางสังคมให้มีความกล้าแสดงออก กล้าที่
จะสื่อสารและเข้าสังคม

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง แนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา: กรณีศึกษาโรงเรียนนานาชาติ มีการสรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาทางการเรียนที่เกิดขึ้นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เป็นนักเรียนไทย ในโรงเรียนนานาชาติ
2. เพื่อนำเสนอแนวทางการส่งเสริมความพร้อมแก่นักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ

ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างที่เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กลุ่มเพื่อให้ได้ปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา คือ ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติ โดยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง ได้ครูโรงเรียนละ 4 คน ซึ่งเป็นครูที่สอนวิชาหลักที่มีจำนวนชั่วโมงในการสอนอย่างน้อย 4 ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ จำนวน 7 โรงเรียน ประกอบด้วย โรงเรียนนานาชาติระบบอังกฤษ 2 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติระบบอเมริกัน 2 โรงเรียน โรงเรียนนานาชาติระบบสิงคโปร์ 2 โรงเรียน และโรงเรียนนานาชาติระบบ IB 1 โรงเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสัมภาษณ์ปัญหาทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ
2. แบบประเมินแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนไทยสู่ชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสาร บทความ และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา แนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมความพร้อม แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาระดับประถมศึกษา แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการของเด็กในวัยประถมศึกษาและมัธยมศึกษา และข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนไทย และโรงเรียนนานาชาติ เพื่อวางแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนไทยสู่ชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ

2. กำหนดประชากร และตัวอย่างในการเก็บข้อมูล เพื่อให้ได้มาซึ่งปัญหาของเด็กในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่มัธยมศึกษา และแนวทางในการส่งเสริมความพร้อม

3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กลุ่ม คือ แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้างคำถาม และแบบประเมินแนวทางการส่งเสริมความพร้อม และตรวจสอบเครื่องมือโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

4. เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ ทั้งหมด 7 โรงเรียน เพื่อให้ได้มาซึ่งปัญหาด้านการเรียนรู้ของเด็ก หรือปัญหาอื่นๆที่ส่งผลต่อการเรียนของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา รวมทั้งแนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่มัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ

4. วิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ จากนั้นนำข้อมูลดังกล่าวมาพัฒนาร่างแนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติให้สอดคล้องกับปัญหาที่ได้จากการเก็บข้อมูล

5. ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความถูกต้อง และเหมาะสมของแนวทางการเตรียมความพร้อม และให้ครูที่ให้สัมภาษณ์ตรวจสอบความเหมาะสมในเชิงปฏิบัติ จากนั้นปรับปรุงและนำเสนอแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา: พหุกรณีศึกษาโรงเรียนนานาชาติ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ”แนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา: พหุกรณีศึกษาโรงเรียนนานาชาติ” ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ ถึงปัญหาทางการเรียนของนักเรียนไทยที่เข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้ว่านักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษามีประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นใน 3 ประเด็น ได้แก่ พื้นฐานทางวิชาการ สังคมและวัฒนธรรม และสภาพอารมณ์และจิตใจของนักเรียน โดยผู้วิจัยได้นำข้อมูลปัญหาที่ได้มาวิเคราะห์และนำเสนอแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมให้แก่นักเรียนในรอยเชื่อมต่อ โดยแบ่งแนวทางออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ แนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการ แนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม และแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ โดยมีรายละเอียดผลการเก็บข้อมูลปัญหาและนำเสนอแนวทางดังต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาปัญหาทางการเรียนที่เกิดขึ้นกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เป็นนักเรียนไทย ในโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงสามารถสรุปได้ว่านักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษานั้นมีประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นใน 3 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นแรก คือ พื้นฐานทางวิชาการ ประกอบด้วย คือ ปัญหาการสื่อสารภาษาอังกฤษกับครูในชั้นเรียน ซึ่งพบว่านักเรียนยังไม่สามารถสื่อสารกับครูได้อย่างเต็มที่ การขาดทักษะพื้นฐานในการเรียนทำให้นักเรียนไม่สามารถเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษาได้อย่างสมบูรณ์ นอกจากนี้ด้วยระยะเวลาการเรียนในแต่ละคาบที่ยาวนานขึ้น นักเรียนจึงเกิดความเหนื่อยล้าในการเรียน และปัญหาความรับผิดชอบต่อภาระงานที่มากขึ้น ประเด็นที่สอง คือ สังคมและวัฒนธรรม ประกอบด้วย ปัญหาการเข้าสังคมและปรับตัวเข้ากับเพื่อนใหม่ ซึ่งพบว่านักเรียนยังไม่สามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีความสุข ความใกล้ชิดระหว่างครูและนักเรียนที่น้อยลง และการทำงานกลุ่มที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของนักเรียน และวัฒนธรรมที่หลากหลายในชั้นเรียน นำมาสู่การไม่ยอมรับในความแตกต่างและก่อให้เกิดความแตกแยกได้ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของนักเรียน และประเด็นสุดท้าย คือ สภาพอารมณ์และจิตใจ ประกอบด้วย ปัญหาการขาดความมั่นใจในตนเอง ซึ่งเกิดจากการที่นักเรียนเข้าสู่วัยแห่งการเปลี่ยนแปลงทั้งจากภายในและนอกร่างกาย ความกังวลจากความเข้มงวดที่มากขึ้นในชั้นเรียน นอกจากนี้ด้วยการที่ผลการเรียนลดลง นักเรียนจึงเกิดความกังวลเรื่องผลการเรียน และประการ

สุดท้ายคือ ความกังวลที่เกิดจากรูปแบบการเรียนและเนื้อหาการเรียนที่ยากขึ้น ทำให้นักเรียนไม่เข้าใจบทเรียนอย่างเต็มที่และไม่มีความสุขในการเรียน

2. ผลการนำเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านแรกคือแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการ โดยการจัดการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน และการสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครองเพื่อช่วยส่งเสริมการสื่อสารในชั้นเรียนของนักเรียน พัฒนาทักษะพื้นฐานให้แก่นักเรียน ลดความเหนื่อยล้าจากการเรียนที่ยาวนาน และมอบหมายภาระงานที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ทำงานอย่างมีความสุข เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และพร้อมสำหรับการเรียนมากขึ้น ด้านที่สองคือ แนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม โดยการจัดการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน และการสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครองเพื่อช่วยส่งเสริมให้นักเรียนลดความกังวลในการเข้าสังคมและการพบเพื่อนใหม่ เกิดความใกล้ชิดระหว่างครูและนักเรียนมากขึ้น ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม และจัดการศึกษาพหุวัฒนธรรม เพื่อให้นักเรียนปรับตัวเข้ากับสังคมใหม่ได้และเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข และด้านสุดท้ายคือ แนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ โดยการจัดการเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน และการสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครองเพื่อช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในตนเองมากขึ้นเมื่อต้องประสบกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ลดความกดดันจากความเข้มงวดในชั้นเรียน ลดความกังวลเรื่องผลการเรียน และลดความกังวลเรื่องรูปแบบการเรียนที่เนื้อหาการเรียนที่ยากขึ้นในระดับมัธยมศึกษา เพื่อให้นักเรียนมีสภาพอารมณ์และจิตใจที่ดีและพร้อมสำหรับการเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ สรุปผลการวิจัยได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 13 ปัญหาและแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการ

ปัญหา ทางการเรียน	แนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจาก ระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ			
	การจัดการเรียนการสอน	การจัดสภาพแวดล้อมในชั้น เรียน		การสร้าง ความร่วมมือ กับผู้ปกครอง
		เชิงกายภาพ	เชิง ปฏิสัมพันธ์	
1.1 การ สื่อสาร ภาษาอังกฤษ กับครูในชั้น เรียน	การส่งเสริมการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ ครูอาจ ปรับเปลี่ยนเป็นการเข้าไป สื่อสารกับนักเรียนเป็น รายบุคคลหรือสื่อสารโดยใช้ การเขียนจะช่วยให้สามารถ สื่อสารกันได้ชัดเจนขึ้น นอกจากนี้การจัดการเรียน การสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียน ได้เรียนเป็นคู่ (Learning Cell) จะทำให้นักเรียนได้ ช่วยเหลือกัน และพยายาม สื่อสารเพื่อตรวจสอบความ เข้าใจซึ่งกันและกัน จะทำ ให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดี ขึ้น	ห้องเรียนที่เอื้อต่อ การสื่อสาร ระหว่างครูและ นักเรียน ควรมี อุปกรณ์ที่ช่วยใน การสื่อสาร การ จัดที่นั่งไม่ควร ห่างจากครูมาก เกินไป เพื่อให้ สื่อสารกันได้ สะดวกขึ้น	บรรยากาศที่ อบอุ่น เป็น มิตร และมี การสื่อสาร กับนักเรียน อยู่เสมอ จะ ช่วยส่งเสริม ให้นักเรียนได้ สื่อสารมาก ขึ้น และกล้า ที่จะสื่อสาร	1. ครูและ ผู้ปกครอง ร่วมกันส่งเสริม ให้นักเรียนได้ ฝึกการใช้ ภาษาอังกฤษ ทั้งที่โรงเรียน และที่บ้าน เช่น การ สื่อสาร ภาษาอังกฤษ กับคนใน ครอบครัว
1.2 การขาด ทักษะพื้นฐาน	การพัฒนาทักษะพื้นฐานของ นักเรียน การศึกษาข้อมูล นักเรียน และการสังเกต พฤติกรรมการเรียน และการ จัดการเรียนการสอนที่ สอดคล้องและเหมาะสมกับ	ห้องเรียนที่มี สภาพแวดล้อมใน การส่งเสริมทักษะ พื้นฐาน เป็น สภาพที่เอื้อให้ นักเรียนสามารถ	บรรยากาศที่ ส่งเสริมการ เรียนรู้ด้วย ตนเอง โดย ให้นักเรียนได้ ศึกษา	การส่งเสริมให้ นักเรียนศึกษา ทักษะพื้นฐาน โดยครูแจ้งให้ ผู้ปกครอง ทราบถึงทักษะ

ตารางที่ 13 ปัญหาและแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการ (ต่อ)

ปัญหา ทางการเรียน	แนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจาก ระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ			
	การจัดการเรียนการสอน	การจัดสภาพแวดล้อมในชั้น เรียน		การสร้าง ความร่วมมือ กับผู้ปกครอง
		เชิงกายภาพ	เชิง ปฏิสัมพันธ์	
	ความสามารถที่แตกต่างกัน ของนักเรียนจะช่วยพัฒนา นักเรียน ซึ่งการจัดการเรียน การสอน ดังกล่าวนั้นมี หลากหลายรูปแบบ เช่น การ จัดการเรียนการสอน รายบุคคล ที่ให้นักเรียนเลือก เรียน หรือ เรียน ตาม ความสามารถ ความสนใจ ของตนเอง	เรียนรู้ได้ด้วย ตนเอง ตามความ สนใจบุคคล เช่น การจัดมุมอ่าน หรือบอร์ดให้ ความรู้ต่าง ๆ เป็นต้น	ค้นคว้าหา ข้อมูลความรู้ ต่าง ๆ	และความรู้ พื้นฐานที่ จำเป็นในแต่ ละรายวิชา
1.3 ความ เหน้อยล้าจาก ชั่วโมงเรียนที่ ยาวนานขึ้น	<u>การลดความเหน้อยล้าจาก</u> <u>การเรียนที่ยาวนาน</u> โดยการ จัดการเรียนการสอนเชิงรุก (Active learning) อัน เป็น การจัดการเรียนการสอนที่มี กิจกรรมให้นักเรียนได้ลงมือ ปฏิบัติ ทำให้นักเรียนมีส่วน ร่วมในชั้นเรียน ซึ่งเป็นการ จัดการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียน เกิดความกระตือรือร้น ลด ความเบื่อหน่าย เหน้อยล้าใน การเรียน และทำให้นักเรียน	<u>ห้องเรียนที่เอื้อต่อ</u> <u>การจัดการเรียน</u> <u>การสอนแบบเชิง</u> <u>รุก</u> ให้นักเรียน สามารถมีส่วน ร่วมกับการ จัดการเรียนการ สอนได้อย่างเต็มที่ สะดวกต่อการ เรียนเป็นคู่	<u>บรรยากาศ</u> <u>ในการเรียนที่</u> <u>มีความ</u> <u>กระตือรือร้น</u> ให้นักเรียนมี ส่วนร่วม ให้ นักเรียนได้ เคลื่อนไหว ร่างกาย และ เปลี่ยนแปลง กิจกรรม	ครูและ ผู้ปกครอง ร่วมกันส่งเสริม ให้นักเรียนมี ทักษะในการ ควบคุมตนเอง โดยให้นักเรียน ได้รับผิดชอบ ทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง

ตารางที่ 13 ปัญหาและแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการ (ต่อ)

ปัญหา ทางการเรียน	แนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจาก ระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ			
	การจัดการเรียนการสอน	การจัดสภาพแวดล้อมในชั้น เรียน		การสร้าง ความร่วมมือ กับผู้ปกครอง
		เชิงกายภาพ	เชิง ปฏิสัมพันธ์	
	เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิผล สูง			
1.4 ความ รับผิดชอบต่อ ภาระงานของ นักเรียน	การมอบหมายภาระงานที่ เหมาะสม โดยที่ลักษณะงาน ที่มอบหมายตรงกับความถนัด หรือความสนใจของและการ มอบหมายงานเป็น กลุ่ม ตั้งนั้นการจัดการเรียนการ สอนที่เหมาะสม เช่น การ จัดการเรียนการสอนแบบใช้ โครงงานเป็นฐาน (Project- Based Learning) จะช่วยให้ นักเรียนได้ทำผลงานตาม ความสนใจ ทำให้มีแรงจูงใจ ในการทำงาน	ห้องเรียนที่เอื้อต่อ การจัดกิจกรรมที่ หลากหลายของ ครู ห้องเรียนจึง ต้องมีความกว้าง ที่เหมาะสม ไม่มี สิ่งของวางกีด ขวาง ให้ครูและ นักเรียนสามารถ ใช้พื้นที่ใน ห้องเรียนได้อย่าง เต็มที่	บรรยากาศที่ มีอิสระใน การทำงาน หรือทำ กิจกรรม ร่วมกัน โดย ต้องเปิด โอกาสให้ นักเรียนได้ ตัดสินใจ เลือกภาระ งานตาม ความสนใจ ของนักเรียน	เมื่อครูพบว่า นักเรียนส่งงาน ไม่ครบ ทำงาน ไม่ทันตามที่ กำหนด การ แจ้งข้อมูลให้ ผู้ปกครอง ทราบและ ทำงานร่วมกับ ผู้ปกครอง

ตารางที่ 14 ปัญหาและแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม

ปัญหา ทางการเรียน	แนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจาก ระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ			
	การจัดการเรียนการสอน	การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน		การสร้าง ความร่วมมือ กับผู้ปกครอง
		เชิงกายภาพ	เชิง ปฏิสัมพันธ์	
2.1 การเข้า สังคมและ การปรับตัว เข้ากับเพื่อน ใหม่	<u>การลดความกังวลในการเข้า สังคมและการพบเพื่อนใหม่ ให้แก่เด็กเรียนซึ่งมี หลากหลายรูปแบบหรือ วิธีการ เช่น การจัดการเรียน การสอนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ช่วยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม เรียน และได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน</u>	<u>สภาพแวดล้อมใน ห้องเรียนที่เอื้อต่อ การสร้าง ความสัมพันธ์ ระหว่างนักเรียน โดยการจัดที่นั่งใน ห้องเรียนที่ทำให้ นักเรียนสามารถมี ปฏิสัมพันธ์กัน และ แลกเปลี่ยนความ คิดเห็นกันได้ สะดวก</u>	<u>บรรยากาศใน ห้องเรียนที่มี ปฏิสัมพันธ์ ระหว่าง นักเรียน โดย ครูอาจจัด กิจกรรม หรือ สร้าง บรรยากาศที่ ให้ทุกคนได้มี ส่วนร่วมใน การเรียนรู้</u>	นักเรียนควรมี ทักษะการเข้า สังคมที่ดี และ ร่วมกัน ส่งเสริมให้ นักเรียนใช้ สังคม ออนไลน์อย่าง เหมาะสม
2.2 ปฏิสัมพันธ์ หรือความ ใกล้ชิด ระหว่าง นักเรียนกับ ครู	<u>การสร้าง ความใกล้ชิด ระหว่างนักเรียนและครู โดย เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วม ได้ สนทนาซักถามกับครู เช่น การจัดการเรียนการสอน แบบอภิปราย การจัดการ เรียนการสอนโดยใช้เกม เป็น ต้น โดยในการจัดการเรียน การสอนนั้น อาจยึดหลักที่ จะสร้างความไว้วางใจแก่ นักเรียน</u>	<u>ห้องเรียนที่เอื้อให้ เกิดความใกล้ชิด ระหว่างครูและ นักเรียน การจัด สถานที่ ให้ครู สะดวกต่อการ เข้าถึงนักเรียน หรือ สื่อสารกันได้อย่าง ทั่วถึง</u>	<u>บรรยากาศที่ เป็นมิตร ให้ ความเป็น กันเองกับ นักเรียน และ พยายามรู้จัก นักเรียนเป็น รายบุคคล</u>	ครู ติดต่อสื่อสาร กับผู้ปกครอง เพื่อสอบถาม และเรียนรู้ ข้อมูล เกี่ยวกับ นักเรียนเป็น รายบุคคล

ตารางที่ 14 ปัญหาและแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม (ต่อ)

ปัญหา ทางการเรียน	แนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจาก ระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ			
	การจัดการเรียนการสอน	การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน		การสร้าง ความร่วมมือ กับผู้ปกครอง
		เชิงกายภาพ	เชิง ปฏิสัมพันธ์	
2.3 การ ทำงานกลุ่ม และทำงาน ร่วมกับผู้อื่น ในชั้นเรียน	การส่งเสริมการทำงานกลุ่ม การจัดการเรียนการสอนของ แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นวิธีหนึ่งที่ครู สามารถนำมาใช้ได้ ซึ่งเป็น กระบวนการเรียนรู้ที่จัดให้ นักเรียนได้ร่วมมือและ ช่วยเหลือกัน มีการทำงาน ร่วมกัน ซึ่งครูสามารถใช้การ จัดการเรียนการสอน เทคนิค หรือกิจกรรมการสอนในแบบ ต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการทำงาน เป็นกลุ่ม เช่น การสอนแบบ แบ่งกลุ่มทำงาน (Committee Work Method) เทคนิคร่วมมือ ร่วมกลุ่ม (Co-Op) เป็นต้น	ห้องเรียนที่มี สภาพแวดล้อมที่ เอื้อต่อการทำงาน ร่วมกันของนักเรียน โดยการจัด ห้องเรียนให้ นักเรียนสามารถ สื่อสารพูดคุยกันได้ ง่าย ให้นักเรียน เลื่อนมานั่งทำงาน ร่วมกันได้สะดวก หรือมีพื้นที่ว่าง เพื่อให้นักเรียนนั่ง ทำงานร่วมกันได้ อย่างอิสระ	บรรยากาศ แห่งความ ร่วมมือร่วมใจ มีการ สนับสนุนให้ นักเรียนได้ ทำงานและ เรียนรู้ร่วมกัน มีการทำงาน เป็นกลุ่ม โดย ครูคอยสังเกต การทำงาน ร่วมกันของ นักเรียน	ผู้ปกครองมี ส่วนช่วยให้ นักเรียน พัฒนาทักษะ การทำงาน ร่วมกับผู้อื่น ได้ โดยการ ส่งเสริมให้ นักเรียน รับผิดชอบ งานต่าง ๆ ภายในบ้าน และสอน คุณธรรม ให้แก่นักเรียน
2.4 วัฒนธรรมที่ หลากหลาย ในชั้นเรียน	การจัดการศึกษาพหุ วัฒนธรรม (Multicultural Education) โดยยึดหลักการ คือ การจัดการเรียนการสอน ที่ทุกคนมีความเสมอภาค	ห้องเรียนที่ส่งเสริม การศึกษาพหุ วัฒนธรรม โดย ห้องเรียนต้องมีสิ่ง อำนวยความสะดวก	บรรยากาศ แห่งความ ยุติธรรม และ บรรยากาศ แห่ง	ร่วมกัน ส่งเสริมให้ นักเรียนเข้า ใจความ แตกต่าง

ตารางที่ 14 ปัญหาและแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม (ต่อ)

ปัญหา ทางการเรียน	แนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจาก ระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ			
	การจัดการเรียนการสอน	การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน		การสร้าง ความร่วมมือ กับผู้ปกครอง
		เชิงกายภาพ	เชิง ปฏิสัมพันธ์	
การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมความยุติธรรม และ การจัดการเรียนการสอนที่ปรับทัศนคติในการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ	สะดวก เช่น ห้อง พิธีทางศาสนา ที่ ตอบสนองต่อความ หลากหลาย และมี การให้ความรู้ที่ เกี่ยวกับความเป็น พหุวัฒนธรรม	<u>ประชาธิปไตย</u> ทำให้นักเรียน รู้สึกทุกคน เท่าเทียมกัน	การปลูกฝังให้ นักเรียนรู้จัก การให้เกียรติ และเคารพ ผู้อื่น	

ตารางที่ 15 ปัญหาและแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ

ปัญหา ทางการเรียน	แนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจาก ระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ			
	การจัดการเรียนการสอน	การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน		การสร้าง ความร่วมมือ กับผู้ปกครอง
		เชิงกายภาพ	เชิง ปฏิสัมพันธ์	
3.1 พฤติกรรม ของนักเรียนที่ แสดงออกถึง ความกังวล และขาดความ มั่นใจใน ตนเอง	การสร้างความมั่นใจในตนเอง ให้แก่ นักเรียน โดยการจะ สร้างให้นักเรียนมีความมั่นใจ ในตนเองได้นั้น นักเรียน จะต้องมีการรับรู้ถึงคุณค่า ของตนเอง (Self Esteem) ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนเกิด ความมั่นใจและกล้าที่จะ เผชิญกับอุปสรรคปัญหาต่าง ๆ นอกจากนี้การจัดการเรียน การสอนโดยการ บูรณาการ กับการสอนเพศศึกษาก็เป็น วิธีการหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับ นักเรียนในช่วงวัยนี้	ห้องเรียนที่มี ความเป็นระเบียบ เรียบร้อย ถูก สุขลักษณะ อากาศถ่ายเท สะดวก มีสิ่ง อำนวยความสะดวก สะดวกให้แก่ นักเรียนอย่าง ทั่วถึง จะช่วยให้ นักเรียนเกิด ความรู้สึกสบาย ใจ และคลาย ความกังวล	บรรยากาศ แห่งความ ยอมรับนับถือ วางตัวเป็น กลาง คอยชื่น ชมนักเรียน จะส่งผลให้ นักเรียนเกิด ความเชื่อมั่น ในตนเอง	เมื่อครูพบว่า นักเรียนเริ่ม ขาดความ มั่นใจใน ตนเอง อัน เป็นอุปสรรค ต่อการเรียนรู้ หรือนักเรียน มีพฤติกรรมที่ เปลี่ยนแปลง ไป ควรแจ้ง ให้ผู้ปกครอง ทราบ
3.2 พฤติกรรม ของนักเรียนที่ แสดงออกถึง ความกังวล จากความ เข้มงวดในชั้น เรียน	การลดความเข้มงวดในชั้น เรียน โดยการจัดการเรียน การสอน ที่ที่ครูสามารถ นำมาใช้เพื่อให้นักเรียนได้มี อิสระในการเรียนรู้ เช่น วิธี สอนแบบสืบเสาะหาความรู้ (Inquiry Method) หรือการ จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหา เป็นฐาน (Problem-Based	ห้องเรียนที่มีพื้นที่ อเนกประสงค์ให้ นักเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้ใช้ใน การทำกิจกรรม ยามว่าง หรือ รวมกลุ่มสนทนา กับเพื่อน ซึ่งจะ ช่วยให้นักเรียน	บรรยากาศที่ ผ่อนคลาย เพื่อลดความ กังวลจาก ความเข้มงวด ในชั้นเรียน ให้แก่ นักเรียน โดยการสร้าง ความสัมพันธ์	เมื่อครูพบว่า นักเรียนมี ความเครียด ต้องร่วมกัน ช่วยเหลือ นักเรียน โดย รับฟังปัญหา และให้ คำปรึกษา

ตารางที่ 15 ปัญหาและแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ (ต่อ)

ปัญหา ทางการเรียน	แนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจาก ระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ			
	การจัดการเรียนการสอน	การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน		การสร้าง ความร่วมมือ กับผู้ปกครอง
		เชิงกายภาพ	เชิง ปฏิสัมพันธ์	
	Learning) ที่นักเรียนจะได้มีอิสระในการคิด การแก้ปัญหา และให้เหตุผลด้วยตนเอง เป็นต้น	ผ่อนคลายจาก ความเครียด	อันดีต่อกัน	อย่าง เหมาะสม
3.3 การ แสดงออกถึง ความกังวล ของนักเรียน เมื่อทราบผล การเรียน	<u>การลดความกังวลเรื่องผลการเรียน</u> โดยการส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาตนเองตามศักยภาพของแต่ละบุคคลอย่างเต็มที่จะช่วยลดความกังวลให้แก่ นักเรียนได้ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนแบบหนึ่งที่ครูสามารถนำมาใช้ได้ คือ การสอนแบบพัฒนาความสามารถเฉพาะ (Talents Unlimited) เป็นรูปแบบการสอนที่มุ่งเน้นพัฒนาความสามารถเฉพาะของนักเรียนแต่ละคน	<u>ห้องเรียนที่มีการจัดแสดงผลงานนักเรียน</u> เพื่อให้ นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จ ไม่ต้องคำนึงถึงเฉพาะความสำเร็จจากผลการเรียนเท่านั้น	<u>บรรยากาศแห่งการเสริมแรง</u> โดยอาจกล่าวถึงข้อดีของนักเรียนแต่ละคน ให้รางวัลหรือกล่าวยกย่องชมเชยเมื่อนักเรียนทำสิ่งต่าง ๆ ได้ดี	ครูอาจชี้แจงให้ผู้ปกครองทราบถึงหลักในการวัดและประเมิน และขอความร่วมมือกับผู้ปกครองให้ไม่เข้มงวดกับนักเรียนเรื่องผลการเรียนมากจนเกินไป
3.4 พฤติกรรม ของนักเรียนที่ แสดงออกถึง ความกังวลกับ	<u>การลดความกังวลเรื่องรูปแบบการเรียนและเนื้อหาที่</u> ยากขึ้นให้แก่ นักเรียน ครูที่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อาจจะทำบ่อย ๆ ปรับ	<u>ห้องเรียนที่ได้รับ</u> การตกแต่งอย่างเหมาะสม สวยงาม สบายตา สภาพแวดล้อมใน	<u>บรรยากาศแห่งความท้าทาย</u> อันเป็นบรรยากาศที่ครูกระตุ้นให้	ครูชี้แจงผู้ปกครองถึงรูปแบบการเรียน และติดต่อกับ

ตารางที่ 15 ปัญหาและแนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ (ต่อ)

ปัญหา ทางการเรียน	แนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจาก ระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ			
	การจัดการเรียนการสอน	การจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน		การสร้าง ความร่วมมือ กับผู้ปกครอง
		เชิงกายภาพ	เชิง ปฏิสัมพันธ์	
รูปแบบการ เรียนที่ เปลี่ยนแปลง ไปและเนื้อหา ที่ยากขึ้น	วิธีการสอน จะทำให้นักเรียน ค่อย ๆ ปรับตัว และคุ้นเคย กับการเรียนในรูปแบบใหม่	ห้องเรียนเช่นนี้จะ ช่วยส่งเสริมให้ นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย และคลาย ความกังวล	กำลังใจ นักเรียน เพื่อให้ นักเรียนเกิด ความมุ่งมั่น	ผู้ปกครอง เสมอเพื่อ ร่วมกัน ช่วยเหลือ นักเรียน

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ปัญหาด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เป็นนักเรียนไทยในโรงเรียนนานาชาติ และสังเคราะห์แนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านพื้นฐานทางวิชาการ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ อภิปรายผลได้ดังนี้

ด้านพื้นฐานทางวิชาการ

ปัญหาในการสื่อสารระหว่างครูและนักเรียนเป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งที่พบในนักเรียนที่อยู่ในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ เนื่องจากเมื่อนักเรียนเข้ามาเรียนในโรงเรียนนานาชาติ จะต้องสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในชั้นเรียน แต่นักเรียนยังขาดความมั่นใจในการสื่อสาร มีความรู้พื้นฐานในการใช้ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ และไม่มีโอกาสได้ฝึกทักษะภาษาอังกฤษเท่าที่ควรเมื่ออยู่นอกห้องเรียน จึงเกิดอุปสรรคในการสื่อสารและส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ ปัญหาอีกประการที่พบคือ การมีทักษะพื้นฐานไม่เพียงพอ ทั้งทักษะการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ และทักษะในการควบคุมตนเอง เมื่อเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติที่มีเนื้อหาการเรียนยากขึ้นทำให้นักเรียนที่ยังมีทักษะพื้นฐานไม่เพียงพอจึงตามเนื้อหาการเรียนได้ช้าและเกิดอุปสรรคในการเรียน ปัญหาต่อมาคือความเหนื่อยล้าจากชั่วโมงเรียนที่ยาวนานขึ้น ด้วยการเรียนในระดับมัธยมศึกษาจะมีชั่วโมงเรียนแต่ละคาบที่มากกว่าชั่วโมงเรียนในระดับประถมศึกษา เมื่อนักเรียนยังปรับตัวไม่ได้ จึงทำให้เกิดความเหนื่อยล้าและเบื่อหน่ายกับการเรียน จึงไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพตลอดทั้งคาบเรียน นอกจากนี้ยังพบปัญหาในเรื่องความรับผิดชอบต่อภาระงานของนักเรียน เนื่องจากในระดับมัธยมศึกษาชั้นนั้น นักเรียนจะได้รับภาระงานมากขึ้น แต่มีระยะเวลาในการทำงานที่สั้นลง หากนักเรียนยังไม่สามารถบริหารจัดการเวลาได้ดีก็ทำให้นักเรียนส่งงานไม่ทันตามที่กำหนด และขาดความต่อเนื่องในการทำความเข้าใจบทเรียนต่อไป

จากปัญหาที่พบข้างต้น ทำให้นักเรียนที่เข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติที่ยังไม่สามารถปรับตัวได้ดี ประสบปัญหาในการเรียน นักเรียนส่วนใหญ่มีผลการเรียนที่ลดลง นักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียน และการเรียนรู้ไม่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร สอดคล้องกับที่ Psaltis (2017) และ Adams (2008) ได้อธิบายถึงผลกระทบทางการเรียนของนักเรียนในช่วงรอย

เชื่อมต่อไว้ว่า ความแตกต่างของปรัชญา หลักสูตร วิธีการจัดการเรียนการสอน ระเบียบวินัย ตารางเวลาที่แตกต่างกันระหว่างระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ส่งผลกระทบต่อนักเรียน ในปีแรกของการเรียนในระดับมัธยมศึกษา นอกจากนี้การเรียนที่มากขึ้น ทั้งวิชาเรียน บทเรียน เนื้อหา และภาระงาน ทำให้นักเรียนต้องบริหารจัดการการทำงาน และเวลามากขึ้น อีกทั้งการสื่อสารกับครูที่น้อยลง เมื่อไม่เข้าใจบทเรียนก็ไม่สามารถสื่อสารกับครูได้ และหากนักเรียนขาดทักษะพื้นฐานที่เหมาะสมทั้งการอ่าน การเขียน และการคิดคำนวณ จะทำให้เกิดปัญหาต่อการเรียนในระดับมัธยมศึกษาได้ เพราะหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาจะไม่เน้นฝึกทักษะพื้นฐานทางวิชาการให้นักเรียนมากเท่ากับระดับประถมศึกษา โดยครูสามารถช่วยส่งเสริมความพร้อมให้นักเรียนได้ ดังแนวทางการส่งเสริมความพร้อมดังต่อไปนี้

แนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการ

การส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการให้นักเรียนนั้น ทำได้โดยการจัดการเรียนการสอน จัดสภาพแวดล้อม และทำงานร่วมกับผู้ปกครอง โดยจัดให้สอดคล้อง เหมาะสมกับการพัฒนาด้านสติปัญญาของนักเรียน ซึ่งมนุษย์แต่ละช่วงวัยจะมีพัฒนาการทางสติปัญญาที่แตกต่างกัน ดังที่ Piaget (1997) ได้อธิบายพัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลว่า คือ การพัฒนาการคิดเชิงตรรกะ หรือการคิดเชิงเหตุผลตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่ ช่วงการเปลี่ยนแปลงของการให้เหตุผลจากรูปแบบหนึ่งไปสู่การให้เหตุผลในอีกรูปแบบหนึ่งของบุคคลนั้นจะเป็นไปตามลำดับขั้นตอนแน่นอนสำหรับทุกคน การเปลี่ยนแปลงนี้ก็คือพัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งจะเร็วหรือช้าแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ขึ้นกับสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ วุฒิภาวะ อิทธิพลทางสังคม และกระบวนการคิดของแต่ละคน ซึ่งสามารถนำทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์มาประยุกต์ใช้ในการส่งเสริมความพร้อมให้นักเรียนให้สอดคล้อง และเหมาะสมกับพัฒนาการทางสติปัญญาของนักเรียนในช่วงวัยมัธยมศึกษา ที่มีอายุอยู่ในช่วงวัย 12-15 ปี ซึ่งสามารถเข้าใจสิ่งที่เป็นามธรรมได้ดี สามารถใช้คำพูด และถ้อยคำที่ลึกซึ้งเปรียบเทียบสิ่งต่างๆได้ดีและชอบเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติเพื่อให้ได้รับความรู้และประสบการณ์

ดังนั้นการเตรียมความพร้อมให้นักเรียนในวัยนี้ เพื่อให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดตามศักยภาพ ครูจึงควรคำนึงถึงการส่งเสริมความพร้อมที่เป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของนักเรียนที่ตรงตามช่วงวัยดังที่ American Academy of Pediatrics (2017) ได้อธิบายไว้ว่า ควรสนับสนุนให้นักเรียนเรียนหรือทำกิจกรรมที่เหมาะสมตามความสามารถและความสนใจ และลักษณะการเรียนรู้ของนักเรียน หากนักเรียนมีความสนใจ หรือมีความสามารถ

ด้านใดเป็นพิเศษ ครูสามารถเพิ่มกิจกรรมหรือการเรียนด้านนั้นให้กว้างกว่าที่มีตามหลักสูตรที่ใช้สอนนักเรียนทุกคนได้ และควรให้การตอบสนองในเชิงบวกเมื่อนักเรียนเรียนหรือทำกิจกรรมได้ดี เช่น การชมเชย หรือให้รางวัลที่เหมาะสม เพื่อให้เด็กมีความภาคภูมิใจ รับรู้ว่าคุณมีความสามารถและได้รับการยอมรับ ในขณะที่เดียวกันควรยอมรับในขีดความสามารถของนักเรียน ไม่กดดันหรือเร่งรัดในเรื่องการเรียนมากเกินไป รวมทั้งควรสื่อสารถึงสิ่งที่นักเรียนทำได้ดีที่โรงเรียนให้ผู้ปกครองได้ทราบด้วย รวมทั้งการส่งเสริมให้นักเรียนมีความรับผิดชอบด้านการเรียนด้วยตนเอง เช่น วางแผนการทำการบ้าน เตรียมอ่านหนังสือสอบ โดยครูคอยติดตามเรื่องการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ และให้การชี้แนะที่เหมาะสม นอกจากนี้ควรมีการสื่อสารติดต่อกับผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อติดตามปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียน เช่น ปัญหาเกิดขึ้นที่บ้าน ปัญหาพฤติกรรมที่บ้าน เพื่อหาทางแก้ไขร่วมกัน และควรปลูกฝังให้นักเรียนรักการอ่าน โดยให้อ่านหนังสือหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เหมาะสมกับวัย ไม่เน้นเฉพาะหนังสือเรียน เพื่อให้เด็กมีโอกาสเรียนรู้ที่กว้างมากขึ้น และมีโอกาสค้นพบสิ่งที่ตนชอบหรือถนัดได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนรู้ อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับพัฒนาการทางสติปัญญาของนักเรียน

ด้านสังคมและวัฒนธรรม

นักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อการศึกษานี้ประสบปัญหาการเข้าสังคมและการปรับตัวเข้ากับเพื่อนใหม่ เมื่อเข้ามาอยู่ในสังคมใหม่ นักเรียนยังขาดความไว้วางใจซึ่งกันและกัน มีการแบ่งแยกเพศอย่างชัดเจน เมื่อเรียนหรือทำงานร่วมกันก็เกิดความไม่พอใจและไม่มีความสุขในการเรียนได้ นอกจากนี้ยังพบปัญหาด้านปฏิสัมพันธ์หรือความใกล้ชิดระหว่างครูและนักเรียน เนื่องจากในระดับมัธยมศึกษาชั้นครูจะได้พบกับนักเรียนน้อยลง จะมีโอกาสได้พบเฉพาะในช่วงเวลาเรียนเท่านั้น และด้วยวัยของนักเรียนที่ส่วนใหญ่จะอยู่กับเพื่อนและเข้าพบพูดคุยกับครูน้อยลง ทำให้บรรยากาศในการเรียนขาดความเป็นกันเอง ครูไม่ได้ทำความรู้จักนักเรียนเท่าที่ควรแต่สอนไปตามเนื้อหาบทเรียนเท่านั้น ไม่ได้ตอบสนองความสนใจของนักเรียนอย่างเต็มที่ ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ปัญหาอีกประการที่พบคือการทำงานกลุ่มหรือการทำงานร่วมกัน ซึ่งส่วนใหญ่ไม่พบปัญหา แต่หากให้นักเรียนทำงานร่วมกันระหว่างเพื่อนต่างเพศจะทำให้เกิดความขัดแย้ง และมีปัญหาในการทำงานร่วมกัน และปัญหาที่พบในชั้นเรียนอีกประการคือวัฒนธรรมที่หลากหลายในชั้นเรียน ด้วยบริบทสังคมของโรงเรียนนานาชาติที่มีสมาชิกจากหลายเชื้อชาติ มีความแตกต่างกันทั้งรูปลักษณ์

ภาษา ศาสนา ความเชื่อ วัฒนธรรมและอื่น ๆ ส่งผลให้นักเรียนที่ไม่เข้าใจในความหลากหลายมีการดูถูก กลั่นแกล้งผู้อื่นที่แตกต่างจากตนเอง ซึ่งนำมาสู่ความขัดแย้งและส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ร่วมกันในชั้นเรียนได้

ปัญหาด้านสังคมและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่นักเรียนประสบเมื่อเข้าเรียนในสังคมใหม่ ส่งผลให้นักเรียนเกิดความกังวล ไม่มีความสุขในการเรียนและการดำเนินชีวิตในโรงเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับที่ Donnell (2019) และ Howard and Johnson (2004) ได้อธิบายไว้ว่า สิ่งนี้นักเรียนมีความกังวลอย่างมากในการเริ่มเข้าโรงเรียนใหม่ คือการทำความรู้จักเพื่อน นักเรียนมีความกังวลกับการต้องพบคนใหม่ และกลุ่มเพื่อนที่แตกต่างจากระดับประถมศึกษา นอกจากนี้นักเรียนยังเกิดความรู้สึกเป็นคนที่แตกต่าง นักเรียนมีความกังวลถึงการเป็นคนที่แตกต่างและการอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ ที่แตกต่างจากตนเอง นำมาสู่การถูกรังแก หรือไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมซึ่งส่งผลกระทบต่อนักเรียน ช่วงเวลานี้จึงถือเป็นช่วงเวลาที่ยากสำหรับนักเรียนที่จะใช้ชีวิตในโรงเรียนให้มีความสุข โดยมีแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรมให้แก่ นักเรียน ดังต่อไปนี้

แนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม

การที่นักเรียนจะมีความพร้อมในการเรียนรู้ที่ดีได้นั้น นักเรียนย่อมต้องมีพัฒนาการทางสังคมที่เหมาะสม และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยครูควรคำนึงถึงการพัฒนาทักษะด้านสังคมของนักเรียนด้วย โดยจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องและเหมาะสมในการส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคมของนักเรียน ตามทฤษฎีพัฒนาการด้านจิตสังคมที่ Erikson (1933) ได้อธิบายไว้ว่า ระยะเวลาวัยรุ่น (Adolescent period) อายุ 12-20 ปี : ขั้นการเข้าใจอัตลักษณ์ของตนเองกับไม่เข้าใจตนเอง (Identity vs role confusion) เป็นระยะที่เริ่มสนใจเรื่องเพศ เข้าไปผูกพันกับสังคม และต้องการตำแหน่งทางสังคม ความรู้สึกเป็นอิสระและเป็นตัวของตัวเอง เข้าใจอัตลักษณ์ของตัวเอง รู้ว่าตัวเองต้องการอะไร มีความเชื่ออย่างไร และตนเองเป็นใคร หากไม่สามารถรวบรวมประสบการณ์ในอดีตได้ ก็จะไม่สามารถเข้าใจตัวเอง เกิดความสับสน และความขัดแย้ง ซึ่งนักเรียนในวัยนี้จะอยู่กับกลุ่มเพื่อนวัยเดียวกันและเพศเดียวกัน มีการกำหนดบทบาททางเพศหรือแสดงออกซึ่งเอกลักษณ์ทางเพศอย่างชัดเจน (Gender Identity) นักเรียนจะเรียนรู้การอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น เรียนรู้มารยาททางสังคม รู้จักกฎ กติกา การยึดตนเองเป็นศูนย์กลางน้อยลงทำให้ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดีขึ้น

การส่งเสริมความพร้อมให้แก่ นักเรียนในช่วงวัยนี้ ครูจึงควรจัดการเรียนการสอน จัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน และร่วมมือกับผู้ปกครอง ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับพัฒนาการด้าน

สังคมของนักเรียน และพัฒนาทักษะด้านสังคมให้แก่ นักเรียน เพื่อช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนมากขึ้น ดังที่ ศศิวิรา บุญศรี (2559) ได้อธิบายไว้ว่า การส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคมให้แก่ นักเรียนนั้น ครูสามารถทำได้โดยการเสริมสร้างความมีวินัย รับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น โดยการสอนให้นักเรียนปฏิบัติตามกฎ กติกา โดยครูกำหนดกติกาให้ชัดเจนด้วยท่าทีมั่นคง สม่าเสมอ และเอาจริงกับสิ่งที่ตกลงกันได้ หากนักเรียนทำได้ดีควรให้รางวัลเสริมทางบวก เช่น ชื่นชม หรือให้รางวัล หากนักเรียนละเมิดข้อตกลงของห้องเรียน ควรมีการตักเตือนหรือทำโทษที่เหมาะสม โดยหลีกเลี่ยงการบ่นว่า เมื่อนักเรียนทำได้ไม่ดีและไม่ควรพูดเปรียบเทียบกับเพื่อนคนอื่น และฝึกให้นักเรียนรับผิดชอบต่อตนเองให้มากที่สุด มีงานที่รับผิดชอบงานที่โรงเรียน เช่น การรดน้ำต้นไม้หรือดูแลพื้นที่ที่รับผิดชอบในโรงเรียน โดยที่ครูต้องให้ความอบอุ่นกับนักเรียน หากนักเรียนมีปัญหาสามารถพูดคุยกับครูได้ และครูควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการมีระเบียบวินัยและมีเจตคติที่ดีในการสอนนักเรียน ยอมรับว่านักเรียนมีคุณค่าในตนเอง และมีความแตกต่างกันโดยสอนด้วยความเชื่อมั่นว่านักเรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ และทำได้หากได้รับการสอนที่เหมาะสมตามวัยและลักษณะการเรียนรู้

การส่งเสริมความพร้อมทางสังคมและวัฒนธรรมให้แก่ผู้เรียน ที่ครูสามารถทำได้ให้สอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียนอีกประการ คือ การเสริมสร้างทักษะทางสังคมให้แก่ผู้เรียน ตามที่ ศศิวิรา บุญศรี (2559) ได้เสนอไว้ว่า ควรฝึกให้นักเรียนเข้าใจตนเอง รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีการส่งเสริมให้นักเรียนใช้คำพูดในการสื่อสารให้ถูกกับกาลเทศะ และบุคคล ให้นักเรียนวางตัวให้เหมาะสมกับสถานการณ์ นอกจากนี้ควรส่งเสริมให้นักเรียนสามารถมีเพื่อนทั้งสองเพศได้ ในขณะเดียวกันก็ต้องสามารถป้องกันตนเองได้ และมีโอกาสได้ทำกิจกรรมกลุ่มที่โรงเรียน มีการฝึกทักษะการทำงานเป็นทีม รู้จักการแบ่งปัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รวมทั้งมีทักษะในการจัดการกับปัญหาด้วยตนเองได้ ซึ่งการส่งเสริมให้นักเรียนให้เกิดทักษะทางสังคมที่เหมาะสมจะช่วยให้ นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนรู้และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีคุณภาพและมีความสุขมากขึ้น

ด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ

นักเรียนในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาประสบปัญหาในการที่นักเรียนมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความกังวลและขาดความมั่นใจในตนเอง เนื่องด้วยช่วงวัยของนักเรียนที่เข้าวัยรุ่น ทำให้ นักเรียนประสบกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับร่างกาย อีกทั้งนักเรียนในช่วงวัยนี้ต้องการเป็นที่ยอมรับจากเพื่อน จึงมีความกังวลในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ และกังวลเกี่ยวกับรูปลักษณ์ ทำให้

ขาดความมั่นใจในตนเอง ปัญหาที่พบอีกประการคือ พฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกถึงความกังวล จากความเข้มงวดในชั้นเรียน เมื่อเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติจะมีความเข้มงวดมากขึ้นโดยเฉพาะระเบียบวินัยเกี่ยวกับเวลาเช่น การส่งงาน และการเข้าเรียน ที่นักเรียนจะต้องปฏิบัติ อย่างเคร่งครัด ทำให้นักเรียนเกิดความกดดัน การเรียนรู้จึงไม่ไปอย่างรวดเร็ว และความกังวลกับ รูปแบบการเรียนที่เปลี่ยนแปลงไปและเนื้อหาบทเรียนที่ยากขึ้นก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่พบ เพราะ รูปแบบการเรียนในระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาตินั้นมีความแตกต่างจากการเรียนในระดับ ประถมศึกษา นักเรียนจะต้องเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น จะต้องคิดแก้ปัญหา และแสดงความคิดเห็นใน ชั้นเรียน การที่นักเรียนไม่คุ้นเคยกับรูปแบบการเรียนเช่นนี้และประกอบด้วยเนื้อหาที่ยากขึ้น ทำให้นักเรียนทำความเข้าใจบทเรียนได้ยาก นักเรียนจึงขาดแรงจูงใจและเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน

ปัญหาด้านสภาพอารมณ์และจิตใจของนักเรียนนั้นส่งผลกระทบต่อการศึกษาของนักเรียน เพราะเมื่อนักเรียนมีความกังวลหรือไม่สบายใจ มีสภาพอารมณ์และจิตใจที่ไม่พร้อมสำหรับการเรียนรู้ ย่อมทำให้การเรียนของนักเรียนไม่ไปอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับที่ The National Middle School Association (1995) และ Adams (2008) ได้อธิบายไว้ว่า นักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อ หรือเข้าสู่วัยรุ่นจะมีความอ่อนแอทางจิตใจ และความตระหนักรู้ตนเอง บ่อยครั้งจะมีอารมณ์ที่ เปลี่ยนแปลงโดยที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ อาจทำให้เกิดปัญหาขึ้นได้ นำมาสู่การไม่ยอมไปโรงเรียน นักเรียนจะมีอาการทางร่างกาย เช่น บ่นปวดศีรษะ ปวดท้อง หรืออาการไม่สบายอื่น ๆ ซึ่งเป็นการ ยากที่จะบอกว่าอาการดังกล่าวเป็นอาการจากความวิตกกังวลหรือเกิดจากความไม่สบายจริง ๆ ของ นักเรียนที่น่าสังเกตคือ นักเรียนกลุ่มนี้มักมีอาการในตอนเช้าเวลาจะต้องไปโรงเรียน แต่อาการจะ หายไปในช่วงวันหยุด ในเด็กโตและกลุ่มวัยรุ่นมักจะไปไม่ทันรถทุกวัน สภาพอารมณ์และจิตใจจึงเป็นอุ สรรคต่อการศึกษาอย่างยิ่ง โดยมีแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจให้แก่ นักเรียน คือการสร้างความมั่นใจในตนเองให้นักเรียน การลดความเข้มงวดในชั้นเรียน การลด ความกังวลเรื่องผลการเรียนและการลดความกังวลเรื่องรูปแบบการเรียนและเนื้อหาการเรียนที่ยากขึ้น ให้แก่นักเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนมีสภาพอารมณ์และจิตใจที่สมบูรณ์พร้อมสำหรับการเรียนรู้มากขึ้น สอดคล้องกับที่ไซมอนด์ (Symonds, 2015) และอดัมส์ (Adams, 2008) ได้เสนอแนวทางในการส่งเสริม ความพร้อมให้นักเรียนเมื่อเข้าสู่การเรียนระดับมัธยมศึกษาไว้ว่า นักเรียนจะต้องเข้าใจด้วยตนเอง ว่าการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นคือ ความท้าทายในชีวิต เป็นเรื่องปกติที่ทุกคนจะต้องประสบ จะ ช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในตนเองมากขึ้น และต้องมีการจัดการกับความเครียดที่ดี โดยส่งเสริม ให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายในการเรียนมากขึ้นทั้งจากความเข้มงวด ผลการเรียนและรูปแบบการเรียน

เพื่อลดความวิตกกังวลให้แก่ นักเรียน นอกจากนี้ควรส่งเสริมให้นักเรียนมีความตระหนักรู้ทางอารมณ์ให้นักเรียนเข้าใจอารมณ์ของตนเองและรับมือกับอารมณ์ของครอบครัวได้ เพื่อให้สภาพอารมณ์และจิตใจที่ดีพร้อมเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ โดยมีแนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจให้แก่ นักเรียนดังต่อไปนี้

แนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ

การมีสภาพอารมณ์และจิตใจที่มั่นคง จะช่วยให้นักเรียนมีความพร้อมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ สามารถเข้าสังคมได้ดี อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจให้แก่ผู้เรียนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ครูจึงควรจัดการเรียนการสอน จัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน และทำงานร่วมกับผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีสภาพอารมณ์และจิตใจที่มั่นคง พร้อมสำหรับการเรียนรู้ ดังนั้นการส่งเสริมความพร้อมจึงควรจัดให้เหมาะสมกับพัฒนาการด้านอารมณ์และจิตใจของผู้เรียน ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ที่ Freud (1930) ได้อธิบายไว้ว่า วัยรุ่นอยู่ในขั้นพอใจในการรักเพศตรงข้าม (Genital Stage) ความพึงพอใจและความสุขต่าง ๆ เป็นแรงขับมาจากวุฒิภาวะทางเพศ เริ่มสนใจเพศตรงข้าม มีแรงจูงใจที่จะรักผู้อื่น ต้องการอิสระจากพ่อแม่มากขึ้น และอารมณ์ของวัยรุ่นเป็นอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย อ่อนไหวง่าย เจ้าอารมณ์ มีอารมณ์รุนแรง การควบคุมอารมณ์ยังไม่ดีเท่าที่ควร บางครั้งเก็บกด บางครั้งมีความมั่นใจสูง บางครั้งพลุกพล่าน เพราะลักษณะอารมณ์แบบนี้จึงมีความคิดเห็นขัดแย้งกับผู้ใหญ่ได้ง่าย ทำให้อารมณ์มักคิดว่าผู้ที่เข้าใจตนเองดีที่สุด คือ เพื่อนในวัยเดียวกัน เนื่องจากมีความคิดเห็นที่เป็นไปทางเดียวกัน ยอมรับกันและกัน การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นนี้มีผลมาจากหลายปัจจัยประกอบกัน เช่น การปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย การปรับพฤติกรรมการแสดงออกจากการเป็นเด็ก เข้าสู่การเรียนรู้บทบาทของการเป็นผู้ใหญ่ สังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เป็นต้น

ดังนั้นการจัดการส่งเสริมความพร้อมให้แก่ นักเรียนของครูจึงควรทำความเข้าใจถึงพัฒนาด้านอารมณ์ของนักเรียน และจัดกิจกรรมที่เหมาะสมและเอื้อต่อการพัฒนาด้านสภาพอารมณ์และจิตใจให้แก่ นักเรียนอย่างเหมาะสมด้วย ดังที่ American Academy of Pediatrics (2017) ได้แนะนำไว้ว่า การจะพัฒนาให้นักเรียนมีความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจนั้น ครูควรเสริมสร้างความภาคภูมิใจในตนเองให้แก่ นักเรียน โดยเริ่มต้นจากการเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ นักเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้รู้สึกไว้วางใจในตัวครู เคารพครู และเกิดความมั่นคงทางจิตใจ เกิดความรู้สึกว่าครูสามารถเป็นที่พึ่ง

ให้แก่ตนเองได้ จากนั้นครูควรแสดงออกถึงการยอมรับว่านักเรียนมีคุณค่า มีความสามารถ โดยการชื่นชมและส่งเสริมลักษณะเด่นของนักเรียนแต่ละบุคคลอย่างสม่ำเสมอ และจริงใจ นอกจากนี้การส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงความคิด รู้จักตัดสินใจแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง ได้ทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตัวเองให้มากที่สุด และมีส่วนรับผิดชอบในการทำงานหรือกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง เห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งนำมาสู่ความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนแสดงออกที่อารมณ์อย่างเหมาะสมมากขึ้น และมีสภาพอารมณ์และจิตใจที่มั่นคง พร้อมสำหรับการเรียนรู้ และปรับตัวได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ในการศึกษาแนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ครูผู้สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สามารถมีส่วนช่วยสร้างความพร้อมให้แก่เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำหรับการเข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษา โดยครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อาจชี้แจงให้นักเรียนทราบว่า การเรียนในระดับมัศึกษานั้นจะเป็นไปในรูปแบบใด อีกทั้งครูอาจมีการจัดการเรียนการสอน มอบหมายภาระงานที่มีลักษณะคล้ายในระดับมัธยมศึกษา เพื่อช่วยนักเรียนในการปรับตัว นอกจากนี้อาจส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกการบริหารจัดการเวลา และการช่วยเหลือตนเอง เพื่อช่วยสร้างความพร้อมให้แก่เด็กนักเรียน
2. ครูผู้สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนนานาชาติ สามารถศึกษาถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนที่เข้ามาเรียนในระดับมัธยมศึกษาว่านักเรียนจะต้องประสบกับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ และปัญหาที่จะเกิดขึ้นกับนักเรียนทั้งด้านวิชาการ ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อ การเรียนของนักเรียนได้ ครูชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จึงอาจจัดการเรียนการสอน จัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน และมีการทำงานร่วมกับผู้ปกครอง เพื่อช่วยส่งเสริมความพร้อมให้กับนักเรียน ให้นักเรียนสามารถ เรียนรู้ ใช้ชีวิตในโรงเรียนได้อย่างมีความสุข และประสบความสำเร็จในการเรียน
3. นักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา สามารถสร้างความพร้อมให้แก่ตนเองโดยการศึกษา ค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ ว่ามีลักษณะอย่างไร และนำข้อมูลเหล่านั้น มาพัฒนาตนเองให้มีความพร้อมมากขึ้นในการเรียนระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติต่อไป

4. ผู้ปกครองของนักเรียนที่อยู่ในช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ มีส่วนช่วยนักเรียน โดยทำงานร่วมกับครู เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนมากขึ้น โดยผู้ปกครองควรสังเกตนักเรียนอยู่เสมอ เมื่อพบว่ามีปัญหาเกิดขึ้นกับนักเรียนก็สามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลกับครู และให้ความช่วยเหลือนักเรียนอย่างเหมาะสม
5. การกำหนดนโยบายของโรงเรียนนานาชาติในการส่งเสริมความพร้อมให้แก่ นักเรียน เมื่อมีนักเรียนใหม่เข้าเรียนในระดับมัธยมศึกษาอย่างเหมาะสม จะช่วยลดปัญหาด้านการเรียนให้แก่ นักเรียน โดยโรงเรียนอาจจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความพร้อมให้แก่ นักเรียน หรือมอบหมายงานให้ครูเพื่อทำงานด้านการส่งเสริมความพร้อมให้แก่ นักเรียน และโรงเรียนควรมีการประเมินและติดตามผลการเรียนของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาโดยการสังเกตพฤติกรรมการเรียนในชั้นเรียนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เข้าเรียนใหม่ในโรงเรียนนานาชาติ จะช่วยให้ทราบปัญหา พฤติกรรม การเรียนของนักเรียน และการแสดงออกต่าง ๆ นักเรียนอย่างชัดเจนมากขึ้น จะทำให้ได้ข้อมูลในการวิจัยที่เป็นเชิงลึกมากขึ้น
2. การศึกษาโดยการสัมภาษณ์นักเรียน และผู้ปกครองที่มีบุตรหลานในวัยช่วงรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ จะทำให้ทราบผลกระทบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนทั้งทางด้านการเรียน ด้านสังคมวัฒนธรรม และด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ ของนักเรียนเป็นรายบุคคล จะทำให้ได้ข้อมูลที่มีความเฉพาะเจาะจงมากขึ้น
3. การวิจัยอาจศึกษาแนวทางในการจัดการศึกษาที่ส่งเสริมความตระหนักในพหุวัฒนธรรมให้แก่ นักเรียนในโรงเรียนนานาชาติ ซึ่งเป็นบริบทที่สำคัญของนักเรียนในโรงเรียนนานาชาติ

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภาวิณี โสธายะเพชร
อาจารย์ประจำสาขาวิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. อาจารย์ ดร.วาทีณี อมรไพศาลเลิศ
อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. นางสาวมนัญญา งามแสง
นักวิจัย โรงเรียนสาธิตนานาชาติพระจอมเกล้า

โรงเรียนนานาชาติ ในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล

ระบบอังกฤษ

1. Wellington College International School Bangkok
2. International Pioneers School
3. Charter International School
4. Crescent International School
5. Norwich International School Bangkok
6. St.Andrew International School Bangkok
7. Shrewsbury International School
8. Bromsgrove International School Thailand
9. Heathfield International School
10. Bangkok International Preparatory & Secondary School
11. Modern International School, Bangkok
12. RBIS-Rasami British International School
13. Traill International School
14. Brighton College International School
15. Ascot International School

ระบบอเมริกา

1. The American School of Bangkok, Sukhumvit
2. Bangkok Christian International School
3. Ruamrudee International School
4. Berkeley International School
5. Bangkok Adventist International School
6. Kincaid International School of Bangkok
7. Ramkhamhaeng Advent International School
8. Bangkok Grace International School
9. Keera-Pat International School
10. Kevalee International School

11. International Community School
12. Thai-Chinese International School

ระบบไอบี

1. International School Bangkok
2. Concordian International School
3. Bangkok Patana School
4. The Regent's School - Rama 9

ระบบอื่นๆ

1. Global Indian International School
2. Singapore International School of Bangkok
3. British Columbia International School Bangkok
4. Anglo Singapore International School
5. Lycée Français International de Bangkok

โรงเรียนนานาชาติ ในจังหวัดอื่นๆ

ระบบอังกฤษ

1. HeadStart International School
2. Lanna International School
3. Panyadee, the British International School of Samui
4. Southern International School Hat Yai
5. British International School, Phuket
6. Mooltripakdee International School
7. Bloomsbury International School Hatyai
8. International School of Samui
9. Silver Fern International School

10. Lanna International School
11. Berda Claude International School of Phuket
12. St. Stephen's International School, Khao Yai

ระบบอเมริกา

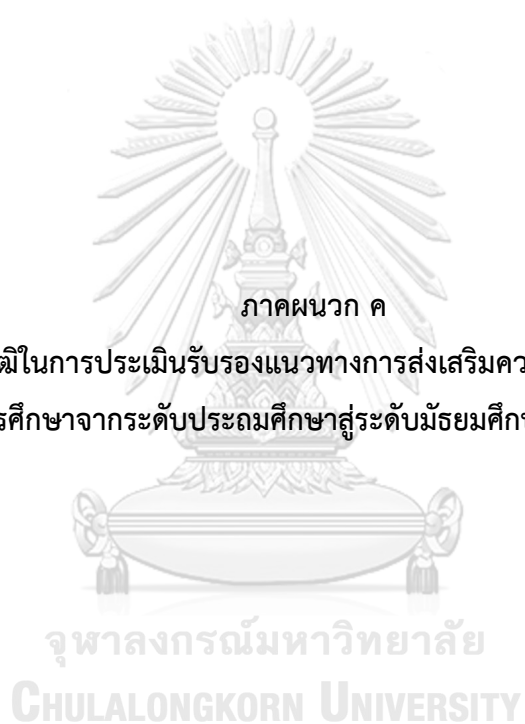
1. Grace International School
2. Manorom International Christian School
3. California Prep International School
4. Chiang Rai International Christian School
5. American Prep International School
6. Saint John Mary International School
7. QSI International School of Phuket
8. Chiang Rai International School

ระบบไอบี

1. International School Eastern Seaboard
2. Garden International School
3. Regents International School Pattaya

ระบบอื่นๆ

1. Christian German School Chiangmai

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ

1. อาจารย์ ดร.เพ็ญวรา ชูประวัติ
อาจารย์ประจำสาขาวิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. อาจารย์ ดร.วาทีณี อมรไพศาลเลิศ
อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. ดร.รัตนา จันทร์รวม
หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนนานาชาติเบิร์คคลีย์

Questionnaires for Interview

Part 1: Interview Details

1. Date and Time of Interview

Day..... Month Year

Time

2. Interviewee

Subject of instruction Class

Teaching experience years

School System

City

Part 2: Questionnaires

1. Academic Readiness

1.1 How is English communication of students in class?

1.2 What is the basic skills of a student (reading, writing, calculating)?

1.3 When students have to study for longer hours, are they tired?

1.4 When evaluating students' understanding of a lesson, what is the result?

(eg. answering

questions in class)

2. Society and Culture

2.1 Do students have behavior that shows their concerns about meeting new friends

2.2 How is the interaction or closeness between students and teachers?

2.3 Can students comply with the rules of the school well or not?

2.4 How are group work and student collaboration working?

2.5 How is the assertiveness and cooperation in the classroom of students?

2.6 How does multiculturalism in the classroom impact students' learning?

3. Emotional and Mental State

3.1 Are students often worried or lack confidence in themselves? How?

3.2 How do students express their concerns about increased rigidity in the classroom?

3.3 When students know their grades, how do they express?

3.4 How do students behave with their concerns about changes in learning styles and more

difficult content at the secondary level?

4. Do you have any suggestion for Thai students who will study in secondary level in International school?

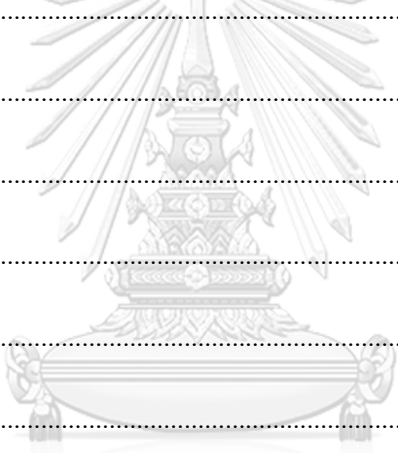
5. At your school is there any activities or projects in preparation for grade 7 students who came from Thai schools in order to assist them to be more ready for studying? How are the activities or projects?

การประเมินรับรองแนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ

จากการประเมินแนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ จึงมีความเห็นว่า

- แนวทางการส่งเสริมความพร้อมมีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ได้
- แนวทางการส่งเสริมความพร้อมยังขาดความสมบูรณ์ ควรนำไปปรับปรุงแก้ไข

รายละเอียด ดังนี้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ผู้ทรงคุณวุฒิ

ภาคผนวก จ
ผลการประเมินรับรองแนวทางการส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษา
จากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สรุปผลการตรวจสอบและประเมินรับรองแนวทางการส่งเสริมความพร้อมในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนนานาชาติ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

โดยรวมแล้วแนวทางการส่งเสริมความพร้อมมีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ได้ ทั้งนี้มีบางประเด็นที่มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อให้แนวทางฯ ที่นำเสนอมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น สรุปได้ดังนี้

1. แนวทางในการส่งเสริมความพร้อมด้านพื้นฐานทางวิชาการ

ด้านการจัดการเรียนการสอน

1.1 การส่งเสริมการสื่อสารภาษาอังกฤษ ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอว่านอกเหนือจากการดูแลของครูแล้ว ทางโรงเรียนอาจสามารถจัดคาบพิเศษ หรือมีการเรียนแยกเป็นกลุ่มย่อยเพื่อช่วยนักเรียนมีความพร้อมในการใช้ภาษาในระดับมัธยมได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้การใช้การเขียนก็เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่ครูต้องการสื่อสารได้ดีขึ้นอีกด้วย

1.2 การพัฒนาทักษะพื้นฐานให้แก่นักเรียน ครูผู้สอนอาจขอข้อมูลของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนในระดับประถมศึกษา ที่สถานศึกษาได้มาต้อนรับนักเรียนเข้าเรียน เพื่อประเมินเบื้องต้น ร่วมกับการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน แล้วจัดกลุ่มย่อย โดยแต่ละกลุ่มให้มีนักเรียนที่มีความสามารถด้านทักษะต่าง ๆ ในระดับเดียวกัน เพื่อช่วยให้สามารถส่งเสริมทักษะให้แก่นักเรียนได้อย่างสะดวก เหมาะสมและรวดเร็วยิ่งขึ้น

ด้านการสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง

1.3 การสร้างความร่วมมือกับผู้ปกครอง ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอว่าโรงเรียนควรมีระบบในการติดต่อสื่อสารกับผู้ปกครองที่สะดวกและคล่องตัว อาจจะเป็นในสมุดบันทึกงาน / การบ้านของนักเรียน หรือ ใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการติดต่อสื่อสาร ผู้ปกครองจะได้ทราบถึงการเรียนรู้ของ บุตรหลานและสามารถให้การสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

2. แนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสังคมและวัฒนธรรม

2.1 การส่งเสริมการทำความรู้จักเพื่อนใหม่ให้แก่นักเรียน โดยอาจเพิ่มกิจกรรมนอกห้องเรียน และการจัดกิจกรรมก่อนเปิดภาคเรียน

2.2 การส่งเสริมการทำงานกลุ่ม ควรส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะที่เกี่ยวข้องเพียงพอ ก่อน เช่น ทักษะการสื่อสาร เพราะหากนักเรียนยังมีทักษะเหล่านั้นไม่เพียงพอ จะจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือได้ยาก

3. แนวทางการส่งเสริมความพร้อมด้านสภาพอารมณ์และจิตใจ

3.1 การลดความกังวลเรื่องผลการเรียน ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอว่า การใช้คำว่า “การจัดการเรียนการสอนจึงไม่ควรให้ความสำคัญกับผลการเรียนมากเกินไป” อาจเปลี่ยนเป็น “การจัดการเรียนการสอนจึงไม่ควรให้ความสำคัญกับการประเมินเพื่อตัดสินผลหรือจัดลำดับ แต่ควรเป็นการประเมิน พัฒนา และบอกระดับการเรียนรู้เทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้” เช่น สูงกว่า ความคาดหวัง เป็นไปตามเกณฑ์ ควร ปรับปรุง ควรพัฒนาอย่างเร่งด่วน

การส่งเสริมความพร้อมของนักเรียนในรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะรูปแบบในการจัดการเรียนรู้ รูปแบบการเรียนการสอน ความสัมพันธ์ระหว่างครูประจำชั้นและ นักเรียนจะมีความแตกต่างกัน ทั้งนี้เนื้อหาในแต่ละรายวิชาเองก็มีความแตกต่างกัน เพื่อเป็นการสร้างความพร้อมและลดความเครียดจากการเปลี่ยนแปลงระหว่างชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ทางโรงเรียนควรต้องเข้ามามีส่วนช่วยให้เกิดความต่อเนื่อง กับผู้เรียน ซึ่งในบางครั้งอาจจะต้องทำนอกชั้นเรียนด้วย เช่น จัด Transition week ให้นักเรียนได้ทดลองไปเรียนกับ ครูในระดับมัธยมศึกษาเพื่อที่ครูในระดับประถมศึกษาจะได้พูดคุยกับนักเรียนถึงความรู้สึก ความคาดหวังและการเตรียมตัวใน การเข้าเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ในส่วนของผู้ปกครองก็ควรจะต้องมีการเตรียมความพร้อมและความเข้าใจในการดูแลบุตรในช่วงรอยเชื่อมต่อเช่นกัน

บรรณานุกรม

- Adams, C. (2008). *The Scary World of Middle School: How to be sure your kids are ready*. United State of America.
- Center For Cyber Safety And Education. (2019). แนะนำพ่อแม่ 12 วิธี ดูแลลูกในโลกออนไลน์. Retrieved from <https://www.catcyfence.com/it-security/article/12-ways-to-safe-kid-online/>
- Clifford, K. M. R. (2004). School readiness assessment. *Young Children*, 59(1), 42-46.
- Dockett, S., and Perry, B. (2001). Starting school: Effective transition. *Early childhood Research and Practice*, 3(2), 1-14.
- Donnell, J. (2019). A Middle School Primer for Your Tweens. Retrieved from <https://www.verywellfamily.com/what-is-middle-school-3288076>.
- Dunlop, A. (2002). *Perspectives on Children as learners in the transition to school*. Paper presented at the Transitions in the Early Years: debating continuity and progression for children in early education, London.
- Evangelou M., T. B., Sylva K., Melhuish E., Sammons P. and Siraj-Blatchford, . (2008). *What makes a successful transition from primary to secondary school?* , FACULTY OF SOCIAL SCIENCES, University of Wollongong Australia.
- Hanewald, R. (2013). Transition Between Primary and Secondary School: Why it is Important and How it can be Supported. *Australian Journal of Teacher Education*, 38(1).
- Hills, P. J. A. (1982). *Dictionary of Education*. London: Routledge and Kegan Pay.
- Hough, J. B., & Duncan, J. K. (1907). *Teaching description and analysis addison-westlu*. n.p.
- Howard S. And Johnson B. (2004). *TRANSITION FROM PRIMARY TO SECONDARY SCHOOL: POSSIBILITIES AND PARADOXES*. School Of Education University Of South Australia.
- Jeanette, V. (2019). Promoting Academic Readiness for African American Males with Dyslexia: Implications for Preschool to Elementary School Teaching. Retrieved from <https://wd.dsa-design.ru/books/>

- Jimerson, M. M. a. S. (2016). Promoting a Positive Middle School Transition: A Randomized-Controlled Treatment Study Examining Self-Concept and Self-Esteem. *Journal of Youth and Adolescence*, 46, 558-569.
- Kearney, S. (2019). Student Readiness to Learn and Teacher Effectiveness: Two Key Factors in Middle Grades Mathematics Achievement. *RMLE*, 42:5, 1-12.
- Lisa Damour. (2020). The Impact of Social Isolation on Teens. Retrieved from <https://www.dr lisadamour.com/2020/07/20/july-2020-the-impact-of-social-isolation-on-teens/>
- McGee C., W. R., Gibbons J. and Harlow A. (2004). *TRANSITION TO SECONDARY SCHOOL: A LITERATURE REVIEW*. Ministry of Education, University of Waikato.
- Ministry of Social Development and Human Security. (2007). National Child and Youth Development Promotion Act Retrieved from http://dcy.go.th/fileupload/news/fileup/porobo_youth_eng_1357787995.pdf
- Morin, A. (2018). 8 Key Executive Functions. Retrieved from <https://www.ritutorial.org/wp-content/uploads/2018/01/Key-Executive-Functions-Fact-Sheet>.
- Morrison, K. (1998). *Management Theories for Educational Change*: SAGE Publications.
- National Middle School Association. (2006). *Success in the middle: A policymaker's guide to achieving quality middle level education*. Westerville.
- Newzealand Government. (2014). Transition to school Guidelines for Early intervention Providers. Retrieved from <http://www.nzkindergarten.org.nz/>.
- Oxford University. (2018). Our Favourite Ways to Help Your Child's Transition from Primary to Secondary School. Retrieved from <https://www.tinies.com/our-favourites/transition-from-primary-to-secondary-school.html>.
- Patterson, L. (2015). *Paradigm Transformation: Preparing Students for the Transition to middle school*. National Collage of Education National Louis University.
- Peters, R. S. (2010). Education and the Education of Teachers. *International Library of the Philosophy of Education*, 18.
- Psaltis, I. (2017). *Education in a Multicultural Cyprus* UK: Cambridge Scholars Publishing

- Rafoth, M. A. (2004). *School readiness-Preparing children for kindergarten and beyond: Information for parents*: National Association of School Psychologists
- Santrock, J. (2009). *Educational Psychology*. USA.
- Shrewsbury International School. (2019). Key Stage 3 Curriculum Guide. Retrieved from <https://www.shrewsbury.ac.th/riverside/academic/>
- Symonds, J. (2015). *Understanding School Transition: What Happens to Children and how to Help Them*. New York: Routledge.
- Tobbell, J. (2014). The Transition from Primary to Secondary School: a case study from the United Kingdom. *Journal of Educational Research*, 59(1) 11-23.
- Unicef. (2012). *School Readiness a conceptual Framework*. New York: United Nations Children's Fund.
- United Nations Educational, S. a. C. O. (2001). *Unesco Universal Declaration on Cultural Diversity*. Paris: The General Conference of Unesco.
- Wiseman, A. (2013). *Transitioning Roles of Post-Secondary Education and Community Colleges Worldwide*. Texas Tech University.
- เบญจมาศ วัชโรภาส. (2545). ความพร้อมขององค์การบริหารสวนตำบล (อบต.) ในการให้บริการอินเทอร์เน็ตในจังหวัดชลบุรี. (ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต,), สาขาการบริหารทั่วไป บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์. (2549). พัฒนาการมนุษย์. กรุงเทพมหานคร: คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แพรวพรรณ สุริวงศ์. (2559). รู้ทันอารมณ์วัยรุ่น รับมือปัญหาความรุนแรง. Retrieved from <https://www.thaihealth.or.th/Content/html>
- โพสต์ทูเดย์. (2556). ศูนย์วิจัยชี้ปีนี้หลักสูตรอินเทอร์เน็ตมาแรง. Retrieved from <https://www.posttoday.com/finance-stock/news/214623>.
- กมลฉัตร กล่อมอิม. (2560). การจัดการเรียนรู้แบบการใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem Based Learning): รายวิชาการออกแบบและพัฒนาหลักสูตร สำหรับนักศึกษาวิชาชีพอคร. วารสารบัณฑิตศึกษา, 11, 50-57.
- กมลทิพย์ นิมิตราวิช. (2560). บทบาทครูในการสร้างรอยเชื่อมต่อการศึกษาระดับประถมศึกษาเพื่อเข้าสู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. (ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กฤษมันต์ วัฒนารงค์. (2552). นวัตกรรมและเทคโนโลยีเทคนิคศึกษา. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

- กุลชา ลีไพโรจน์กุล. (2555). สภาพและปัญหาการดำเนินงานของโรงเรียนในรอยเชื่อมต่อการศึกษาระดับอนุบาลและระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร. (ปริญาครุศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนิษฐา จันทร์แต่งผล. (2559). การศึกษาความพร้อมในการปฏิบัติงานของบุคลากรศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 4 เพื่อก้าวเข้าสู่การเปิดประชาคมอาเซียน. (ปริญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต), คณะโลจิสติกส์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จิตโสภณ โสหา. (2560). สภาพและปัญหาการดำเนินงานของโรงเรียนในรอยเชื่อมต่อการศึกษาระดับอนุบาลและระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร. (ปริญาครุศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิตรา วสุวานิช. (2531). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชนากานต์ โสจะยะพันธ์. (2559). การพัฒนารูปแบบห้องเรียนกลับด้านด้วยวิธีการเรียนแบบกลุ่มสืบสอบออนไลน์เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเรียนรู้เป็นทีมสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ปริญาครุศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชมรมสุขภาพวัยรุ่นราชวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย. (2561). แนวทางการดูแลเด็ก. Retrieved from <http://www.thaipediatrics.org/pages/Doctor/Detail/29/38>
- ชัยฤทธิ์ ศิลาเดช. (2544). คู่มือการเขียนแผนการสอน ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาติรี เกิดธรรม. (2559). เทคนิคการสอนแบบโครงงาน. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- ณัฐชานา มณีพุกฤษ. (2560). แนวทางการจัดการเรียนการสอนศิลปะที่ส่งเสริมการเห็นคุณค่าในพหุวัฒนธรรมระดับประถมศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ. (ปริญาครุศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาศิลปศึกษา ภาควิชาศิลปะ ดนตรี และนาฏศิลป์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณิชาวรรณ ภูมิพานิช, ป. พ., และ ชัยภักดิ์ ศรีสมทรัพย์. (2553). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนไทย : เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนไทยในโรงเรียนไทยและโรงเรียนนานาชาติ. (ปริญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. .
- ดารณี อุทัยรัตนกิจ. (2559). ครูแนะปรับวิธีสอน 3 ช่วงวัย “อนุบาล-ประถม-มัธยม. Retrieved from <https://mgronline.com/qol/detail/9590000003478>.
- ดุขฎี โยเหลา และคณะ. (2557). การศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบ PBL ที่ได้จากโครงการสร้างชุดความรู้เพื่อสร้างเสริมทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ของเด็กและเยาวชน : จากประสบการณ์ความสำเร็จของโรงเรียนไทย. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดทิพย์วิสุทธ
- ถิรพร ตั้งจิตติพร. (2560). จิตแพทย์เด็กแนะ 7 เทคนิคง่ายๆ สอนลูกรักให้จิตใจดี. Retrieved from

<https://pr.moph.go.th/?url=pr/detail/2/07/98365/>

ธรรมรัตน์ พงษ์ทอง. (2559). การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาปฐมวัยของโรงเรียนในเขตอำเภอแก่งหางแมว สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1. (การศึกษามหาบัณฑิต), สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.

นรรีชต์ ผืนเชียร. (2562). 5 บทบาทที่ครูเลือกใช้ในห้องเรียนปัจจุบัน. Retrieved from

<https://www.aksorn.com/present-classroom>

นิตยา ปินดาวงค์. (2559). ความพร้อมของนักศึกษาที่มีผลต่อแนวคิดประชาคมอาเซียนของนักศึกษา:กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์ลำปาง. (สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต), สาขาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม ภาควิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ประวีณา โภควณิช. (2559). แนวทางการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้สำหรับสถานศึกษาเรียนรวมระดับประถมศึกษา จังหวัดปทุมธานี. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

ปรางทิพย์ นวลใหม่. (2557). การพัฒนาแบบวัดการสนับสนุนทางวิชาการจากครอบครัวสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต), คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปารมี สิงห์เดโชชัย. (2560). ห้องเรียนพหุวัฒนธรรมกับการอยู่ร่วมกันอย่างสันติภาพ. วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์, 65-72.

พนม เกตุมาน. (2550). ปัญหาพฤติกรรมวัยรุ่น. Retrieved from

http://www.psyclin.co.th/new_page_56.htm

พรกมล ลีภักดิ์ปริดา. (2555). แรงจูงใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนโรงเรียนนานาชาติ ในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารการเงิน การลงทุน การตลาด และการบริหารธุรกิจ, 2(3), 317-336.

พัชรรัตน์ ลอปกษา. (2560). บทบาทของผู้ปกครองในการสร้างรอยเชื่อมต่อทางการศึกษาจากโรงเรียนอนุบาลสู่โรงเรียนประถมศึกษา. (ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์. (2545). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพมหานคร: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป.

มนสิข สิริสมบุญ. (2561). ศาสตร์หลักสูตร. พิษณุโลก: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.

ยศวีร์ สายฟ้า. (2557). รอยเชื่อมต่อการเรียนรู้ระหว่างชั้นเรียนอนุบาลและประถมศึกษา: ก้าวที่สำคัญของเด็กประถมศึกษา. วารสารครุศาสตร์, 42(3), 143-145.

รัชนิวรรณ เทียนทอง. (2557). การเปรียบเทียบการปฏิบัติงานของครูในโรงเรียนไทยกับครูในโรงเรียนชั้นนำระดับโลก.

(ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาวิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รุ่งกานต์ รุจิรวงศ์. (2558). ช่วยลูกปรับตัวเข้าเรียนนานาชาติ. Retrieved from

<https://th.theasianparent.com/adjust-to-international-school-life>

- วิทยา มานะวานิชเจริญ. (2558). จิตวิทยาวัยรุ่น ตอนที่ 72 ความสัมพันธ์กับพ่อแม่. Retrieved from <http://haamor.com>.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2549). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศศิวัฒน์ เดชอดุลย์สัตยา. (2556). ความพร้อมในการป้องกันและบรรเทาอัคคีภัย. (รัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต), สาขาวิชาการบริหารทั่วไป วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมพร สุทัศน์ีย์, ม. ร. ว. (2525). การประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมาคมโรงเรียนนานาชาติแห่งประเทศไทย. (2557). List of School. Retrieved from <https://www.isat.or.th/th/schools>.
- สรวมณต์ สิทธิสมาน. (2557). พ่อแม่ยุคนี้ต้องพาลูกผจญภัยกับระบบการศึกษาไทย. Retrieved from http://www.trueplookpanya.com/new/cms_detail/teacher/18472
- สังเวียน สฤชดิกุล. (2521). วิธีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2550). รูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถของเด็กในการอ่าน คิด วิเคราะห์ เขียน และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2531). การบริหารโรงเรียนเอกชน. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน.
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู. (2543). พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (2560). สถิติโรงเรียนเอกชน. Retrieved from <http://sites.google.com/a/opec.go.th/opec/sthiti-rongreiy-n-xekchn>
- สิริวรรณ ศรีพล. (2554). การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความเป็นพลเมืองโลก. สำนักวิชาการ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สุชา จันทร์อม. (2540). จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาดา แก้วพิกุล. (2555). การพัฒนากิจกรรมคณิตศาสตร์ที่ใช้การจัดการเรียนการสอนอย่างกระตือรือร้น โดยเน้นการเรียนรู้เป็นคู่ร่วมกับบริหารสมอง เพื่อส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และความสุขในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำ
- (ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต), สาขาวิชามัธยมศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุนันท์ สุขสวัสดิ์. (2552). สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ในทัศนะของนักศึกษาแพทย์วิทยานิพนธ์. คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภาพร เทพสุวรรณ. (2557). เลี้ยงลูกวัยรุ่นอย่างไรให้มีความสุข Retrieved from

<http://www.tddf.or.th/library/detail.php?contentid=0032&postid=0009151¤tpage=5>

สุนน อมรวิวัฒน์. (2530). การสอนโดยสร้างศรัทธาและโยนิโสมนสิการ กรุงเทพมหานคร: โอ.เอส. พรินต์ติ้งเฮ้าส์.

อรพันธ์ ประสิทธิ์รัตน์. (2545). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาสภาพแวดล้อมทางการเรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อรุณี เจตศรีสุภาพ. (2559). เด็กไม่ยอมไปโรงเรียน (School refusal). Retrieved from

<http://haamor.com/th/>.

อังคณา เกิดทองมี. (2563). ความโกรธที่ถูกซ่อนไว้ในรูปแบบ passive-aggressive. Retrieved from

<https://www.istrong.co/single-post/passive-aggressive>

อำนาจ นาคแก้ว. (2557). บทบาทและหน้าที่ของครู. Retrieved from <https://nakkaew.wordpress.com/>

อินทิรา บริบูรณ์. (2556). การจัดสภาพแวดล้อมโรงเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียนเครือข่ายโรงเรียนนานาชาติ

เวลล์ส สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต),

สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	โชติกา กังสนันท์
วัน เดือน ปี เกิด	5 กันยายน 2535
สถานที่เกิด	นครศรีธรรมราช
วุฒิการศึกษา	ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY